

Nữ Cầm Đồ Của Ác Hoàng Tử

Contents

Nữ Cầm Đồ Của Ác Hoàng Tử	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	37
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	49
16. Chương 16	54
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	65
21. Chương 21	68
22. Chương 22	71
23. Chương 23	73
24. Chương 24	76
25. Chương 25	79

Nữ Cầm Đồ Của Ác Hoàng Tử

Giới thiệu

Ai biết, mỹ nhân khó dây vào, rõ ràng đem bạch diện thư sinh hắn đánh văng thật xa, Vết thương đó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-cam-do-cua-ac-hoang-tu>

1. Chương 1: Tiết Tử

Câu chuyện này nói về chàng trai đã yêu một cô cung nữ (nàng là sát thủ) suốt bao năm, hoàng cung tranh đoạt chàng không thích những tranh đấu đó, lặng lẽ theo bà bà đến ẩn cư tại Ô Long Trấn, nhưng vẫn không nguoi tìm kiếm người xưa, đến một lần, có chuyện xảy ra, cây đổ bầy khỉ tan, chàng mới nhân cơ hội đó cứu người yêu, mạo danh sư phụ nàng ấy, dụ nàng ấy đến Ô Long Trấn, thế là thổ trắng bị con sói xám ngấm nghĩa đã lâu, tìm cách nuốt trọn không đường giã dũa.

Mình mê tác giả Hà Vũ, nhưng cũng như bao truyện khác có đôi chút mình cũng cảm thấy ko thik điểm nào đó trong chuyện nhưng không có nghĩa mình sẽ bỏ qua một câu chuyện hay như thế ^^!

Tiết Tử

Một thời loạn thế.

Thời đại Hậu Chu tên hiệu Nguyên Niên, đại tướng Triệu Khuông Dận phát động Trần Kiều binh biến, sửa quốc hiệu là Tống, từ nay Đại Chu triều tan thành mây khói. Theo kinh tương, sau Thục, Nam hán, Bắc Hán, Ngô Việt các vương triều lần lượt diệt vong, thời của Ngũ Đại Thập quốc cuối cùng cũng đến hồi suy tàn, chỉ còn lại Nam Đường có thể lực cường mạnh.

Trận chiến này, khiến cho dân gian nhiều năm rối loạn, dân chúng lầm than, núi sông từng đẹp như thế, hiện thời trước mắt chỉ là tang thương.

Mọi người chịu đủ bi thương của chiến tranh, hằng ngày sống trong hoảng sợ. Rất nhiều người đều suy nghĩ, trong thiên hạ, biết tìm đâu ra một nơi cực lạc để có thể an cư lạc nghiệp, sanh con dưỡng cháu? Địa phương như thế liệu có tồn tại hay không? Nếu thực sự có một chỗ như vậy, nó sẽ ở nơi nào?

Dần dần, rất nhiều người bắt đầu hoài nghi niềm tin về nơi đó, xa xứ, chỉ vì tìm kiếm một cõi gọi là Cực Lạc trong lòng, hoặc một hy vọng nho nhỏ.

Khi bọn họ rốt cục đi đến chỗ này, chần chờ cũng suy tư về chốn đào nguyên thế nhân lần tìm không thấy, sẽ là ở vùng núi Tây Nam xa xôi, trấn nhỏ ba mặt giáp giới biên thủy sao? Ở nơi diện tích không lớn không nhỏ này dân cư không nhiều không ít, phong cảnh không đẹp không xấu, thật sự là quê hương tốt đẹp bọn họ muốn cố gắng tìm kiếm sao?

Núi đây, sông đó, một vòng trăng lưỡi liềm hiện ra ở phía chân trời, thấy thế nào, tựa hồ đều có thể mơ hồ nhìn thấy ra, một góc ấm áp thân tình.

Chỉ trừ những người ở nơi này. Đó là một đám người rất kỳ quái, cô chủ khách sạn thấy tiền sáng mắt, âm trầm ít lời là ông chủ bán quan tài, nhát gan sợ phiền phức lại quý kẻ đa đoan tư thực tiên sinh, giáo hoạt lại độc miệng phòng thu chi..... A! Còn có một nữ đạo sĩ chiếm lấy đạo quan trên núi lại chỉ từng thấy nàng ăn rồi làm, trên mặt mỗi người đều lộ ra quý dị cùng thần bí.

Nhóm người này, có thể cũng đã trải qua vô vàn đau khổ cùng tang thương mới tìm được nơi này hay không? Ở trong này khai khẩn, canh tác, dưỡng thực, sinh sống, tại một trấn nhỏ không có tiếng tăm gì, nhàn nhã xem người qua đường, xuyên qua mà thành phong cảnh, cười nhìn trời hạ mưa gió nổi lên bốn phía, cùng với một hồi lại một hồi yêu hận tình thù..... Hơn nữa gian khổ, trung thành, cố chấp, cũng toàn tâm toàn ý bảo vệ trấn nhỏ hoà bình này.

Ai biết được?

2. Chương 2

Câu chuyện này kể về một trấn nhỏ có tên là Ô Long Trấn, nơi này có thể nói là không phải tầm thường, thuộc dạng ngọa hổ tàng long, toàn những nhân vật đặc biệt trong chốn triều đình, hay giang hồ đến đây để ẩn cư, không tranh với sự đời, có một người là hoàng tử, công chúa tiền triều, người là đồ tể chuyên giết mướn, một thân y bị cấm không nói chuyện, và còn rất nhiều rất nhiều người kì lạ nữa mà QH chưa đọc hết, họ độc đáo thâm hiểm, nhưng cũng đầy nghĩa khí, tạm thời mình chỉ ed quyển này, còn truyện khác mình chưa có thời gian để ghĩa đến ^^!

Một buổi đầu hạ. Bên trong hoàng thành cung, lá sen dưới hồ xanh mát mắt, khuôn mặt thiếu niên tuấn tú tràn đầy buồn bã và bực mình.

Thực phiền, địa phương quỷ quái này không có thứ gì có thể khiến cho hấn hứng thú. Di? Bên cạnh ao khi nào lại xuất hiện một cung nữ gần mười tuổi gầy gò..... Trên trán có thương tích, còn đang chảy máu.

Nàng là ai? Chẳng lẽ là thị nữ của Hầu gia vương triều Bắc Hán có quyền thế nhất đây sao?

Hừ, thì ra Tín Dương Hầu thoát nhìn bất nam bất nữ, không chỉ có ở trước mặt hoàng gia gia thổi kéo đàn hát, lấy lòng khoe mẽ, còn có thể đánh người.....

Nguyễn Chân Chân đến nay còn nhớ rõ, ngày nàng đi đến Ô Long Trấn đó là ngày mừng tám tháng tư, vừa vặn là ngày Phật đản.

Ô Long Trấn, hoàn toàn tầm thường, thậm chí ngay cả trên bản đồ cũng tìm không thấy địa phương này, luôn luôn tồn tại một cách lặng lẽ.

Nàng không rõ sự phụ vì sao lại ra lệnh ỉnh tới nơi này, nhưng sự phụ đã chọn chỗ này, nàng duy nhất có thể làm đó là hạ tâm mà chờ đợi.

Chỗ này thoát nhìn không có gì đặc biệt, nhưng quan sát kĩ nàng lại thích nơi này. Một người luôn luôn đối với bất kỳ việc gì bên người đều hờ hững coi thường như Nguyễn Chân Chân mà nói, là chuyện làm người ta kinh ngạc đến cỡ nào!

Ở trong này, nàng lần đầu cảm giác được không khí có thể trong lành như thế, thái dương là xán lạn như vậy, các em bé nơi đây có thể tươi cười rất thoải mái. Hằng ngày chờ đợi sự phụ đến như đã hẹn, nàng thường xuyên một mình ngồi ở chân núi đầu Trấn tây, cái gì cũng không làm, chỉ là lặng lẽ hít thở.

Thời gian lâu, nàng gần như đã sắp quên mất, con người, nên hít thở thanh thần như thế nào

Không có mùi máu tanh, không có hơi thở chết chóc, cũng không cần sống tưng lo sợ. Chỉ là, lặng lẽ thở, bởi vì còn sống.

Một tháng trước, Tín Dương Hầu Bắc Hán quốc bị thánh thượng giáng chỉ định tội đột nhiên mất tích, hầu phủ bị cấm quân tịch biên tài sản, nàng thân là nữ quyền trong phủ bị bắt áp lưu đầy. Trên đường lưu đầy, rõ ràng truyền đến tin tức Bắc Hán quốc bị Đại Tổng diệt quốc, trong lúc nhất thời, vô luận là quan binh hay là tù phạm, tất cả mọi người chỉ có thể làm chim trong rừng, lập tức giải tán chạy tán loạn.

Nàng không có chỗ để đi, chỉ có thể rài đây mai đó, vô định, thẳng đến khi ở một trấn nhỏ Tây Nam phát hiện tin tức sự phụ lưu lại, mệnh lệnh nàng đến Ô Long Trấn trước chờ hấn, hấn sẽ cho nàng tự do mà nàng tha thiết ước mơ.

Đó là lời hứa vô cùng hấp dẫn! Vì thế nàng một mình ra đi, hỏi thăm phương hướng đến Ô Long Trấn, gặp núi trèo núi, gặp sông vượt sông. Khi nàng đứng ở một mảnh khe sâu của lối vào, mới giật mình thấy mình

đã đi từ mùa xuân khi tuyết còn đọng trên cành, đi đến hoa dại nở rộ đầu hạ, nàng đặng đặng đi được hai tháng rồi!

Nhưng nơi này, không phải là chốn đào nguyên thế nhân lần tìm không thấy, cũng không có cư dân nhiệt tình hiếu khách nghênh đón nàng, thậm chí ngay từ đầu liền tận lực làm khó dễ cùng vắng vẻ nàng. Nhưng nàng trừu lưu lại, không còn cách nào, chỉ có thể nhận lấy khó dễ cùng vắng vẻ làm người ta cảm tức.

Nàng một thân phong trần mệt mỏi, vừa đói vừa mệt đứng ở lối vào thôn trấn, dưới gian nhà rách nát núp bóng dưới gốc cây cổ thụ già nua, nghiêng ngả, đối mặt với năm sáu người đang ngồi nghiêm chỉnh, xem ra là nam nữ đương gia có thể thay trong trấn tác chủ.

“Ta nói, người tên là gì?” Đầu tiên mở miệng là một nữ nhân, vẻ mặt đầy phấn son giống như không cần tiền, mặt trái xoa lại trái đỏ ửng như như mông khỉ, thật sự làm người ta không nhìn ra tuổi.

“Nguyễn Chân Chân.” Nàng trả lời cẩn thận.

“Mấy tuổi rồi?” Câu hỏi thay đổi người, nam nhân ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc áo màu trắng áo dài đầy kiêu ngạo, , đáy mắt lại giấu giếm vô số âm mưu quỷ kế.

“Mười chín.”

“Người muốn ở Ô Long Trấn bao lâu?” Khôi ngô tráng kiện, cuốn ống quần, nam tử trẻ tuổi bộ dáng nông phu thật thà chất phác cười với nàng , hai hàm răng trắng như tuyết rất chói mắt.

“Ta không xác định, chờ người ta muốn tìm đến đây, sẽ rời đi.”

“Nga, như vậy a.” Mọi người liếc nhau, vẻ mặt hiểu mà không nói, giống như đang truyền cho nhau tin tức gì.

“Nếu chỉ là tạm thời lưu lại, vậy thì tốt rồi.” Bên cạnh bàn là nam tử nói chuyện nhã nhặn thoát nhìn rất dễ nói chuyện, vừa đánh bàn tính, vừa xem sổ sách.

“Vậy xin hỏi, ta tạm thời có thể lưu lại không?” Điểm có điểm chương (điều lệ), tự có tự quy, trấn nhỏ là do những người này cai quản, Nguyễn Chân Chân đương nhiên muốn biểu hiện ra tính chất đặc biệt người dân lành vĩ đại, môi khẽ cười, nụ cười vừa đáng yêu vừa ngại ngùng.

“Có thể, nhưng người phải tìm việc làm, người rảnh rỗi sẽ dễ dàng gây rắc rối cho nên nói cũng không thể ở không. Dựa theo quy cũ của trấn này, chỉ cần có thể tìm được việc làm ở trấn này, thì người có thể lưu lại.”

Nữ nhân trang điểm lòe loẹt kia tươi cười giả tạo so với nàng còn muốn đáng yêu hơn, còn một mặt mồm miệng lạnh lợi giải thích : “Hiện tại thời đời xảo trá, bên ngoài thì đang loạn lạc, không dám tùy tiện tiện cho những người không liên quan vào trấn, nếu là nguy hại đến an nguy cùng sinh kế của dân trong trấn, chính là chúng tôi có lỗi, cô nương nói có đúng không?”

“Đương nhiên, đại nương nói rất đúng.” Nữ nhân này không dễ chọc, Nguyễn Chân Chân cố ý kêu thật ngọt.

Đại nương? Sắc mặt mọi người đều thay đổi hạ, lại cực lực chịu đựng không hé răng. Chỉ có nữ đạo sĩ trang điểm trẻ tuổi đang bưng bát trà uống nước, “Phốc xích!” Bỗng chốc phun ra toàn bộ, ôm bụng cười đến cười run rẩy hết cả người.

“Khanh khách..... Ngoan thật!” Nữ nhân kia cũng không giận, cười hì hì nhìn Nguyễn Chân Chân từ trên xuống dưới.

Ngô, này tiểu nha đầu lừa đảo này thật đúng là tỷ muội hài hước, tuy rằng lặn lội đường xa, toàn thân còn dính bụi đường và mặt mũi lấm lem, vẫn có thể nhìn ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn như đóa hoa nhỏ. Mây cong vòng nguyệt, đẹp và quyến rũ mê người, đặc biệt là cặp mắt xinh đẹp kia, ẩn chứa anh khí cùng ngạo khí, bộ dáng không kiêu ngạo không siểm nịnh, giọng nói không nhanh không chậm, nhìn ra được là người tập võ, hơn nữa công phu tựa hồ còn không tồi.

“Vậy xin hỏi các vị, ta nên đến nơi nào tìm việc làm?” Bị người ngầm đánh giá, đồng thời Nguyễn Chân Chân cũng đang âm thầm đánh giá đối phương.

Theo bề ngoài cũng khí chất , những người này đều không phải dân đã sống trong trần nhiều thế hệ, trên người có chút che giấu khí chất giang hồ vẫn có thể nhìn ra, thoát nhìn sâu không lường được, thậm chí mang theo khí chất quý khí bức người.

Những người này cũng không dễ chọc. Đây là kết luận mà Nguyễn Chân Chân quan sát. Nhưng mà bình đến thì tướng đồ thôi, nàng chỉ có thể kiên trì ở lại chờ sự phụ. “Trước tiên là nói về người biết làm gì đi?” Mang túi da đựng cung tên trên lưng, đang cầm kéo “Răng rắc sát” tu bổ lông chim trên tên, thợ săn trẻ tuổi đặt câu hỏi.

“Dạ?” Nguyễn Chân Chân cau đôi mi thanh tú, trong mắt lóe nghi hoặc.

“Hắn là hỏi người sở trường về cái gì.” Nữ đạo sĩ người chân thật nói lời thẳng thắn nhắc nhở: “Chính là có thể trồng trọt, nấu nướng, tính toán sổ sách, thêu hoa, người biết làm gì?”

Trồng trọt? Nấu nướng? Tính toán sổ sách? Thêu hoa? Nguyễn Chân Chân ngạc nhiên một trận. Muốn ở lại chỗ này, phải làm việc này sao? Nàng bắt quá là ngăn ngủ lưu lại, cũng không phải nhận lời mời làm việc, sao phải tham gia cuộc thi này?

“Trừ bỏ những thứ đó, giết gà mổ trâu, trêu chó chọc mèo, biết làm gì cũng được.” Nữ đạo sĩ đẩy về cổ vũ nói.

Không biết giết người có thể xem như sở trường hay không? Nguyễn Chân Chân âm thầm cười khổ trong lòng, bắt đầu dĩ lại không xác định trả lời: “Ta..... biết mỗi thứ một chút, có thể thử trước không?”

“Có thể!” Vài người châu đầu ghé tai một phen, xem ra đang thảo luận muốn nàng thử thứ gì trước

Chỉ chốc lát sau, nam tử gầy bàn tính dùng ngón tay chỉ những người bên cạnh, nhất nhất phân phó: “Người muốn thử xem mình có thể trồng trọt hay không thì theo Tiểu Cù đến trong vườn đi, hôm nay thu hoạch lúa mạch, vừa vặn thiếu người làm.”

Nông phu được gọi là Tiểu Cù lập tức đứng lên, cười chân chất, xoa xoa tay, nhìn nở mở hàm răng trắng xóa.

“Muốn thử săn thú thì đi theo Tiểu Kinh, hai ông cháu lão hán trong trấn hôm nay cũng muốn lên núi, vừa khéo kết bạn.” Một thợ săn mang hơi thở ngang tàng, thái độ cùng nông phu hoàn toàn tương phản, liếc nàng một cái, vẻ mặt khinh thường.

“Nếu cảm thấy bản thân biết nấu nướng thôi, đi theo Bảo cô nương trở về khách sạn, nơi đó có đầy đủ toàn bộ hết.”

Bảo cô nương? Chẳng lẽ là vị đại nương trang điểm lòe loẹt kia sao? Nguyễn Chân Chân ngạc nhiên nhìn nhìn “Đại nương”, người sau nhìn nàng nháy nháy mắt, không cho là đúng bật cười.

“Nếu biết thêu hoa, chờ ta thông báo với người của tú phường đến đón người, nếu biết chữ có thể theo Hoàng Phủ tiên sinh dạy học.....” Lời còn chưa dứt đã bị người đánh gãy.

“Không cần phiền toái lời thôi, nơi đó của ta đã có Tân phu tử tiên nhiệm.” Tư thực tiên sinh nhanh chóng cho thấy tình huống.

“Vừa vặn vặn cạnh tranh một chút, tục ngữ nói rất đúng, Người giỏi thì có người khác giỏi hơn.....” Người chỉ điểm nói.

“Người vì sao không cho nàng ấy đến chỗ người cạnh tranh gậy bàn tính với người?” Hoàng Phủ tiên sinh không phục.

“Không tốt lắm đâu, cô nam quả nữ, cùng chung một chỗ.....” Nam tử nhả nhận vô cùng gian tà, nói chuyện vô cùng ẩn ý.

“Người!” Trong lòng Hoàng Phủ vô cùng muốn mắng hắn, do dự nghĩ lại, tiếp theo quyết định, quên đi! Lười cùng tên giáo hoạt này chấp nhận.

Nam tử nhả nhận cười trộm, nói đùa sao, cũng không xem hắn là ai, làm sao có thể để cho người ngoài đến tranh bát cơm của mình chứ?

Hắn đằng hắng hai tiếng, tiếp tục nói: “Về phần chỗ của lão Tạ.....” Đánh giá Nguyễn Chân Chân thoát nhìn chật vật lại giấu không được khí chất xinh xắn trời sinh một chút: “Quên đi! Một cô nương gia không thích hợp cả ngày ở trong tiệm bán quan tài.”

“Ê ê, vì sao không đề cập tới ta? Chẳng lẽ thiên tiên đạo quan rất kém cỏi sao?” Nữ đạo sĩ không vừa lòng nhận sự kỳ thị cùng vắng vẻ, lập tức nhắc tay kháng nghị.

“Người có thể nuôi sống chính mình sao? Gần đây trấn lí bình an, không ai chết cũng không có ma quỷ làm loạn cần người đi niệm chú siêu độ, nói vậy, cuộc sống chưa chắc đảm bảo, chẳng lẽ người thật muốn suốt ngày ăn chay?” Nam tử nhả nhận không chút khách khí, đâm thẳng vào chỗ đau.

3. Chương 3

Khá lắm Khúc phòng thu chi độc miệng! Nữ đạo sĩ họ Hoa đuối lý, chỉ có thể ở trong lòng đem tổ tông mười tám đời của hắn hỏi thăm qua một lần, lại nhớ tới gần đây quả thực không có khởi sắc, thê lương xót xa một trận.

“Còn ta đâu?” Luôn luôn bị mọi người ngăn trở, duy nhất một nam tử trẻ tuổi ghé vào góc xó ngủ gà ngủ gật, cuối cùng tự khuỷu tay nâng đầu lên một chút, hơi hơi mở một con mắt, nhắc nhở mọi người tồn tại của hắn.

“A! Thiếu chút đã quên, còn có Nguyên công tử của chúng ta, gấp cái gì? Chờ nàng không hợp với mấy thứ kia, sẽ cho công tử mang về xem thử có tác dụng gì không. Vài ngày nay bận rộn lắm sao. Mấy ngày liền bốn ba, ngàn dặm xa xôi, hiện tại ngủ lấy sức đi, mọi người đều đến, còn sợ nàng chạy sao?” Khúc phòng thu chi nhưיות mây, lộ ra một ý cười có dụng ý khác.

“Ừm, nói cũng đúng.....” Nam tử trẻ tuổi nghe vậy, ngầm hiểu tiếp tục nằm sấp trên bàn.

Cứ như vậy, Nguyễn Chân Chân đầu tiên bị Khúc phòng thu chi nhận được bồ câu đưa tin của chủ nhân Tú trang phái tới, tiểu nha đầu linh bị đoàn người gọi là “Lúm đồng tiền muối” mang đi rồi. Lúm đồng tiền muối không chỉ có ngày thường xinh đẹp động lòng người, tay nghề lại siêu quần, chỉ vừa ra tay, Chân Chân đã biết kĩ thuật thêu thùa của mình không bằng một phần vạn của người ta, không đợi người ta mở miệng, một lúc lâu sau nàng tự động trở về chỗ ở của Khúc phòng thu chi.

Tiếp theo, Nguyễn Chân Chân lại cùng Khúc phòng thu chi đi đến trường của Hoàng Phủ tiên sinh, Hoàng Phủ tiên sinh cổ tình tỏ ra thập phần vừa lòng với phu tử(*) mới tới nửa tháng trước, lại nhìn thấy nhà Hoàng Phủ gia chỉ có bốn bức tường, nghèo rớt mồng tơi, cũng đủ hiểu không nuôi nổi phu tử khác.

((*)Giáo viên)

Vị Tân phu tử kia vốn dĩ có lòng tốt muốn đem cơ hội nhường cho người đến sau, tiếc rằng Hoàng Phủ tiên sinh người ta một mặt không tha, còn nhìn nàng nháy mắt, ám chỉ nàng chạy nhanh đi, nàng chỉ phải thúc thời theo Khúc phòng thu chi trở về.

(Ồ, dễ gì anh Hoàng Phủ cho vào nhà, làm hỏng ‘việc tốt’ chứ, có điều ở truyện khác nha, ko phải truyện này)

Sau đó, ở trong vườn ngậy người gần nửa canh giờ, Nguyễn đại cô nương thiếu chút nữa bị mặt trời chói chang buổi trưa sưởi nắng tươi sống ngất xỉu, Trẻ tuổi trắng hán được mọi người gọi là “Tiểu Cù” một tay bưng bát trà, một tay giúp nàng quạt quạt, trên mặt ngay thẳng trung hậu tràn đầy xin lỗi, trong lúc nhất thời, nàng thật sự không nói gì, ngẩng mặt hỏi trời cao. Lại sau đó, khác với vẻ trung hậu thật thà của nông phu, thợ săn họ Kinh kia liền có vẻ rất không phúc hậu, hoàn toàn là không dự tính cho nàng cơ hội “Thử một lần”, trực tiếp đá điệu nàng, tự mình đi lên núi.

Cuối cùng nàng bị đưa vào Như Ý khách sạn, một lúc lâu sau lại bị đưa trở về chỗ Khúc phòng thu chi, bà chủ được mọi người xưng là “Bảo cô nương” cấp ra lý do là, xào rau ăn ngon hơn so với Phú công công. Nếu đem nàng lưu lại, Phú công công sẽ thất nghiệp, Bảo Huyền Hương nàng vạn vạn không thể làm ra loại việc bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa này được.

Lại có lý do như vậy! Nguyễn Chân Chân vụn vụn không nghĩ tới, mình lại nhận lấy sự ngông nghênh làm khó dễ như vậy, chỉ muốn dừng chân nơi đây để chờ một người mà thôi, yêu cầu này cũng không quá mức đi? Nhưng người trong trấn đã nói rõ không muốn thu lưu nàng, còn tìm đủ loại chuyện làm khó dễ cùng lấy cớ muốn làm nàng biết khó mà lui.

Một cổ phần nô tự nội tâm lặng yên dâng trào, sát khí nhuộm thấm đôi mắt xinh đẹp, những tên tiểu nhân đáng giận này không cho bọn họ ném mùi đau khổ một chút, chỉ sợ bọn họ sẽ tiếp tục làm khó dễ, khi dễ người, không bằng làm cho bọn người kia chứng kiến sở trường mà nàng giỏi nhất, mới có thể cho nàng ở lại?

Cười lạnh, dần dần nở lớn trên đôi môi đỏ mọng, đôi mắt dĩ nhiên có sát khí, bọn họ sẽ không biết, trên thực tế, trên đời này cũng không mấy ai biết. Ở mặt ngoài nàng là nữ hầu nho nhỏ được sủng ái nhất bên người Tín Dương Hầu Cơ Dương của vương triều Bắc Hán, ngằm bên trong nàng cũng là một trong những sát thủ của tổ chức sát thủ thần bí “Bách Điều Các” của Bắc Hán quốc.

Nhiều năm qua, Tín Dương Hầu ỷ vào tổ chức này ở trong triều hô mưa gọi gió, không ai bì nổi, người không cẩn thận đắc tội với hắn, kết cục chỉ có diệt vong. Nàng thuở nhỏ cha mẹ đều đã qua đời, tám tuổi bị thúc thẩm bán vào phủ Tín Dương Hầu làm thị nữ, ở hầu phủ mười năm, nàng rất ít làm việc nữ tử dân gian, mười ngón tay không dính nước, nữ hồng lại quanh năm không đụng vào, nàng chỉ biết giết người!

Người chết ở dưới tay nàng nhiều vô số kể, cũng từng nghĩ tới việc rửa tay gác kiếm, nhưng cuộc sống lại không ưu ái nàng, nếu muốn sinh tồn thì nhất định phải đả thương người, nàng đã không còn đường lựa chọn!

Sát ý càng ngày càng đậm! Nhưng, tựa hồ không ai để ý. Trong gian nhà rách nát, tính toán sổ sách tiếp tục tính toán sổ sách, ngủ gà ngủ gật tiếp tục ngủ vui đến quên cả trời đất, nữ đạo sĩ quần quít lấy ông chủ bán quan tài bàn chuyện làm ăn..... Cũng có thể là sơ ý nên hoàn toàn không ai phát hiện!

Lúc bàn tay mềm lạng lẽ nắm thành quyền là lúc..... “Này!” Một tiếng lười biếng hô lên ngăn lại động tác của nàng.

Nguyễn Chân Chân ngẩn người ra, ngược mắt nhìn lại, góc xó, một dung nhan tuấn tú vừa tỉnh ngủ, hần ngẩn lên nhìn nàng.

“Ngẩn người cái gì, ngốc nghếch, khó trách bọn họ đều chướng mắt ngươi, nếu ngươi thật sự muốn lưu lại, vậy theo ta đi.”

“Ngươi là ai?” Sau khi biết thân phận mọi người, chứng kiến bọn họ quái đản vô lại, người này, giống như bị nàng bỏ rơi vậy.

“Ta?” Nam tử đầy vẻ lười nhác, mắt đen màn đêm, trên mặt lộ vẻ một bộ thực cổ quái, nhìn chằm chằm nàng thật lâu, mới đánh cái ngáp thật to sau đó mới báo tên họ với nàng: “Ta gọi là Nguyên Dã, ta mở hiệu cầm đồ.”

Nguyên nhân? Đây là tên quái gì thế? “Trên người ta không có gì đáng giá có thể cầm.” Nàng cảnh giác nhìn chăm chú vào đôi mắt kia.

Người nam tử này bề ngoài thoát nhìn vô cùng lười nhác, lại có một đôi mắt lợi hại. Hắn vừa mới kêu nàng, có phải đã phát hiện ý đồ của nàng hay không? Hay chỉ là trùng hợp mà thôi? Nhưng vì sao khi đôi mắt đen kia nhìn nàng, nàng liền chột dạ cho rằng hắn đã nhận ra cái gì, làm cho nàng có cảm giác bị nắm gáy.

“Đừng nóng vội mà, cũng sẽ không ăn ngươi, tuy rằng thoát nhìn ngươi rất ngon miệng! Hắc hắc.....” Nói năng ngọt xớt, khẩu khí rất giống tú bà ở kỹ viện, lại rất giống ăn chơi đệ nhất phú hào.

Nguyễn Chân Chân nhăn mày lại, nội tâm phút chốc một trận chán ghét. Nàng không thích người này.....

“Khúc phòng thu chi, ta mang nàng đi nhé.” Hắn đứng lên, lười biếng vắn vẹo thắt lưng, lại hướng Khúc phòng thu chi đang dựa bàn vui đầu tính toán sổ sách khẽ thông báo.

“Nga, không tiễn không tiễn, tốt nhất cũng đừng trở về.” Khúc phòng thu chi ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, trực tiếp mở miệng tiễn khách.

“Ta không đi!” Nguyễn Chân Chân trừng mắt nhìn nam tử tuấn tú đang đi về hướng mình, theo bản năng cự tuyệt.

“Vì sao?” Hắc tò mò hỏi: “Người không phải muốn ở lại chỗ này sao?”

“Ta muốn lưu lại, nhưng.....” Nàng theo bản năng cảm thấy với ai cũng đều tốt, chính là không thể đi cùng nam nhân này.

“Đừng chần chờ nữa, ta đã đói bụng, là thời điểm về nhà ăn cơm.” Hắc đưa tay tóm lấy cổ tay tinh tế nõn nà của nàng, dường như rất quen thuộc.

“Buông tay!” Nguyễn Chân Chân bị cử chỉ lỗ mãng của hắc chọc giận, hét to một tiếng.

“Người không đói bụng sao? Còn nữa, bộ quần áo rách nát này..... Khó ngủ quá, người đã bao nhiêu lâu không tắm rửa rồi?” Hắc liếc mắt nhìn bộ quần áo màu tím vừa rách vừa bẩn trên người nàng, đầy kinh ngạc.

Nguyễn Chân Chân bị đáy mắt khinh khi của hắc chọc giận, ánh mắt hắc nhìn nàng, tựa như nàng là con chuột chết chìm vậy. Tự ti lại phần hận cảm giác tự nhiên trào dâng, bàn tay bị hắc nắm lấy nháy mắt nắm chặt thành quyền, đang muốn ra tay công kích, phút chốc, bên cánh tay nàng nhất thời tê dại, hoàn toàn không có một chút khí lực.

Có người từ phía sau điểm huyết của nàng! Nàng kinh ngạc đến sắc mặt đều thay đổi, bị người công kích, mình lại không hề phát hiện, đây là chuyện trước nay chưa từng có, có thể thấy được người nọ là một cao thủ tuyệt đỉnh!

Sẽ là ai? Là Khúc phòng thu chi nhìn như đơn bạc vô hại kia, hay là nữ đạo sĩ kỳ quái? Không, hiểm nghi lớn nhất hắc là vị âm u luôn luôn không mở miệng nói chuyện nhiều –Ông chủ quan tài kia.

Cho dù là ai, hiện tại Nguyễn Chân Chân không hề có biện pháp, chỉ phải trở mắt nhìn chính mình bị đương gia Nguyên ký hiệu cầm đồ vừa nắm vừa kéo ra khỏi phòng. Một cơn gió nhẹ thổi qua, “Ầo ào xôn xao” phát phơ tấm màn, tiên sinh phòng thu chi vẫn cứ tập trung tinh thần “Phách lý cách cách” đánh bàn tính, nữ đạo sĩ vẫn vội vàng cùng ông chủ quan tài cãi nhau, phẳng phất như tất cả những chuyện vừa rồi, kỳ thực hoàn toàn không hề xảy ra.

4. Chương 4

Hoa sen hồng trắng, vừa chớm nở. Mở to ánh mắt cứ mãi nhìn tiểu cung nữ đứng ở bên cạnh ao. Ừm, trên trán đã lành, trên má lại trúng hai bạt tai. Mắt lạnh nhìn nàng bị đánh thành như vậy cũng không vùng trộm trốn đi khóc, chỉ là gắt gao nhìn chăm chăm mặt nước, cắn chặt môi, trong đôi mắt thật to lộ ra hai đám lửa nhỏ.

Khá lắm nha đầu mạnh mẽ! Đôi mắt thiếu niên chột tắt, này người tên là gì? Nguyễn Chân Chân.

Nguyễn? Bên tai một chữ Nguyên? Đúng vậy.

Ha, tên của ta cũng có chữ Nguyên, người chẳng phải chính là lỗ tai nhỏ của ta sao?

Vậy người là ai? Ta? Ta là..... Ừm..... Là tiểu thái giám a!

Nga..... Tiểu cung nữ hồ nghi, sao thái giám trong hoàng cung này, so với chủ nhân còn ăn mặc sắc sảo hơn?

Ở Ô Long Trấn, “Như Ý khách sạn” làm đồ ăn siêu cấp khó ăn, “Quan tài Như Quy” Xem như nhà ở quỷ dị, “Trường Hoàng Phủ” làm cho người ta bóp cổ tay, nói xấu người không biết mỗi một, “Nguyên ký hiệu cầm đồ” Còn có thể miễn cưỡng xưng là bình thường, trừ bỏ ba ngày hai đầu có một vài vụ làm ăn mà thôi.

Mà Nguyên Dã, vị này đường đường là đương gia Nguyên ký hiệu cầm đồ, ở Ô Long Trấn nhỏ nhoi cũng có thể xưng là giá trị con người xa xỉ, từng cùng trang chủ Tú trang tranh nhau chức “Nhà giàu nhất” đoạt chức á quân, hơn nữa bộ dáng tuấn tú, mấy năm luôn luôn đoạt danh hiệu “Tình nhân trong mộng” ba lần, được đông đảo thiếu nữ tự xưng là “Nguyên tiêu” chạy ào theo.

Nhưng hôm nay, trước mặt mọi người nhìn đến Nguyên Dăng cùng một nữ tử dáng vẻ chật vật tay nắm tay, thái độ gần gũi đi lại khắp nơi trên đường, chỗ phồn hoa nhất rêu rao, trong phút chốc vô số trái tim vỡ nát.

“Hu hu..... Ta không muốn sống nữa, Nguyên công tử lại nắm tay nữ nhân kia.....”

“Đúng vậy, làm cho người ta rất đau lòng, tuy rằng Nguyên công tử vừa yếu ớt vừa tùy hứng, lại vừa tính toán, nhưng người ta vẫn thích hẳn ba năm lẻ hai mươi lăm ngày rồi.....”

“Vậy nữ nhân là ai? Sao nhìn không quen mặt vậy? Nha! Vô cùng buồn thú, ánh mắt của Nguyên công tử bị sao rồi?”

“Ai! Quên đi, hay ta quay đầu thích Khúc phòng thu chi thì tốt hơn, Khúc phòng thu chi bộ dạng cũng tuân tú lịch sự, Ừm... Nhưng mà trình độ giáo hoạt của người nọ cùng Nguyên công tử không hề thua kém, rất khó đối phó!”

Dọc theo đường đi, Nguyễn Chân Chân nghiêng răng nghiêng lợi bị Nguyên Dăng kéo đi, một mặt nghe vô số tiếng hét, tiếng nức nở, tiếng xuýt xoa, cùng với tiếng lau nước mũi, một mặt còn phải đề phòng bất cứ lúc nào cũng sẽ có người tập kích mình. Mới vừa rồi có một nữ hài tử chạy như điên đến trước mặt nàng, đỏ ửng một đôi mắt đỏ nhìn chằm chằm nàng xem đầy đủ 5 phút, mới “Oa” một tiếng che mặt khóc rống lại chạy như điên mà đi.

Cái gì cùng cái gì a, nàng mới đến, đã dắc tội ai chứ? Khiến ột phổ nữ nhân dường như đều cùng nàng có cừu oán? Đương nhiên không cần hỏi, đầu sỏ gây nên chính là nam nhân chết tiệt bên cạnh tên “Nguyên nhân” này!

“Người muốn uống chút trà lạnh hay không? Còn có, nơi này mới tào ăn ngon lắm có muốn nếm thử xem?” Đi được một đoạn, Nguyên Dăng ở một chỗ cửa hàng trà lạnh dừng chân lại, ngưỡng cổ “Ừng ục ừng ục” Uống vài bát nước trà, lại bưng một chén đến đút cho nàng, trong tay còn cầm một miếng điểm tâm nóng hổi.

“Tránh ra!” Mới vừa rồi tuy rằng không bị cô chủ khách sạn xem trọng, nhưng tốt xấu gì cũng đã ở nơi đó ăn cơm xong uống qua trà miễn phí, cho nên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyễn Chân Chân ngoảnh sang một bên, hoàn toàn không tiếp nhận hảo ý của hắn.

“Nếm thử thôi, nếu không sẽ hối hận a!” Hắn không chết tâm, buông bát, đưa một bàn tay nắm cầm của nàng.

“Buông ta ra!” Nàng bị động tác của hắn phát hoảng, nghiêng răng nghiêng lợi cả giận nói: “Nếu người không muốn gặp Diêm Vương thì nhanh chóng buông ta ra!”

“A? Dám uy hiếp ta? Hắc hắc, lá gan rất lớn nhĩ!” Dáng vẻ ngạo nghễ vô lại, làm ra vẻ không tin tưởng, đồng thời còn giống như khiêu khích tiến đến nàng bên tai nói nhỏ: “Nói cho người biết, công tử ta cố tình không muốn gặp Diêm Vương gia, cũng cố tình không muốn buông ra người.”

“Người!” Nàng tức giận đến mức huôn mặt nhỏ nhắn xanh mét, đáy lòng một lần rồi lại một lần phát ra lời thề, đợi khi được giải khai huyết đạo, thì là ngày tên nam tử khinh bạc này đi tìm chết!

“Tức giận sao? Bộ dáng tức giận thật là đẹp mắt, mặt đỏ ửng giống như một quả táo.” Hắn vui mừng quá đổi lấy hai tay nhéo mặt nàng, còn vận vẹo mồm mê ra đủ loại hình dạng, đùa vui về đến quên trời đất.

Người đi đường đầy đường, làm cho tất cả bọn họ đều nhìn đến choáng váng cả mắt, đại thẩm bán lạnh trà mở lớn miệng, trong tay mang theo ấm trà, không hề ý thức được mình đã rót trà đến chảy thành sông luôn rồi.

“Heo@#\$\$%^&..... Ta *&^%\$@@!” Nguyễn Chân Chân mắng, quả thực không thể tin được hắn sẽ ở trên đường cái khinh bạc mình như vậy, bất đắc dĩ huyết vị bị điểm, nàng không thể dùng sức đá văng tên tiểu tử khốn kiếp này ra, chỉ có thể giận dữ mắng ra câu khiến cho người nào đó cười sặc sụa.

“Đang nói cái gì thế, để cho ta đoán xem, đoán xem nào.....” Hắn cẩn thận đoán, nghiêng đầu, phi thường nghiêm túc suy tư, lại như chợt hiểu: “Dừng tay..... Tên khốn kiếp này?” Không sai, người chính là tên khốn kiếp! Nguyễn Chân Chân trợn mắt nhìn hắn.

“Oa!” Hấn như là phát hiện ra một chuyện thú vị gì, lại là một trận vô cùng phấn khởi, “Cũng biết mắng chửi người sao? Giọng mắng chửi nghe thật hay, tiếp tục tiếp tục, mắng thêm vài câu nữa đi, ta còn muốn nghe!”

Hai bàn tay to bần rộn không ngừng càng lúc càng không có quy tắc, buông gò má của nàng ra, một lát càng không ngừng vỗ vai của nàng, vuốt dọc theo sống lưng của nàng, lại theo đường cong linh lung hướng mỏng xinh đi vòng quanh.....

“Người là tên biến thái vô sỉ hạ lưu xấu xa đáng giận đến cực điểm.....” Nguyễn Chân Chân thiếu chút ngắt xủ, tên háo sắc bại hoại này!

Xấu hổ và giận dữ đan xen tiếng mắng, không hề dừng lại từ từ đi xa, đáng vẻ thân mật nóng bỏng ái muội có thừa của hai người, trong mắt người qua đường bên cạnh, không hề nghi ngờ lại đưa tới một trận đau lòng muốn chết, tiếng hút không khí cũng những lời bàn luận sôi nổi.

Suốt theo đường đi, Nguyên Dăng giở trò ăn nộn đậu hủ, nghe tiếng mắng trong miệng giai nhân, đi thẳng đến phố Đông, một chỗ có một bảng hiệu thật to trước cổng “Cầm đồ”, mới cảm thấy mỹ mãn thu tay.

Nghỉ chân, khê ho khan một tiếng, rèm cửa rủ xuống lập tức vừa vén lên, phía sau tiếp trước chạy ra hai lão nhân, lão thái thái cộng lại chừng một trăm hơn tuổi, vừa thấy hấn liền mặt mày hớn hở.

“Công tử, hôm nay về thật sớm! Chơi vui không?” Nói chuyện là lão đầu râu bạc, vẻ mặt nếp nhăn nở rộ giống như đoá hoa cúc.

“Công tử, ăn cơm chưa? Ai nha, chỉ sợ ngài không ăn ngon, giấu lại tên Khúc phòng thu chi kia nghèo chỉ còn cái mạng, có thể có gì để chiêu đãi ngài chứ, chúng tôi đang định mang chút điểm tâm đến cho ngài đây!” Mở miệng là lão thái thái mập mạp, cũng đang cười như đoá hoa cúc nở rộ.

“Công tử, quả phụ nhà Liễu thợ rèn ở trấn phía nam hôm nay lại tới nữa, nói là muốn chuộc tượng Quan Âm của vong phu nàng ba tháng trước cầm ở trong này, ngài nói xem mấy món đồ đó đâu giá trị bao nhiêu, sao nàng ta lại vẫn không hết hy vọng nhỉ?” Đại cúc hoa nói không dứt.

“Công tử, hôm nay ta làm nhiều nước ô mai, rồi đem ướp lạnh, xem hôm nay thời tiết thật là nóng, ngài mau uống vào một ít xua tan nóng bức đi.” Một đoá đại cúc hoa khác cũng tiếp tục lú rú không ngừng.

Sau đó, căn bản không cho chủ nhân nhà mình mở miệng, hai ánh mắt nhất trí chuyển sang hướng Nguyễn Chân Chân mặt mày lãnh đạm trăm miệng một lời hỏi: “Công tử, vị này là.....” Nguyên Dăng còn chưa kịp trả lời, cổ tay trắng nõn luôn luôn bị hấn nắm ở trong tay đột nhiên tránh thoát, trong khoảnh khắc lấy được tự do, lại lấy tư thế chỉ mảnh treo chuông, không chút khách khí hướng Nguyên Dăng đánh tới.....

“Phanh” một tiếng, Nguyễn Chân Chân vẫn chưa kịp nhảy nhót bị mình đã trả thù thành công, ngược lại khiếp sợ nhìn người nam nhân mình một chưởng đánh bay, ngã xuống đất không dậy nổi.

Có làm hay không? Hấn, hấn lại không biết vô công? Dọc theo đường đi, nàng nhận định hành vi cử chỉ phóng đảng vô lương của công tử nhi, chắc chắn sẽ có một chút công phu, bằng không sao có thể cả gan làm loạn như thế? Nhưng mới vừa rồi, lòng bàn tay nàng vừa chạm đến thân hình hấn, rõ ràng là một người chưa bao giờ tu luyện qua nội công tâm pháp!

Chột dạ, hoảng loạn, nghi hoặc, còn có một chút hối hận nháy mắt nảy lên trong lòng. Nàng so với ai đều rõ ràng hơn, sức lực một chưởng vừa rồi có bao lớn, hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng.

“Công tử!” Hai tiếng kêu to chính tề như nhất, vang vọng phía chân trời.

Tiếp theo, hai đoá cúc hoa không bao giờ hiền hòa nữa, giống như lệ quỷ của địa ngục đến đòi mạng. Một người nhanh chóng chạy về hướng Nguyên Dăng, một người khác đằng đằng sát khí hướng Nguyễn Chân Chân công kích, khí thế hung hãn, quả thực làm người ta lú lủi.

“Dừng tay! Không được đả thương nàng.....” Nguyên Dăng từ trên đất ngồi dậy, một tay nhắc thân mình, một tay ôm ngực, hơi thở mong manh, ý tứ lại hiểu được rõ ràng.

“Công tử! Nha đầu chết tiệt này đã đả thương ngài, dù nàng ta có chết một vạn lần cũng không đáng tiếc!” Bị gọi lại, lão đầu tuy rằng không phục, cũng không dám làm ngược lại ý của chủ nhân, chỉ phải trừng mắt

nhìn Nguyễn Chân Chân, dùng ánh mắt chém vào nàng thương tích đầy mình.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Nguyên Dăng bị lão thái thái nước mắt đan xen ôm vào trong ngực, mặt trắng bệch, Nguyễn Chân Chân một câu cũng không nói nên lời.

“Người lại đây.” Hắc nhìn nàng, lại suy yếu gọi nàng.

“Làm..... Cái gì?” Nàng cũng nhìn hắc, nhưng không có ý định đi qua, chân ngược lại hướng về phía sau lui hai bước.

Nếu hắc có một chút võ công, như vậy nàng tuyệt sẽ không sinh ra một tia áy náy, nhưng hắc lại chỉ là một dân chúng tầm thường tay trái gà không chặt, sự thật đặt ngay trước mắt làm nàng vô cùng bối rối.

“Theo ta đi vào.” Hắc ý bảo nàng vào nhà. Nguyễn Chân Chân cắn răng một cái, nàng luôn luôn dám làm dám chịu, nếu hắc sẽ chết như thế, vậy nàng đền mạng cho hắc là được! Nghĩ đến điều này, hai chân không tự chủ được bước nhanh theo.

“Không đứng đắn(*).....” Đằng trước, hơi thở hắc đã mong manh, chẳng hiểu sao lại thốt ra một câu như vậy.

(*)Bất Tam, Bất Tứ: cái tên của 2 lão nhân gia

Cái gì? Hắc còn có khí lực mắng nàng không đứng đắn?!

“Không được tổn thương nàng..... Không được.....” Nguyễn Chân Chân làm sao cũng nghe không hiểu từng câu nói đứt quãng của Nguyên Dăng, ngẩng đầu tim đập mạnh và loạn nhịp thấy hắc chân mềm nhũn, thân mình ngã ra sau, một ngụm máu tươi trắng tấp phun ra ngoài, bất tỉnh nhân sự.

“Công tử!” Hai tiếng kêu to lại vang vọng phía chân trời một lần nữa, tiếp theo là một trận gào khóc rống.....

5. Chương 5

Thời gian không đến một chén trà nhỏ “Người tấn công” Nguyễn Chân Chân đã bị áp đến sau hậu viện của Nguyên gia, lui ở một gian phòng thu thập sạch sẽ chính tề, mặt không chút biểu cảm nhìn chăm chú vào trường hợp trước mắt.

Nàng im lặng nhìn hai lão nhân tươi cười sáng rỡ khi vừa thấy đến chủ nhân nhà mình, hiện tại lại đang trừng mắt nhìn mình tựa như Hắc Bạch Vô Thường, lão nhân gia lo trọng lo ngoài, vội vàng truyền nội lực cho Nguyên Dăng, vội vàng bưng thuốc đến cho hắc, còn vội vàng..... Giám thị mình.

Bọn họ là sợ nàng chạy trốn sao? Bờ môi khô ráp lặng lẽ nở ra một nụ cười khổ, nàng tưởng, nếu hiện tại phải chết là nàng, sẽ có người thay nàng lo lắng, vì nàng khổ sở sao? Không có. Nàng nửa đời cực khổ, cô đơn sống trên đời, chưa từng có một ai chân chính quan tâm đến mình.

Khi còn bé, ăn nhờ ở đậu, nhận đủ mọi nhân tình ấm lạnh xem đủ các loại xác mặc ; Không bao lâu sau bị bắt tập võ, hơi có một chút không vừa ý, đó là vô tận đánh chửi; Sau khi thành niên, kiếm ăn ở đầu đao mũi kiếm, nếu không hoàn thành được nhiệm vụ, sẽ phải chịu đựng sự khổ sở của độc dược trong cơ thể phát tác hành hạ.

Mà người hấp hối trước mắt kia, so với nàng lại hạnh phúc hơn rất nhiều. Ít nhất còn có người thương yêu quan tâm hắc, lo lắng cho hắc, muốn cứu hắc..... Trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy vô cùng hâm mộ hắc.

“Ta không thể giết người!” Vừa nấu thuốc, vừa trông coi nàng, lão đầu trừng mắt nhìn Nguyễn Chân Chân, trong miệng luôn luôn lẩm bẩm không ngừng, thời khắc nhắc nhở chính mình, sợ bản thân trong một lúc không thể kiềm chế được, sẽ vung chưởng bổ thẳng vào nàng.

“Nếu hần chết, các người giết ta đền mạng là được.” Nàng nhẹ giọng nhận lời. Những lời này làm những người trong phòng hút một ngụm khí lạnh, bốn luồng ánh mắt sắc như dao đảo qua, hận không thể đem nàng ăn sống nuốt tươi.

Lão đầu cắn răng “Khanh khách” Rung động, lại chắc như đinh đóng cột gần từng chữ: “Công tử bảo ta không giết người, Nhậm Bất Tam ta sẽ không giết người!”

Nhậm Bất Tam? Nguyễn Chân Chân tựa hồ có chút hiểu được, vì sao Nguyên Dăng lại nói: “Không đứng đắn..... Không được đả thương nàng”, Bất Tam, Bất Tứ, kỳ thực là tên hai người này? Làm sao lại có người mang loại tên này? Nghe qua rất buồn cười, nhưng Nguyễn Chân Chân một chút cũng cười không được, bởi vì hần trước khi chết, lại còn quan tâm đến tính mạng của nàng, không cho người ngoài tới giết nàng.

Nàng làm sai rồi sao? Hạ thủ đả thương lầm một người có lòng tốt khó gặp? Nàng từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ không gặp qua người tốt, nàng không biết dạng người gì mới xem như người tốt, tựa hồ lúc này đây gặp, lại bị nàng đánh đến mức sắp mất tính mạng.

Nguyễn Chân Chân tiếp tục lui ở góc phòng, hai tay gắt gao ôm lấy hai đầu gối của mình, lén lút đem mặt vùi vào hai cánh tay, khóc rầm rức.....

Nguyên Dăng không chết. Hần không chỉ có không chết, còn sống được rất tốt, không chỉ có sống được rất tốt, sau đó còn đang tính toán thêm những mưu ma chước quỷ thiếu đạo đức.

Chợt nghe thấy hần bản thân bị trọng thương, bất cứ lúc nào cũng có thể đến địa phủ để trình diện, một đám người làm khó dễ Nguyễn Chân Chân lúc trước nay người trước tiếp nối người sau, thúc ngựa đuổi tới, đông nghìn nghịt một nhà.

“Có nặng lắm không? Có nguy hiểm tính mạng hay không?”

“Rốt cuộc là hôn mê hay sắp chết vậy? Sao lại không có một chút động tĩnh?”

“Đúng đó, sao hơi thở ra nhiều hơn hít vào vậy?” Lúc này màn đêm buông xuống, vài người tụ tập thành một nhóm, giơ cao đuốc, trên cao nhìn xuống vị Nguyên gia công tử nằm ở trên giường kia, nhắm chặt hai mắt vẫn cứ mê man bất tỉnh, bảy miệng tám lời hỏi nữ đại phu duy nhất trong phòng.

Nữ đại phu không nói một lời, chỉ hé miệng cười, đi đến bên cạnh bàn cầm lấy giấy bút “Xoát xoát xoát” khai ra phương thuốc.

“Nga, hiểu rồi, có thể uống thuốc chính là còn có thể cứu, nói như vậy, hơn nửa khắc sau hần sẽ chết đúng không.....” Vây quanh giường, cô chủ khách sạn, nói được một nửa, đột nhiên im bặt, thức thối nhìn hai vị lão bộc luôn luôn canh giữ ở trong phòng về mặt vạn phần khẩn trương, nhanh chóng thu nhỏ miệng lại: “A, ý của ta là Nguyên công tử của chúng ta nhất định có thể trường mệnh trăm tuổi, tai họa ngàn năm.....” Nghe vậy, lão bộc vừa lòng thu hồi ánh mắt giết người, rốt cục yên tâm.

Nữ đại phu khám bệnh tuổi không lớn, cũng là đại danh thần y lừng lẫy, nàng nguyện ý ra tay cứu giúp, công tử khẳng định sẽ không chết được, cái gọi là đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời, nhất định phải đi đốt pháo ăn mừng một phen mới được!

Chỉ tiếc, trong phòng này trừ bỏ hai người bọn họ vui mừng khôn xiết như vậy, sẽ tìm không ra được người thứ ba.

Nghe..... “Ai!” Có người đang thở dài.

“Xong rồi xong rồi, lần này không được may rồi!” Có người ai thán.

“Ai đã hạ thủ vậy? Sao lại nhẹ đến thế? Trước khi xuống tay chưa ăn cơm no sao?” Có người đang hỏi.

“Nguyệt đại phu, người không chẩn đoán lầm chứ? Không bằng chẩn lại một lần nữa đi? Lầm chẩn sẽ không tốt đâu.....” Còn có người đang chất vấn chất lượng tay nghề của nữ thần y, tựa hồ không đem bệnh nhân chẩn ra thành bệnh tình nguy kịch là không cam lòng mà.

Luôn luôn đứng ở góc tường, không yên bất an, đang chịu lương tâm khiển trách, Nguyễn Chân Chân sau khi nghe thấy những lời này, ngạc nhiên không thể tin vào cửa lỗ tai mình. Bọn họ..... Không phải bằng hữu của Nguyên Dăng sao? Cho dù không phải bằng hữu, cũng nên là lương thân, hàng xóm, cho dù không có tình nghĩa, cũng xác nhận ngày xưa không oán, ngày gần đây không cừ, cớ gì? Muốn rửa hận đi tìm chết?

“Khụ! Món nợ ta hứa tháng này trả cho hân, lại không xong, đến cuối tháng này, ta tính tính..... Tổng cộng là một trăm ba mươi bốn lượng. Ông trời ơi, ta phải chạy nhanh về nhà nhìn xem còn có cái gì có thể cầm nữa không.” Nói chuyện là Hoàng Phủ tiên sinh mở trường dạy học.

“Kia tính cái gì nha, ta còn nợ hân hai trăm tám mươi chín lượng bạc, mấy khẩu đất cần của ta hân lại nhìn không vừa mắt, giờ cũng cầm không được nữa nè!” Khiêng cái cuốc, cuốn ống quần, mới từ trong vườn bước vào, mặt Tiểu Cù khổ đại sầu thâm.

“Ai, ta nói, Khúc phòng thu chi, lần này ngài tự mình chạy đến, là muốn thừa dịp Nguyên công tử chết, muốn đục nước béo cò thu hồi này toà nhà đúng không? Gian nhà rách nát ngoài cửa trấn nhiều năm không sửa chữa dột nát hết, quý nhân ngài thật sự ở không nổi nữa sao?” Cô chủ khách sạn cười hì hì châm chọc: “Xem bàn tính ngài lần này đánh cũng thật vang! Bất quá ta chỉ không hiểu, ngài tốt xấu gì cũng quản lí bạc trấn này nhiều năm, số bạc ngài kiếm được thường ngày chạy đâu mất hết rồi?”

“Vậy còn người? Người tới làm gì? Chẳng lẽ khách sạn của người cũng thiếu tiền của họ Nguyên sao?” Khúc phòng thu chi chế giễu, mặt vẫn cứ vân đạm phong khinh, không thừa nhận cũng không phủ nhận, hỏi ngược lại: “Còn có nữ nhân Hoa Trà Yên kia luôn e sợ thiên hạ không loạn hôm nay sao lại không đến giúp vui.....” Hân còn chưa dứt lời, từ ngoài phòng một nữ nhân trẻ tuổi trang phục đạo sĩ và đạo cụ hạng nặng giống như trận gió vọt vào, một tay cầm kiếm gỗ đào, một tay cầm một lá bùa, trên vai còn mang một gói đồ to. Mọi người nhìn lên, đúng là nữ đạo sĩ họ Hoa trên đạo quan phía Tây.

“Chết..... Chết..... Chết chưa vậy?” Nàng chạy đến cấp, mái tóc đã thành cỏ bồng, còn vừa thở hổn hển vừa hỏi: “Ôi mẹ tôi ơi, buổi trưa hôm nay ta bắt đắc dĩ mới tự mình xuống núi đến trấn Mã gia bên cạnh làm cộc cúng bái hành lễ, làm đến một nửa chợt nghe Tiểu Kinh gọi người mang thư đến nói rằng Nguyên công tử của chúng ta đã sắp chết, ta chạy nhanh ngựa không dừng vó trở về, đến năm mươi dặm nha, Năm mươi dặm đó..... Vù vù.....”

“Chạy gấp như vậy làm gì? Đâu có ai tranh giành chuyện làm ăn của cô, chúng tôi đâu thèm viết mấy chữ bùa chú gà bới đó làm gì.” Cô chủ khách sạn bĩu môi, cười khẩy nói: “Ta đoán là sợ bỏ lỡ trò hay xem đúng không?”

“Vội vã trở về đương nhiên là có đạo lý của vội vã trở về!” Hoa đạo sĩ nói đúng lý hợp tình: “Nếu chết rồi, ta liền phải về nhà để lấy trang phục và đạo cụ thu hồn, còn phải thuận tiện đến cửa hiệu quan tài thông báo cho lão Tạ một chút; Nếu tạm thời chỉ hấp hối, thì phải chuẩn bị mọi thứ trước..... Nói với người, người cũng không hiểu đâu, khác nghề như cách núi mà!”

“A a, chúng ta Hoa đại sư thật đúng là tận chức tận trách a, nói thật sự đầy đủ nghề nghiệp phẩm hạnh, thật làm gương cho đạo sĩ khắp thiên hạ!” Dự tính trở về trường tìm cái gì cầm tạm để trả nợ, Hoàng Phủ tiên sinh trước khi đi cũng không quên vui vẻ châm chọc người một chút.

“Vô nghĩa, nếu đổi người là ta, chỉ sợ chạy đến còn nhanh hơn.” Hoa đạo sĩ mặc kệ hân, quay đầu hỏi nữ đại phu: “Có chết không? Ngô, nhưng không sao, ta có hai loại trang phục và đạo cụ đều có chuẩn bị, không sợ làm lỗi đâu.”

Nữ đại phu có tiếng tính tình rất tốt, vẫn không nói một lời, chỉ nở nụ cười, nắm lấy tay hai lão nhân gia trong phòng đang giận đến mức đỉnh đầu sắp bốc hơi nước đi nấu thuốc. Thấy không còn trò gì hay để nhìn đám đông còn lại cũng hứng thú rồi ào ào rời đi.

“Nói nhanh lên, rốt cuộc là ai có lá gan dă thương hân? Vậy” Hoa đạo sĩ vẫn chưa có ý định đi, tìm cô chủ khách sạn hỏi thăm chân tướng sự tình: “Người khác không biết, người đương nhiên biết, đúng không?”

“Quần nhiều như vậy làm gì? Dù sao không phải ta.” Cô chủ khách sạn nhún nhún vai, nói rõ hết thấy không liên quan đến mình.

“Đó là ai vậy? Mau nói cho ta biết, nếu không tối nay ta sẽ ngủ không yên nha!” Hoa đạo sĩ chưa từ bỏ ý định.

“Nói cho người làm cái gì? Muốn thay hấn báo thù sao? Ai, ta nói, người từ khi nào thì trở nên nhiệt tình như vậy?” Cô chủ khách sạn hồ nghi ngắm nàng, trên khuôn mặt tô son điểm phấn đột nhiên cười hì hì: “Chẳng lẽ, người cũng là một nguyên tiêu ? Coi trọng Nguyên công tử nuông chiều từ bé của chúng tôi?”

“Chẳng qua ta chỉ có thiện tâm, quản việc hồng trần thôi, ai có công phu nấu Nguyên tiêu (bánh trôi nước) ăn! Nói sau ta đổi với tiểu hài tử không có hứng thú.” Hoa đạo sĩ trợn mắt liếc nàng, một đôi mị nhãn nhanh như chớp vừa chuyển, liếc mắt đến Nguyễn Chân Chân ngồi co ro ở góc phòng đang xuất thần nghe các nàng nói chuyện.

“Muội tên là..... Nguyễn Chân Chân? Đúng không?” Nàng đi qua, đem Nguyễn Chân Chân từ góc nhỏ lôi ra ngoài.

“Đúng vậy.”

“Muội luôn luôn tại nơi này?” Hoa đạo sĩ như đắm chiêu nhìn nàng, ánh mắt khẽ chuyển, lại nhìn Nguyên Dăng trên giường.

“Đúng vậy.”

“Không lẽ chính muội đã đem hấn làm thành như vậy?”

“Đúng vậy.” Nàng thừa nhận toàn bộ.

“Ha ha!” Hoa đạo sĩ vỗ vỗ tay, cười tươi như hoa: “Làm tốt lắm!”

Gì? Nguyễn Chân Chân trừng lớn mắt, nữ nhân trước mắt này xem ra đối với Nguyên Dăng cũng coi như có tí xú quan tâm. Nàng không phải mới vừa nói nàng chạy năm mươi năm, là bởi vì nghe nói Nguyên Dăng bị thương, mới vội vã gấp trở về?

“Thật sự là thay trời hành đạo! Lòng người sáng khoải! Muội muội đừng sợ, nếu Khúc phòng thu chi bọn họ muốn căn cứ theo pháp luật của trần định tội uội muội, ta nhất định sẽ giúp muội nói lý với bọn họ, không chỉ có như thế, ta còn muốn đề cử danh hiệu Anh hùng ý chí kiên cường và tấm lòng son giàu lòng hi sinh năm nay , khen ngợi hành vi anh dũng của muội muội, oa ha ha ha ha!” Hoa đạo sĩ vừa vui vừa lú lú nói không ngừng, hiển nhiên Nguyên Dăng bị thương đã làm nàng ấy vô cùng hưng phấn.

Nguyễn Chân Chân cảm thấy đầu choáng váng. Cái cô gái này, thì ra cùng với đám người vừa rồi thực sự giống nhau, đều là xuất phát từ mục đích của chính mình tiến đến nhìn xem Nguyên Dăng rốt cuộc có chết hay chưa.

Nơi này cùng nơi khác có gì khác nhau chứ? Lòng người vẫn dễ thay đổi như thế, lòng người khó lường, người người đều vì lợi ích chính mình mà không để ý người kia chết hay sống. Cùng hang hổ của Tín Dương Hầu so sánh với nhau, nơi này chẳng qua cũng chỉ là một hang sói khác mà thôi!

“Ngẫu vi cộng mệnh diểu, đô thị khả liên trùng(!)” A! Nguyễn Chân Chân cảm thấy phát lạnh, không nhận được nhìn người đáng thương đang nằm trên giường, hơi chút đồng tình.

Những con chim cùng rừng

Thảm họa nạn ai nấy bay bay

“Ầm ỹ chết đi được..... Nếu không im miệng..... Khụ khụ..... Cuối năm lợi tức thêm thu gấp ba.....” Trên giường bay tới tiếng thở hổn hển giống như sắp tắt thở.

“Ô ô, tiểu nữ tử không quấy rầy ngài nghỉ ngơi, lập tức rút lui..... Lão nhân gia ngài nghỉ ngơi dưỡng thương thật tốt, nhớ phải nhất định để tiếng xấu muôn đời nhé!” Hoa đạo sĩ thấy tình thế không ổn, lập tức thu thập gói đồ chạy lấy người.

“Ta đây cũng đi rồi, người nên hảo hảo còn sống, ngàn vạn lần đừng chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu a!” Cô chủ khách sạn nhìn thấy bệnh nặng cũng đã tỉnh, cũng nhanh chóng chạy theo Hoa đạo sĩ chuẩn mất, hoàn toàn không lo lắng trong phòng còn giữ một thủ phạm cực kỳ nguy hiểm nhất.

Chẳng lẽ các nàng sẽ không sợ ,nàng lại ra tay đem Nguyên Dăng đánh chết sao? Tầm mắt trong suốt quét về phía giường, gặp Nguyên Dăng tựa hồ vẫn cứ nhắm mắt lại, Nguyễn Chân Chân lén lút di động bước chân, muốn rời khỏi nơi này.

6. Chương 6

Ánh trăng như nước, dưới ánh trăng ngấm sen nở.

Lỗ tai nhỏ, ta rất buồn a, người nói cho ta một chút chuyện ngoài cung đi!

Lỗ tai nhỏ, người có đói bụng không, chúng ta lặng lẽ đến ngự phòng ăn trộm điểm ăn đi?

Lỗ tai nhỏ, người biết võ công à? Ta cũng rất muốn học, đáng tiếc bọn họ không cho.

Lỗ tai nhỏ, ta rất muốn rời khỏi nơi này, đi ra bên ngoài a.....

Khuôn mặt buồn bực của thiếu niên, vẻ mặt lạnh lùng của cô gái, lại bởi vì vẻ bất đắc dĩ trong giọng nói mà hơi hơi động lòng.

Đúng vậy, nàng cũng muốn rời đi, đến một địa phương mà bọn họ tìm không được.....

Nàng muốn trốn..... “Đừng lãng phí thời gian, người không trốn thoát được.” Trên giường bỗng nhiên lại truyền đến thanh âm hữu khí vô lực.

Bước chân bất chợt khựng lại, Nguyễn Chân Chân quay đầu trừng mắt nhìn nam nhân trên giường, hắn không phải đang nhắm mắt lại sao? Làm sao mà biết nàng muốn làm gì?

“Ta chỉ cần mở miệng, Bất Tam, Bất Tứ sẽ lại đây ngăn người lại..... Đối phó hai người bọn họ, người có bao nhiêu phần thắng?”

Không có phần thắng! Đối với lão nhân gia tuổi có thể làm tổ phụ tổ mẫu của nàng, chỉ là vài tiếng rống giận lúc trước, đã biết nội công kinh người, nàng cũng không nắm chắc phần thắng.

“Cho dù người ra khỏi căn nhà này..... Cũng không ra được thôn trấn.” Hắn nói dứt quãng: “Vừa rồi những người đó, ta là chủ nợ của bọn họ , người đã vào thôn trấn, lại đã thương ta, không có lời nói của ta..... Bọn họ sẽ không thả người rời đi.”

Vậy làm sao bây giờ? Thế nào cũng phải [không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng], hung hăng chạy qua đó, bổ thêm cho hắn một chương để diệt khẩu sao?

Nguyễn Chân Chân đang suy nghĩ, lại nghe hắn nói: “Cho dù người giết ta, những người đó cũng không nhất thiết sẽ buông tha người..... Tuy rằng bọn họ sẽ cao hứng một trận, nhưng tâm địa bọn họ đều xấu xa hung ác, chẳng những sẽ không cảm kích người, có lẽ còn có thể đem người diệt khẩu, cuộc giao dịch này, người cảm thấy có lời sao?”

Chỉ bằng quan sát của nàng, loại chuyện thiếu đạo đức này, đám người kia tuyệt đối làm được! Không cần nghĩ đến chuyện khác chỉ bằng thái độ bọn hắn đối với vị Nguyên công tử sẽ biết, một đám không lương tâm, bất nạt kẻ yếu.

“Vậy người muốn như thế nào?” Trái cũng không phải, phải cũng không thành, Nguyễn Chân Chân thiếu kiên nhẫn. Sống mười chín năm, nàng vẫn chưa bao giờ gặp qua người có thể nhìn xuyên suốt lòng nàng từ ngoài vào trong như thế, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

“Chờ ta khỏe hơn, sẽ nói cho người biết cũng không muộn.” Hắn thở hển hển một hơi, không nói nữa.

Hắn kỳ thực là muốn nói: “Chờ ta khỏe hắn, sẽ tính toán sổ sách với người” ! Nguyễn Chân Chân âm thầm cười lạnh.

Đêm đã khuya, ánh nến có chút héo hắt.

Cửa “Chi nha” Một tiếng mở ra, , lão thái bà bưng một chén được từ bên ngoài tiến vào, còn không quên giận dữ trừng nàng một cái, lại dè dặt cẩn trọng hầu hạ Nguyên Dăng uống xong thuốc , nằm xuống, đắp chăn cẩn thận, mới tức giận nhìn Nguyên Chân Chân nói: “Còn thất thần làm gì? Đến cách vách đi tắm rửa thay quần áo lấy chăn đến đây.”

“Lấy chăn..... Làm gì?” Tắm rửa thay quần áo thì nàng biết, nhưng lấy chăn làm gì?

“Đương nhiên là ở nơi này chăm sóc công tử, chẳng may buổi tối công tử có chuyện gì..... Hừ!” Lão thái bà hầm hừ mấy tiếng, ngụ ý là nếu công tử bảo bối nhà bà ban đêm không may chết đi, vậy hung thủ như nàng cũng đừng mong sống nhìn thấy ánh thái dương ngày mai, chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội.

“Nga..... Được.” Nàng ngoan ngoãn làm theo. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hẳn là chính là chỉ tình hình trước mắt của nàng đi?

Một đêm này, Nguyên Dăng thoải mái mái ngủ ở trên giường, lấy tơ lụa gấm vóc trải thành đệm ấm áp, mà Nguyên Chân Chân ngủ ở trên đất, càng không ngừng nghe hắt bởi vì ngực đau đớn não loạn cả một đêm, một lát khát nước muốn uống nước, một hồi rên rỉ ý định không muốn cho nàng được dễ chịu.

Thật vất vả chịu đựng được đến trời sắp sáng, nàng thật sự chịu không nổi nữa, mới ngủ gật một chút, cố tình lại nằm thấy làm ác mộng đến, trong mộng chính mình bởi vì độc dịch cốt tủy phát tác mà trở mặt xem tay chân đều hóa thành máu loãng.....

Khi nàng bị Nguyên Dăng từ ác trong mộng tỉnh lại, một thân mồ hôi lạnh, có thể nghĩ giấc mộng kia đáng sợ đến mức nào.

Đương nhiên Nguyên đại công tử cũng không có lòng tốt cứu nàng ra khỏi ác mộng như vậy, là bởi vì hẳn đã đói bụng muốn ăn gì đó..... Ép buộc một đêm, nàng còn chưa có đói, nhưng hẳn lại đã đói bụng trước?

Cũng may nàng từ nhỏ làm thị nữ, biết hầu hạ người khác như thế nào, hơn nữa nàng đối với Nguyên Dăng có chút áy náy, cũng nên giận mặc hắt não loạn. Chờ hẳn lại an nhàn ngủ say, mặt trời đã nổi lên ở phía chân trời, gà trống đã ở ngoài cửa sổ cất tiếng gọi bình minh.

Quên đi! Nguyên Chân Chân thở dài, dự tính ngày thứ hai sẽ rời khỏi Ô Long Trấn. Nàng không đợi sự phụ đến đây nữa, ở lại cái trấn nhỏ cổ quái kì lạ này, không biết còn có thể có bao nhiêu chuyện thái quá, nàng không có thời gian rảnh để phụng bồi, không bằng tự động rời đi tìm kiếm chỗ ở của sự phụ.

Đáng tiếc là, không đợi nàng rời đi, trước hết đã bị một đám người tìm tới cửa.

Tiếp theo nàng bị thập phần trình trọng thông báo, bởi vì đã thương người, nàng phạm vào chương nào đó của “Điều lệ cư dân ở lại” trấn , phải tiếp nhận sự thẩm vấn của cư dân Ô Long Trấn.

Không hiểu, Nguyên Chân Chân đã bị đưa đến căn nhà rách nát dưới tàng cây của Khúc phòng thu chi. Bên trong là một đám người ngồi một loạt như hổ rình mồi nhân, đúng là đám người mà hôm qua nàng đã gặp được, dùng lời Nguyên Dăng mà nói chính là những người “Tâm địa hung ác xấu xa”

Bọn họ giống như nhau đồng loạt lấy ra những quyển vở sắp rách, thông báo với nàng, đem điều lệ chi bảo của trấn tiến hành xử phạt đối với nàng.

“Cái gì?” Nguyên Chân Chân không thể tin được lỗ tai chính mình: “Người nói lại lần nữa?”

“Bởi vì ngươi cố ý đã thương người, hơn nữa người bị thương chính là ngôi sao mới, tài tử, tinh anh tương lai của bản trấn vì vậy tội thêm một bậc.” Khúc phòng thu chi đem bản án sang sang lật lại một lần: “Kết quả xử phạt là: Bồi thường Nguyên gia một ngàn lượng bạc trắng.”

Một ngàn lượng? Nói đùa sao! Nàng hiện tại không xu dính túi, một lượng cũng không có, chứ đừng nói một ngàn lượng.

“Ta không có!” Không khi dễ người ta như vậy chứ? Nàng đã chịu một nhọc hầu hạ hẳn suốt cả một đêm, thấy tính mạng hẳn không còn gì nguy hiểm nữa mới yên lòng, đám dân trấn hiếp người quá đáng dựa vào

cái gì muốn nàng bồi thường một ngàn lượng? Đêm qua vị Hoa đạo sĩ hùng hùng hổ hổ nói muốn giúp nàng cầu tình đâu rồi? Chẳng lẽ nàng ta cố ý trốn rồi sao?

“Nguyên công tử, Nguyễn cô nương không phục phán quyết, khổ chủ như người có ý kiến gì không?” Khúc phòng thu chỉ đột nhiên chuyển ánh mắt, hướng cửa nói một câu.

Nghe vậy, Nguyễn Chân Chân cũng nhanh chóng quay đầu nhìn lên, a! Nguyên đại công tử cư nhiên nằm trên ghế da Bạch Hổ quý báu, được hai lão bộc trung thành và tận tâm nâng đến đây.

“Ay yo! Đáng thương quá, chỉ mới một đêm mà thôi, sao lại tiêu tụy thành thế này!” Cô chủ khách sạn lắc đầu chắc chắc có tiếng: “Theo ta thấy a, một ngàn lượng cũng không đủ.”

Nữ nhân này, lại dám nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng? Nguyễn Chân Chân trợn mắt nhìn cô chủ khách sạn.

“Không sai, tài tử của trấn chúng ta, tán tài đồng tử a, nếu chẳng may có chuyện không hay xảy ra, không biết có bao nhiêu người thương tâm muốn chết nha.....” Ngừ khí Hoàng Phủ tiên sinh ai oán càng giống như nói mát.

Những người này gió bẻ nào che bẻ nấy, lòng dạ hiểm sâu. Lúc trước còn ước gì Nguyên Dăng chết sớm, đầu thai sớm? Hiện tại trước mặt người ta, lại ào ào nói lấy lòng khoe mẽ. Cùng với những người tâm địa hung ác xấu xa này so sánh với Nguyên Dăng, hình như hắn cũng không làm người khác khó chịu như vậy..... (hơ, bị sói dụ)

Nguyễn Chân Chân một mặt căm giận nghe, một mặt ở trong lòng âm thầm tính toán, nếu nàng cùng Nguyên Dăng thương lượng, để cho nàng rời khỏi nơi này trước, khi quay lại sẽ đem tiền đến bồi thường hắn, không biết hắn có thể đáp ứng? hay không

Còn chưa nghĩ xong đối sách, đã nghe thấy thanh âm mơ hồ như điều đứt dây vang lên: “Ta có biện pháp tốt, người muốn nghe một chút hay không?”

Di? Là đang nói với nàng? Nguyễn Chân Chân nhanh chóng ngẩng đầu, hồ nghi nhìn về phía Nguyên Dăng thoải mái nằm ở trên ghế da, tò mò hỏi: “Biện pháp gì?”

“Bất Tam, Bất Tứ, dọn dẹp.” Nguyên Dăng không trả lời nàng, lại ra lệnh cho hai người hầu ở bên cạnh,

“Vâng! Công tử.” Nghe được chủ nhân triệu hồi, lão nhân cùng lão thái bà cười thành hai đóa đại cúc hoa, bước đến đuổi hết các vị thành viên xét xử ở trấn đi.

“Làm sao vậy! Quá xong đã đoạn cầu liên sao?” Hoàng Phủ tiên sinh oán giận, còn muốn ở lại tiếp tục thưởng thức.

“Thực không cần chúng tôi dự thính sao? Chẳng may có đánh nhau.....” Khúc phòng thu chỉ một mặt ý còn chưa hết.

“Biến nhanh!” Nguyên Dăng khỏi bày giải vẫy vẫy tay, trực tiếp đuổi bọn họ đi.

Cửa gỗ nhẹ nhàng khép lại, những người không liên quan lần lượt rời đi, lão bộc của Nguyên gia giống như hai tượng môn thần đóng cửa lại. Phòng trong im ắng, chỉ còn lại hai vị đương sự mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Người nói mau, là biện pháp gì?” Nguyễn Chân Chân có chút lo âu, nàng xác thực rất muốn chạy nhanh rời khỏi địa phương quỷ quái này, nhưng lại nghĩ, nếu vạn nhất cùng sư phụ bỏ lỡ, chẳng phải là càng chậm trễ thời gian?

“Đừng vội, người không ngại nói cho ta biết trước, người muốn cái gì?” Bởi vì trên người có thương tích, lúc này hắn không giống hôm qua cố tình làm bậy, bất cần đời như vậy. Hắn nói chuyện ngữ khí rất chậm, thanh âm cũng trở nên ôn hòa, bộ dáng đầu vào đầy tựa như..... Một công tử quý tộc có giáo dưỡng.

7. Chương 7

Nguyễn Chân Chân theo dõi hắn, bỗng nhiên có chút hoảng thần, mình dường như đã từng nhìn qua khuôn mặt này, hai mắt này ở nơi nào? Nhưng, ở nơi nào vậy nhỉ?

“Sao lại không nói lời nào?” Hắn cũng nhìn chằm chằm nàng, xem một hồi lâu mới mở miệng thúc giục.

“Ta.....” Trầm mặc một hồi, nàng cẩn thận trả lời: “Ta muốn ở lại chỗ này.”

Nàng vẫn muốn lưu lại, ở lại chỗ này chờ sự phụ tìm đến nàng, cho nàng giải được. Sau đó giống như một người bình thường, sống một cuộc sống yên tĩnh thẳng đến khi nhắm mắt xuôi tay, đây là nguyện vọng duy nhất của nàng.

“Ha ha.....” Hắn nở nụ cười, biểu cảm như trút được gánh nặng, ngữ khí cũng có vẻ thập phần thoải mái: “Vậy người cứ lưu lại thì được rồi.”

“Nhưng những người bên ngoài không muốn để cho ta lưu lại.” Nàng ủy khuất oán giận.

Bọn họ không chỉ có không cho nàng lưu lại, còn muốn nàng bồi thường một ngàn lượng bạc, thật sự là đủ! Nói trắng ra địa phương này cũng không có gì tốt, người ở đây cũng vậy.

“Cũng không phải không cho ở, mà là..... Người biết làm cái gì?” Hắn lại vòng trở về đề tài trọng tâm nguyên thủy nhất.

“Ta không rõ ý tứ của các người, vì sao phải biết làm gì đó mới có thể lưu lại.” Nàng trả lời giống như đang giận dỗi: “Nếu nhất định phải có đáp án, ta đây..... Biết giết người.”

Khá lắm, nha đầu thành thật! Nguyên Dã không nhịn được bật cười, đưa tới một trận mãnh liệt ho khan, ho xong mới hỏi lại: “Nếu ta nói cho người biết, thiên hạ đệ nhất sát thủ hiện tại đang ở trong trấn giúp giết heo, người sẽ có cảm tưởng thế nào?”

“Cái gì?” Thiên hạ đệ nhất sát thủ Tiêu Tàn Dạ? Gã Tiêu Tàn Dạ đã hủy toàn bộ “Kim Phong Tế Vũ lâu” ở nơi này?

“Hắn tinh thông cũng là giết người, ta nghĩ người hẳn là cũng không hơn gì hắn?”

“.....” Nàng một trận á khẩu không trả lời được.

“Cho nên, nếu người muốn lưu lại, lại không cần bồi thường tiền, chỉ có một biện pháp.”

“Cái gì biện pháp?”

“Cầm cho ta.”

“Cầm..... Cái gì?” Nàng hoài nghi lỗ tai mình.

“Người đã thương ta, phải bồi tiền cho ta. Bất quá, nhìn người toàn thân cao thấp cũng không có gì đáng giá có thể bồi thường, ta mở hiệu cầm đồ, ở trong cửa hàng của ta, bất cứ thứ gì cũng có thể cầm, người có thể suy nghĩ đem bản thân người cầm để trả nợ. Sau này có ta bảo bọc cho người, người vừa không cần rời đi, cũng không cần bồi thường tiền, càng không ai đến làm khó người, người nói biện pháp này được không?” Hắn giải thích tường tận, nói vô cùng êm tai.

“Ta không có nghe sai chứ?”

“Không sai.”

“Cầm cho người?”

“Ừm, hừ!”

“Ta đem chính mình cầm cho người làm gì?” Hắn sẽ không bị nàng một chưởng chém thành thân kinh thác loạn chứ? Nàng nhớ rõ ràng vừa rồi cũng không đánh vào đầu của hắn a.

“Làm nha đầu, làm thiếp.” Hắn cười rục rịch, “Bất Tam, Bất Tứ tuổi lớn, ta thiếu người hầu hạ, nhìn người rất thích hợp, thế nào? Đề nghị vừa rồi của ta, người cảm thấy như thế nào?”

“Dựa vào cái gì?” Nàng giận dữ, tay nắm thành quyền, nắm thật chặt, cố nén không tiến lên một bước đánh chết hắn.

“Dựa vào cái gì? Ha ha.....” Tựa lưng vào ghế ngồi, mặt hắn tái nhợt nhìn nàng chăm chú, đôi mắt đen giống như tấm màn đen tập trung những ngôi sao sáng nhất, rạng rỡ lấp lánh.

“Đúng, dựa vào cái gì?” Nguyễn Chân Chân cười lạnh đứng lên, một đôi mắt long lanh với hàn ý bức người.

Không sai, nàng xuất thân là nha hoàn, nhưng nàng thật vất vả mới thoát khỏi ác mộng của Tín Dương Hầu kia, còn có thể ngốc đến mức lại nghe một nam nhân khác sai khiến hắn cho rằng hắn là ai vậy? Thật sự là quá đủ rồi! Vừa rồi còn tưởng rằng hắn là người có thể thương lượng, nàng từng nghĩ rằng mình áy náy vì vết thương của hắn, hối hận, cầu nguyện cho hắn Tất cả đều là chó má! Nam nhân này không chỉ không phải người tốt, mà còn là một tên xấu xa đáng ghê tởm!

“Bằng người không có lựa chọn nào khác, người có sao?” Nguyên Dăng cười đến càng vui vẻ, bộ ngực chấn động khẽ động nội thương, làm cho hắn cảm thấy đau, nhưng vẫn là cười đến rất vui, điều này làm cho biểu cảm trên mặt hắn có chút cổ quái.

“Người làm sao mà biết ta không có?” Nàng hỏi lại.

“Không ngại nói ta nghe thử một chút?” Hắn thưởng thức nàng tức giận đến mặt mày xanh mét, miệng nhẹ nhàng phun ra ba chữ: “Tiểu Tước Nhi!” Oanh một tiếng! Đầu óc Nguyễn Chân Chân trống rỗng, khiếp sợ cùng kinh hoàng, quả thực bị hắn dọa đến choáng váng. Người nọ là từ chỗ nào biết được nàng chính là Kỳ hạ sát thủ “Toàn Mộc Tước” của “Bách Điều Các”?

“Người nói cái gì? Ai là Tiểu Tước Nhi? Người nhận sai người rồi?” Nàng không thừa nhận, ôm tâm lý cho rằng hắn bắt quá may mắn mèo mù gặp chuột chết mà thôi.

“Còn muốn lừa ai vậy? Toàn Mộc Tước.” Hắn vạch trần nàng, ung dung xem người nào đó vì quá kinh hoàng mà trợn to đôi mắt hắc bạch phân minh, một chữ cũng nói không nên lời.

“Người nên biết, nếu ta thả ra tin tức, sẽ có bao nhiêu cừu gia ở bên ngoài thôn trấn chờ muốn cái mạng nhỏ này của người?”

“Người..... Người còn biết gì nữa?” Nàng thật vất vả phục hồi tinh thần lại.

“Hắn là so với trong tưởng tượng của người nhiều một chút.”

“Nói đến nói đi, không phải chỉ là cái mạng sao?” Nàng cả giận nói: “Ta cho dù chết, cũng tuyệt không chịu người uy hiếp!”

“Đúng, chết cũng không có gì hay để dọa người, đối với người như các người mà nói, chết có lẽ là một giải thoát.” Hắn hừ nhẹ một tiếng “Chỉ sợ không dễ dàng chết như vậy, cảm giác dịch cốt tán Hắn là rất khổ sở đúng không?”

“Người..... Làm sao có thể biết?” Nguyễn Chân Chân triệt để hoang mang lo sợ.

Cũng không phải không từng nghĩ tới việc tự sát, bắt đầu từ từ nhỏ nàng đã bị bức dùng “Dịch cốt tán”, sớm có nghe thấy những thống khổ của người bị trúng “Dịch cốt tán” trước khi chết, phải kêu rên bảy ngày bảy đêm, thẳng đến khi toàn thân thối rữa hóa thành một bãi máu loãng, sinh mệnh mới chân chính kết thúc.

Trước khi chết còn phải xem chính tay, chân, đùi của mình hóa thành máu loãng sau đó mới tắt thở, nhớ tới cái loại tình hình khủng bố này, nàng đã không nhận được nữa, buồn nôn một trận.

“Ta có biện pháp giải dịch cốt tán, chẳng lẽ người không muốn thử xem?” Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không hề có chút huyết sắc, khẽ dụ dỗ: “Dịch cốt tán trong ba tháng, trên người người còn có thuốc có thể ăn sao?”

Nàng quả thực đã đem viên thuốc giải cuối cùng uống vào luôn rồi Nguyễn Chân Chân không chịu nổi kích thích cùng kinh hách hơn nữa, hai tay chống đỡ mép bàn, hai chân như nhũn ra run giọng hỏi: “Người, người rốt cuộc là ai?”

“Tuổi còn nhỏ, trí nhớ đã kém như vậy, cứ nhiên đã quên ta là ai.” Trong lời nói của hắn tiện thể nhắ, có lòng tốt nhắc nhở nàng: “Đại danh của công tử nhà ngươi là Nguyên Dăng, nhớ kỹ chưa!”

“Vì sao..... Lại làm khó ta?” Nàng không hiểu hắn sao lại coi trọng nàng?

Nếu so với những nữ nhân mà nàng đã từng gặp qua mà nói, trừ bỏ cô chủ khách sạn trang điểm quá lòe loẹt không thể thấy rõ dung mạo, nữ đạo sĩ hành vi cùng ngôn ngữ cổ quái, không phải còn có một vị nữ đại phu bộ dạng xinh đẹp như hoa, thanh lệ thoát tục sao? Sao cố tình lại là nàng rơi vào pháp nhãn của hắn?

“Bởi vì nhàm chán.”

“Bởi vì..... Nhàm chán?” Nàng không dự đoán được hắn lại sẽ nói ra một nguyên nhân làm người ta học máu như vậy.

“Thôn trấn này quá buồn, nhàm chán đến chết được, hơn nữa những tên xấu xa hư hỏng kia lại không thú vị chút nào. Thật vất vả mới có người mới đến đây, không tận tình chơi đùa không phải quá mức làm thất vọng chính mình sao? Người nói có phải hay không? Chân Chân.....” Hắn cố ý kéo dài tên nàng, nàng chán ghét thầm nghĩ muốn một phen bóp chết hắn.

“Nói sao đi nữa ngươi làm ta bị thương, làm cho ta đau thành như vậy, còn kém một chút sẽ chết. Ta là một người có thù tất báo, nếu chỉ giết ngươi như vậy, lại giống như quá dễ dãi cho ngươi rồi, không bằng làm cho ta, tra tấn ngươi cả đời, ngươi cảm thấy ý tưởng này thế nào? Rất tuyệt đúng không?”

Nguyễn Chân Chân không bao giờ nữa muốn nghe những lời hàm hồ độc ác của hắn nữa. Nhắm chặt mắt, tâm quyết định dứt khoát, đã nghĩ cần lưỡi tự sát, đột nhiên lại nghe hắn vội vàng kêu lên: “Uy uy uy, muốn chết cũng phải nghe ta nói hết.....”

“Nói cái gì?” Nàng mở to mắt tròn tròn nhìn hắn.

“Quên nói, nữ đại phu cứu ta lại là thần y có thể khởi tử hồi sinh, nếu ai muốn tự sát, cho dù chỉ còn nửa cái mạng nàng ấy vẫn có thể cứu trở về đến..... Muốn chết kỳ thực cũng không dễ dàng, tục ngữ nói chết từ tế không bằng nhàn nại sống, cần gì phải lãng phí thời gian quý giá của mọi người?”

“.....” Như thế rất tốt, ngay cả chết cũng chết không được.

“Ta đếm tới mười, ngươi suy nghĩ cho kỹ có muốn làm hay không!” Hắn nắm phần thắng, hứng thú dạt dào xem nàng giãy dụa lần cuối cùng.

Nàng không nói lời nào, đôi mắt to xinh đẹp gắt gao nhìn trừng trừng vào mắt hắn, hận không thể hy vọng hắn đột nhiên thương thế phát tác mà chết, đỡ phải còn sống nơi nơi gây tai họa hại người. “Một, hai, ba.....” Hắn chậm rãi đếm, đột nhiên tăng tốc nhanh hơn: “Bốn năm sáu bảy tám chín mười! Đã đến giờ!”

Họ Nguyên khốn này tuyệt đối là cố ý chĩnh nàng! Nguyễn Chân Chân tức giận đến sôi lên, bỗng nhiên lĩnh ngộ được mình càng tức giận, thì tên khốn kiếp kia lại càng vui vẻ, nàng làm sao cho hắn toại nguyện chứ?

“Nói mau đi! Mùa xuân chỉ có một lần, kế hoạch thì mỗi ngày mỗi thay đổi..... Thời gian quý giá nha!” Nguyên Dăng dang hai tay ra, nở nụ cười gian xảo.

Hắn biết nàng không phục, tiếc rằng đường thoát cao thấp trái phải không chỉ bị hắn tuyệt đối cắt đứt, ngay cả cửa sau hắn cũng đã bịt kín, chỉ duy nhất một cái cầu độc mộc cho nàng đi. “Ta..... Chỉ làm nha hoàn không làm thiếp!” Hít sâu một hơi, Nguyễn Chân Chân cuối cùng cũng khôi phục bình tĩnh ngày xưa.

“Úi chà chà, thà rằng làm nha đầu cũng không làm thiếp? Ái mộ công tử ta như thế, cho dù không danh không phận cũng nguyện ý sao?” Hắn ngạc nhiên nói.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, tựa hồ muốn biết người này có liêm sỉ hay không.

“Nhưng ta rất cần một người để làm ấm giường nha!”

Hắn lại tự nhủ giảng ra lý do phi thường quang minh chính đại

“Ấm cái đầu ngươi! Nói thật cho ngươi biết, cô nãi nãi ta cái gì đều không biết, chỉ biết giết người! Người có muốn thử xem không?” Nàng lại dễ dàng bị hắn chọc giận, trong ngày thường hiếm khi nổi giận, từ khi cùng tiểu tử này dây dưa không rõ, nói chưa được ba câu thì sẽ nhất định phát hỏa, thật đúng là việc lạ!

Bất quá nàng nói những lời này đều là lời nói thật, bởi vì nàng không biết làm gì hết , làm ruộng dạy học sẵn thủ thêu hoa cho nên mới lưu lạc đến kết cục không thể không đem chính mình cầm cho hấn, hấn không phải thấy thế mới bức nàng sao?

“Ai nha! Ngàn vạn đừng chống đối trường bối, cô nãi nãi có thể lợi hại hơn người rất nhiều, không có việc gì thì nhưng đừng chọc nàng ấy!” Hấn cười ha ha nói những lời nàng hoàn toàn không hiểu.

Cách vài trăm thước bên ngoài Như Ý khách sạn, vừa bước vào đại môn cô chủ khách sạn đột nhiên đánh cái hắt xì vang dội, xoay người hồ nghi nhìn về phía chân trời.....

“Dù sao người về sau chỉ có thể nghe ta, ta gọi người làm sao thì người phải làm vậy, do ta quyết định!” Chính hấn là chủ nhân.

“Nếu ta không nghe lời người thì sao?” Nàng khiêu khích liếc hấn.

“Một, đến tiền; Hai, giam kín thẳng đến khi độc phát bỏ mình; Ba, kéo ra bên ngoài thôn trấn, trên cổ treo một tấm bảng đề năm chữ thật to Toàn Mộc Tước tại đây , chờ đợi cừu gia đến..... Người chọn cái nào?” Hấn đắc ý.

Sau một lúc lâu..... “Làm thì làm! Ai sợ ai?” Nguyễn Chân Chân hồn hồn rống giận với Nguyên Dăng: “Ta nói cho người.....”

Ai biết hấn không đợi nàng nói xong, mày buông lỏng, thần kinh run lên, cả người giống như đạt được ý nguyện, nhìn ra ngoài cửa hét to: “Bất Tam, Bất Tứ, mau vào nâng ta về nhà.....”

Cửa gỗ “Chi nha” Một tiếng mở hấn ra, hai mái đầu lộ ra, tất cả đều là một mặt không thể hiểu nổi cùng..... Vui mừng quá đổi.

“Công tử, khi nào thì ngài học được bụng dạ đen tối của Khúc phòng thu chi thế? Còn có một nửa gian trá của Hoàng Phủ tiên sinh? Lại có thể dễ dàng đem người áp chế tới tay như vậy, lão nô thật sự là rất rất rất bội phục ngài.....”

“Ồ..... Công tử cuối cùng có thể bảo hộ chính mình rồi, thật sự là..... A di đà phật, bồ tát phù hộ a!” Hai người thay phiên nhau nói làm Nguyễn Chân Chân thiếu chút tức học máu, chủ nhân nhà mình làm ra loại uy hiếp lợi dụng, thiếu đạo đức vừa đâm vừa xoa này, thân là người hầu lại còn cảm thấy vui mừng thay phiên nhau cảm tạ Phật tổ?

Trong phút chốc, nàng rất hối hận, không nên bởi vì muốn giải được mà nghe lời sư phụ đi đến địa phương quỷ quái này.

Nàng ngây thơ cho rằng mình có thể sống qua những ngày tháng bình yên, lại không biết bốn chữ “Bắt đầu từ đầu” này, đối với tay đầy máu tanh như nàng mà nói, căn bản chính là một ước nguyện không bao giờ có thể thành hiện thực được.

Thiên hạ quạ vốn dĩ màu đen hắc, chưa từng có cái gọi là côi Cực Lạc? Sớm biết như thế mình hấn là tìm một địa phương không có người, an tĩnh chết đi, mà không phải giống hiện tại, ngay cả chết cũng chết không được. Trời ạ! Nàng rốt cuộc đã gặp phải ma đầu sát tinh nào?

8. Chương 8

Bị kích động từ ngự thư phòng chạy đến, hấn một đường phi nước đại, tháo hết mũ mào cân đai, ném luôn áo cẩm bào màu vàng thêu phi long.....

Hấn vội vàng đi làm tiểu thái giám của hấn, tìm lỗ tai nhỏ của hấn chơi đùa.

Cuối cùng ở một góc tường trong cung tìm được nàng, tuần mâu rùng mình, hàn ý dâng trào

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết kia lại bị thương, trên cánh tay cũng là những vết thương vô số kể.

Chết tiệt Tín Dương Hầu lại ngược đãi nàng! Hừ, một ngày nào đó, hấn sẽ giúp nàng đòi lại món nợ này!

Toàn bộ buổi chiều, Nguyễn Chân Chân ở hậu trạch của Nguyên ký hiệu cầm đồ bận rộn không ngừng, cho dù ở trong lòng mắng Nguyên Dăng vô số lần, chuyện nàng nên làm, chuyện nàng đã hứa, nàng cũng không từ chối, vấn đề là vị Nguyên đại công tử này, thực không phải là khó hầu hạ bình thường!

“Chân Chân, đầu ta đau quá, mau tới giúp ta xoa xoa.”

“Chân Chân, ta đã đói bụng, muốn ăn đậu hoàng tồ cùng bánh mít táo.”

“Chân Chân, ta rất buồn nga, người kể chuyện cười cho ta nghe đi.”

“Chân Chân.....” Những câu nói như thế này mãi đến nửa đêm mới tạm gián đoạn.

“Còn thất thần làm gì thế? Mau cởi quần áo.”

“A?” Nguyễn Chân Chân buông quần áo vừa sửa sang lại sạch sẽ, quay đầu nghi hoặc nhìn Nguyên Dăng, người nào đó đang uống canh tổ yến, tựa vào đầu giường, động cũng lười động.

Thì ra vừa rồi hẳn là kêu nàng cởi quần áo? Mà không phải kêu nàng giúp hắn cởi quần áo? Nhưng muốn nước tắm không phải là hẳn sao?

“Ai, thực ngốc, gọi người cởi quần áo tắm rửa, nước cũng đã chuẩn bị tốt cho người, còn ngơ ngác làm gì?” Hẳn buông chén thuốc, đối với sự trì độn của nàng cười nhẹ.

“Cho ta?” Nhìn thùng nước tắm nóng hôi hổi đặt sau bức bình phong “Hoa khai phú quý” kia, nhất thời nàng có chút không tin.

“Vô nghĩa, không cho người thì cho ai, tắm nhanh một chút, ta thích nữ nhân sạch sẽ nga.” Ái muội trong lời nói của hắn làm cho Nguyễn Chân Chân đỏ mặt.

Nàng không phải thiếu nữ tỉnh tỉnh mê mê không biết, cũng không phải chưa thấy qua nam nhân cùng nữ nhân ở cùng nhau sau sẽ phát sinh sự tình gì, nhưng nàng lại không rõ ràng hiện tại rốt cuộc là muốn giết hắn, hay là muốn cùng hắn đồng quy vu tận.

Chuyện tới bây giờ, nàng bị nhốt ở trong này, đánh thì không đánh lại được, trốn lại trốn không thoát, chết lại cũng không chết được, loại tình cảnh này thật đúng là làm cho người ta muốn khóc cũng khóc không được.

Cẩn rằng một cái, Nguyễn Chân Chân bước nhanh đi đến sau bình phong, thả mái tóc xuống, nháy mắt, một mái tóc đen như mây xoắn tung xuống.

Nàng cúi cổ trắng, thân mình cứng ngắc, cấp tốc rút đi quần áo trên người, giây tiếp theo, đùi đẹp thon dài sải bước tới thùng tắm, nàng đưa lưng về phía bình phong, không chút do dự đem đường cong linh lung thân thể ẩn vào dưới nước, hai gò má như lửa thiêu.

Như ẩn như hiện, bình phong không ngăn được bộ dáng xinh đẹp của nàng, đột nhiên cướp đi hơi thở của nam tử. Dáng vẻ mê hồn lạc phách, thân thể tinh tế xinh đẹp thướt tha, làm hắn không thể dời đi ánh mắt.

Thật sự là thất sách thật to mà, sớm biết như thế hẳn đã đem bình phong chuyển đi rồi, che ở nơi này thật sự là chướng mắt, mờ mờ lung lung sao có thể nhìn được rõ ràng? Nguyên Dăng lập tức bóp cổ tay không thôi.

“Hắc, nói cho người nga, ta có thể nhìn thấy đó ! Hình như cũng khá xinh, có vài phần tư sắc, công tử thực vừa lòng!” Nói xong, hắn còn làm vẻ lưu manh huýt sáo.

Nàng giữ yên lặng không để ý tới hắn, nhiều ngày gian khổ bôn ba, chỉ có dòng sông, hay những con suối nhỏ để cho nàng thanh lý đơn giản. Hôm qua cũng chỉ cần là thoáng rửa mặt chải đầu sau đó thay đổi bộ xiêm y, giống như hiện tại không chỉ có ngâm nước ấm tắm, còn có thể dùng gội đầu, chuyện này đối nàng mà nói, quả thực là hạnh phúc không thể tưởng tượng được.

Hạnh phúc? Không, nàng chẳng qua chỉ là một người đáng thương không thoát khỏi được vận mệnh thôi, vì sống sót, kéo dài hơi tàn.....

Phòng trong, ngoài phòng một mảnh yên tĩnh, chỉ trừ bỏ nhẹ nhàng tiếng nước hắt cùng hai hơi thở một nặng một nhẹ.

“Tắm xong chưa?” Tính nhẩn nại hiển nhiên rất kém cỏi chủ nhân lại muốn bắt đầu không kiên nhẫn.

“Ta..... Không có quần áo mặc.” Không xong rồi, mình đã quên lấy quần áo lại đây, nàng chết cũng không muốn trần trụi chạy ra ngoài để tên chủ nhân hạ lưu kia thừa cơ hội.

“Ta đưa cho ngươi.” Động cũng lười động, nhưng hấn lúc này thật ra thực chịu khó dự tính xuống giường, đơn giản là muốn càng gần gũi thưởng thức mỹ nhân xuất dục đồ. (cảnh mỹ nhân vừa mới tắm xong)

“Không cần!” Nguyễn Chân Chân mạnh mẽ hét lên một tiếng.

“Vậy làm sao bây giờ?” Hấn ngồi ở bên giường cười hắc hắc không ngừng, cười đến mức lông tơ trên lưng nàng thẳng đứng đứng.

“Ngươi quăng lại đây cho ta là được.” Nàng suy nghĩ một chút, không còn cách nào, chỉ phải đứng dậy dựa vào bình phong che, lộ ra mặt và cánh tay tuyết trắng.

Tuy rằng chỉ lộ ra mặt cùng cánh tay, nhưng bởi vì mái tóc vừa mới gội xong, sợi tóc đen như mực không thể che đầu vai trắng như tuyết, theo đường cong pháp phồng khéo đưa đẩy, thậm chí có thể khiến người liên tưởng đến bộ ngực sữa to trắng như ẩn như hiện..... Vài sợi tóc đen dính ở gáy cùng trên má phấn, càng làm cho cả người thoát nhìn có vẻ diễm lệ hồn nhiên và lười nhác, quả nhiên là mặt giống như hoa đào, vô cùng mị hoặc.

Nhìn đôi môi phấn hồng kiêu diễm ướt át bị nàng cắn chặt, toàn bộ buổi chiều trêu ghẹo không ngừng, ép buộc, trêu đùa nàng, Nguyễn Dã phá lệ không nói năng lỗ mãng, túm lấy bộ y phục nam bên cạnh giường đi về hướng nàng.

Nàng nhanh chóng đón lấy, tránh ở sau bình phong lau khô nước trên người sau đó mặc trung sam vào.

Bộ y phục này thập phần thoải mái, dài ngắn vừa mông, che giấu một chút cảnh xuân, Nguyễn Chân Chân lộ ra hai đùi ngọc trơn bóng thon dài, một đôi chân trần trụi đứng ở trên sàn, xấu hổ cúi mắt, trong lòng bất ổn.

“Xong chưa? Mau tới đây.” Hấn lớn tiếng phân phó.

Thân mình Nguyễn Chân Chân cứng đờ, nghe ngữ khí của hấn có thể tưởng tượng bộ dáng hấn gấp gáp, chẳng lẽ không chờ kịp muốn ở tối nay lãng nhục cầm phẩm như Nàng sao? Hấn không phải bị thương sao? Còn có tâm tình này? Có thể thấy được tất cả nam nhân trên đời này đều là xấu tính y như nhau. Nàng cười nhạt trong lòng, đè nén đầy ngập lửa giận, cố ý chậm rãi lau khô tóc, mới dưới ánh nhìn chăm chú của hấn đi đến bên giường.

“Lo sợ thẹn thùng gì chứ? Sớm hay muộn cũng sẽ cho ta xem sạch bách.” Hấn cười hắc hắc, nhìn nàng không chuyển mắt.

“Công tử muốn nghỉ tạm sao?” Nàng lãnh đạm kỳ lạ.

“Ừm.” Hấn gật đầu, nàng đang muốn đi ngã ra đất nghỉ, ai biết.....

“Đi lên đây ngủ.” Hấn đưa tay vỗ vỗ giường.

Xem ra hôm nay trốn không thoát! Chẳng qua chỉ là một bộ thân xác thối tha thôi, nàng không cần!

Nàng trèo lên giường của hấn, tuy rằng vẻ mặt thủy chung bình thản không chút gợn sóng, nhưng tay chân run run vẫn cứ tiết lộ nội tâm khẩn trương.

“Ngươi ngủ bên trong.” Hấn ra hiệu, đôi mắt tỏa sáng không hề rời khỏi khuôn mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng của nàng.

Hừ, chẳng lẽ là sợ nàng chạy trốn? Nàng không nói một lời bò vào bên trong, chui vào chăn mỏng, thấy hấn bỏ đi lớp áo ngoài, nàng dứt khoát đóng mắt lại. Bên tai vẫn vang lên âm thanh quần áo cọ xát vào nhau càng rõ ràng khó phân rõ, tiếp theo hấn cũng chui vào trong chăn nằm đến bên người nàng, bàn tay to vòng qua, đem nàng ôm vào trong lòng mình.

Nguyễn Chân Chân biết hẳn vẫn là không có khí lực gì, lúc này hơi thở vẫn bất bình ổn, không, có lẽ hơn phân nửa là vì hẳn có lòng nhưng không đủ, nhưng không cần hoài nghi hẳn quả thật bị nàng đả thương rất nặng.

“Người sao thế?” Cái này mặc dù không lo lắng hẳn sẽ nổi thú tính, nhưng thấy hẳn thở hổn hển như vậy, nàng vẫn là không nhịn được hỏi.

“Đương nhiên là có sao rồi.” Hẳn thở dài.

“Vậy có muốn gọi người lại đây xem người hay không?” Nàng lập tức lo lắng đứng lên, vịn nhất hẳn chết ở bên cạnh nàng, nàng là hiểm nghi lớn nhất, kết quả vẫn chỉ là còn đường chết.

“Không cần, có người ở đây là đủ rồi.” Hẳn đã vô cùng thỏa mãn, nói một cách vô cùng tiếc nuối: “Đáng tiếc ta có thương trong người, hôm nay không thể đi chu công chi lễ với người, ai!”

Phi! Nàng âm thầm phun một ngụm, thật muốn cho hẳn một cái tát, tốt nhất có thể đem hẳn đánh bay đến dưới giường, phun hai ngụm huyết sau đó hôn mê bất tỉnh, đỡ phải hẳn ở bên tai nàng nói hươu nói vượn.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng nhiều lắm chỉ là thật sâu hít một hơi, cũng không nhúc nhích, tùy ý bàn tay to không quy cũ kia ăn bậy đậu hủ.

“Ai nha! Chân Chân, làn da người không son phấn cũng mềm thế này hoạt nga!” Tên chủ nhân háo sắc đang sờ mặt nàng, tán thưởng đôi gò má trắng tinh tẽ của nàng.

“Không giống với các côn nương ở Xuân Hương Viện!”

“Xuân Hương Viện là chỗ nào?” Nàng không nhịn được hỏi.

“Kỹ viện Mã gia xa hoa nhất trấn nha, lần sau mang người đi mở mang tầm mắt.” Phi! Nàng ở trong lòng lại phun một ngụm, mắng hẳn hạ lưu, cũng mắng chính mình nói nhiều.

“Ai nha! Chân Chân, ngực của người thật lớn, vừa mềm vừa tròn, giống như bánh bao của “An Ký trà lâu”!” Lại một tiếng tán thưởng.

“.....” Trả lời của hẳn là một trận không nói gì cùng “Kèo kẹt kèo kẹt” tổn hơi thừa lời.

“Ai nha! Chân Chân, thắt lưng của người thật thon, cùng với thắt lưng thùng nước của Bất Tứ thật sự là khác nhau một trời một vực nha!”

Bệnh thần kinh! Lấy nàng so cùng lão bà hơn năm mươi tuổi, đương nhiên là nàng thắng rồi.

“Ai nha! Chân Chân.....”

“Người đã xong hay chưa? Sờ nữa, ta sẽ chém tay người!” Nàng hung dữ cảnh cáo: “Có nghe hay không?”

“Hung dữ như vậy làm gì nha?” Hẳn nhỏ giọng nhắc đi nhắc lại, che miệng của nàng, thần thần bí bí nói cho nàng: “Bất Tam, Bất Tứ ngay tại ngoài cửa sổ, người ngoan ngoãn một chút, miễn cho bọn họ vào chặt tay người trước.....”

Không lầm chứ? Đây cũng không phải đêm động phòng hoa chúc, còn nghe trộm? Nguyễn Chân Chân đỏ khốc đỏ cười.

Hít sâu vài cái, nhịn xuống xúc động muốn thét chói tai, nhắm mắt lại, quyết định ngủ!

Mặc kệ! Suốt ngày hôm nay trải qua quá nhiều chuyện vượt quá xa tưởng tượng của nàng, mệt đến nàng còn không kịp tiêu hóa. Cho nên nàng rất nhanh liền ngủ, bởi vì ngủ thực say, nàng đương nhiên cũng không hề phát hiện, trong nháy mắt khi nàng rơi vào mộng đẹp, nam tử bên cạnh đối diện nàng đang giả trò đột nhiên thu tay.

Hẳn dè dặt cẩn trọng đem nàng ôm vào trong lòng, đôi môi luôn luôn thích cười vũng vàng in lên vầng trán tròn bóng của nàng.

Nhân hòa sự đều xa đang thực, có làm ngã môi mỏng

“Lỗi tai nhỏ.....” Hán phát ra một tiếng thở dài mỹ mãn, như là tìm được trân bảo quý giá đã mất đi nhiều ngày, không bao giờ muốn buông tay nữa.

Thật lâu sau, Nguyễn Chân Chân mới phát hiện trần nhỏ này có bao nhiêu không đơn giản, ở mặt ngoài nhìn như gió êm sóng lặng, kỳ thực bên trong ẩn chứa vô số sóng ngầm, không người biết.

Khi nàng nhìn thấy thiên hạ đệ nhất sát thủ Tiêu Tàn Dạ không ai không biết không ai không hiểu, lại thực sự không có tiếng tăm gì vùi ở trong trần giết heo, mới bừng tỉnh đại ngộ, theo như lời của bọn họ sở trường không chỉ nói ở bề ngoài.

Bởi vì Ô Long Trần, không dưỡng người rảnh rỗi, nếu muốn ở trong này cư trú, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Trừ bỏ người già yếu, không có ai quản quá nghiêm về việc họ có bản lĩnh như thế nào, ngay cả những nữ nhân đều phải tự lực cánh sinh, nếu không thì gã ô nam nhân giúp hắn sinh con trai con gái, đại khái đây cũng có thể miễn cưỡng xem là một sở trường đi!

Mà nàng, vô luận là giết người hay là giết heo, đều không thể so với Tiêu Tàn Dạ; Trông trọt so ra kém Tiểu Cù; Săn thú, lạc hậu hơn nhiều lắm; Mà thêu hoa, lại không thể đánh đồng cùng Lục y cô nương. Hơn nữa lại không tinh thông xem bệnh, dạy học, tính toán sổ sách, bùa chú đợi chút..... Tuy rằng xào rau ở Như Ý khách sạn, đầu bếp Phú công công ăn ngon, nhưng cô chủ khách sạn người ta cố tình không cần nàng, khó trách nàng chỉ còn kết cục là đem bản thân mình đi cầm cố.

Trong nháy mắt, Nguyễn Chân Chân đã ở trong hiệu cầm đồ Nguyên gia Ô Long Trần một tháng. Mấy ngày nay, Chân Chân nhất thiết cảm nhận được cái gì gọi là “Ta không biết xấu hổ, sẽ không cần mặt mũi, cho dù người chỉ vào mũi mắng ta không biết xấu hổ, ta vẫn là không biết xấu hổ!” Những lời này quả thật thâm thúy vô cùng. Bởi vì chủ nhân, công tử, chủ nợ, của nàng, đương gia Nguyên ký hiệu cầm đồ Nguyên Dăng thật sự là rất ti bỉ hạ lưu không biết xấu hổ!

Nàng tận mắt nhìn thấy Nguyên Dăng đối đãi cư dân trong trần như thế nào.

“Cầm hay không cầm?” Một mặt không có hảo ý, ngạo nghễ liếc hắn từ nghèo túng đang ôm ấp một đôi thoát nhìn hắn là vũ khí gì đó, lại đối vật ấy vẫn cứ lưu luyến không rời.

“Nguyên công tử, đây là “Nhật nguyệt ô kim luân” gia tổ của ta truyền lại, ngài có thể nâng giá hay không.....” Ý tứ thực hiểu được, Nguyên Dăng ra giá quá thấp.

“Không cầm thì đi, chậm trễ nửa ngày thời gian của bản công tử.” Nguyên Dăng cũng lười ép giá, bởi vì hôm nay hắn không có tinh thần, tâm tình cũng không tốt theo, mắt thấy hắn sẽ nổi giận dùng tay áo bỏ đi.

“Ngài dừng bước, dừng bước! Ngàn vạn lần đừng nóng giận, ta, ta..... Rất vui được cầm!” Hán tử nghèo túng nhanh chóng gọi hắn lại, cắn răng một cái, lưu luyến không rời đem “Nhật nguyệt ô kim luân” giao ra.

“Bất Tam, đem mớ sắt vụn này ném vào trong kho hàng đi, Bất Tứ, dẫn hắn đi lấy bạc.”

Nguyên Dăng lại hướng trên giường thoải mái ngã nhào xuống, đại khái bởi vì này trận giả bệnh này giả cũng đã quá lâu, nên người ngủ đến có chút mờ mịt.

Nguyễn Chân Chân bởi vì câu nói của hắn mà trên trán toát ra ba vạch hắc tuyến, có lầm hay không! Đây chính là “Nhật nguyệt ô kim luân” Nha! Đường đường là bảo vật của “Ngũ Thần môn Miêu Cương”, về phần nguyên nhân vì sao lại lưu lạc đến Ô Long Trần thì không rõ, nhưng đại công tử hắn cư nhiên xưng là “Mớ sắt vụn”? Còn muốn ném vào kho hàng, quá đáng muốn giậm chân giận mà.

9. Chương 9

Kỳ thực, trong hiệu cầm đồ nho nhỏ của Nguyên gia này, chuyện này cũng xem như không có gì to tát lắm, chuyện càng kỳ quái, cổ quái hơn cũng không phải không phát sinh quá, truy tìm nguyên nhân thì mọi ngọn nguồn của nguyên nhân này đều là do vị đại đương gia Nguyên gia công tử này, không chỉ có ánh mắt khôn kiếp, còn cộng thêm không lương tâm đã khôn kiếp gấp ba lần khôn kiếp!

Nếu không có cùng đường, ai lại đến đây cầm bảo bối ầu yếm hoặc là đáng giá chứ? Duy độc hấn ý vào sự giàu có, ép giá sát đất thì không nói, còn đôi khi thỉnh thoảng lại làm ra vừa dễ lại lừa, quang minh có, âm thầm chiếm đoạt cũng có.

Trong ngày thường, Nguyễn Chân Chân chỉ lặng không tiếng động đứng ở bên cạnh, thấy ở trong mắt, đến cuối cùng chỉ có thể mang một bụng bất bình cùng nghi hoặc.

Nàng buồn bực vì sao vô luận là ai, chỉ cần đối với gương mặt vô lại của Nguyên Dăng, người người đều sẽ thỏa hiệp, cuối cùng còn phải liên tục nói lời cảm tạ cáo từ mà đi.

Không bao lâu nàng đã hiểu được, bởi vì Ô Long Trấn này chỉ có một hiệu cầm đồ. Cầm, chịu thiệt; Không cầm chỉ còn đường chết. Không khác vị trí với nàng là mấy.

Thậm chí, hai lão bộc đối với Nguyên công tử kia, tuy rằng thân là nô bộc, cũng đã xem vị này như bảo bối tâm can của mình, ôm ở trong lòng sợ bay, cất vào trong ngực sợ tan mất. Không chỉ có như thế, trong lòng hai người hoàn toàn không có một chút khái niệm thiện ác, chỉ có một mình Nguyên Dăng nói có thể nghe lọt tai, chẳng hề sợ tiểu chủ nhân có ý chỉ vào một con lừa nói thành là ngựa, bọn họ cũng sẽ vội vàng gật đầu liên tục nói, đúng thế, đúng thế, chưa xong còn muốn cảm thán một câu: “Công tử rất cục trưởng thành rồi, có năng lực bảo hộ chính mình, lão bộc thật yên tâm a!” Giống như có bao nhiêu người đang âm thầm gây bất lợi đối với tên tiểu khốn kiếp này lắm vậy.

Dưới sự chở che vô cùng làm người ta xem thế là đủ rồi của hai người họ, Nguyên Dăng ở Ô Long Trấn lại càng ngang ngược, ngay cả đi đường đều giống như con cua, bá đạo!

May mắn bọn họ không đi khó xử người đã từng đả thương qua chủ nhân nhà mình, hiện thời cùng tồn tại dưới mái hiên Nguyễn Chân Chân, cũng không đặc biệt an bài việc nặng cho nàng làm, chỉ phân phó nàng đi theo chủ nhân, bảo hộ chủ nhân, nghe lời chủ nhân, tất cả đều phải lấy nhu cầu của chủ nhân làm trọng, không thể có chút chậm trễ cùng sơ sẩy.

Lão bộc khi giao phó những việc này cho nàng, ánh mắt khi nhìn nàng tràn ngập đánh giá cùng dò xét, dường như xem nàng là kiện vật phẩm mà không phải là một con người. Nói cách khác, nàng chính là vật sở hữu của cửa hiệu cầm đồ, mà bọn họ còn muốn bớt chút thời gian khảo sát một chút, xem vật cầm này rốt cuộc hợp cách hay không!

Ai, thật sự là bể khổ vô biên, nơi nào là bờ vậy?

Buổi trưa vừa qua khỏi, Nguyễn Chân Chân ở trong viện vội vàng nấu nước chuẩn bị pha trà, thật xa đã nghe thấy Nguyên Dăng ở trong phòng đang hét to tên nàng.

“Chân Chân, mau tới giúp ta mặc quần áo!” Thanh âm đã biểu lộ trung khí mười phần, tỏ vẻ vết thương của hấn đã khỏi hẳn. Nhưng nhìn đi, nhìn đi! Vết thương đã khỏi, vậy mà khi mặc quần áo còn gọi nàng đến giúp đỡ, hấn cũng không phải tiểu hài tử hai ba tuổi, lại càng không là thương tàn nhân sĩ, ngay cả quần áo đều lười mặc!

Nguyễn Chân Chân khinh khi nghĩ rằng đôi tay của vị Nguyên công tử kia cho tới bây giờ cũng chưa làm qua bất cứ việc gì, ngón tay thon dài không lộ ra một chút thô ráp vết chai, chẳng lẽ là mọc ra làm bài trí.

Nàng nuốt xuống trong lòng khó chịu, nhẫn nại đi vào phòng, khiêm tốn hỏi cho rõ nguyên nhân, biết được đại công tử hấn bởi vì sau khi đã dùng qua bữa sáng, liền lại ở trên giường, nhoáng lên một cái đã qua mấy canh giờ, ngủ cũng ngủ không nổi, thân thể yếu ớt chỉ nằm thôi mà xương sống thắt lưng đau, mới đau lòng hạ quyết tâm chuẩn bị rời giường.

Hấn tuyệt không xấu hổ sai khiến nàng, phi thường có bộ tịch kêu nàng giúp hấn thay quần áo mặc hài, chải đầu rửa mặt. Khi dùng xong điểm tâm uống xong hương trà, đột nhiên vỗ đùi, hét lên: “Ai nha! Thiếu chút nữa đã quên, hôm nay không phải chợ “Có gan đến giết ta” ở trong trấn mở mỗi tháng một lần sao! Đi một chút đi, ta mang người đi, xem có cái gì vui hay không?”

“Có gan tới giết ta”? Đây là cái tên quái gì thế? Nguyễn Chân Chân bận rộn thu dọn giường xong rồi lại đến thu dọn bàn, căn bản không để ý đề nghị của hấn.

“Thế nào? Không muốn đi sao?” Thấy nàng không có một chút ý định muốn đi nào, Nguyên Dăng không khỏi kỳ quái hỏi: “Chẳng lẽ ngươi không muốn ra khỏi cửa đi dạo?”

“Công tử, ngài hôm qua không phải còn hấp hối tiếp kiến qua vài vị cô nương đến thăm bệnh sao? Nhanh như vậy đã muốn rời khỏi nhà, không được tốt đâu?” Nguyễn Chân Chân bê mâm trà, liếc mắt nhìn hắn, châm chọc khiêu khích.

Dù việc Nguyên Dăng bị thương đã là chuyện thật nhiều ngày trước, Nguyên ký hiệu cảm đồ vẫn như cũ đông như tuyết. Các hương thân tới đây thăm bệnh nói liền không dứt, không có biện pháp, thôn trấn thì nhỏ, đánh rầm lớn một chút đều sẽ một truyền mười, mười truyền trăm, cuối cùng ngay cả con chuột trong động chuột cũng nghe thấy, huống chi là loại đại sự thiếu chút ra mạng người này!

Trong những người đến, có đến xem Nguyên Dăng thử sống được mấy canh giờ nữa, cũng có người đến xem chuyện như thế có còn tiếp diễn nữa hay không, cũng có người hóng hớt xem có thể thổi bùng ra tin tức giật gân nào nữa không, đương nhiên còn có một nhóm ái mộ tên “Nguyên tiêu” ào ào đến thăm bệnh.

So với người lòng dạ khó lường này mà nói, những cô nương ái mộ đó đơn giản thành hơn nhiều lắm.

Bởi vì có người xem cổ động, Nguyên Dăng trời sinh lực biểu diễn siêu cường càng thêm ra sức diễn xuất, khi thì mất mồm, khi thì đưa tay ôm ngực, sinh động như thật, đưa tình hình hắn bị thương không chỉ diễn lại một lần mà là.... ba lần, tức nhất còn không “Thủ phạm” Nguyễn Chân Chân rời đi, chỉ có thể giống như đầu gỗ ở bên giường, làm cho những người đang nghe một mặt nghe bình thư làm người rơi lệ, một mặt lau nước mắt đa tình, các cô nương lòng đầy cảm phẫn chỉ trích hành vi phạm tội của nàng.

Hừ, cho rằng như vậy, nàng có thể sinh ra cảm giác tội lỗi sao?

Một, Chút, Cũng, Không! Nguyễn Chân Chân nàng từ nhỏ đã sống và lớn lên trong đánh mắng hù dọa, khổ sở nào chưa ăn qua? Tội gì không chịu qua? Đối với loại hành vi tiểu nhân vô sỉ này, nàng trừ bỏ chán ghét, rất cuộc không tìm ra được từ khác có thể hình dung!

Lại cứ có người da mặt dày, còn hướng mặt mình thiếp vàng, nghe thử nè.....

“Này, không phải đang ghen tị chứ? Không còn cách nào khác, ai bảo nhân duyên của công tử ta tốt quá chứ, nhất là với nữ nhân, Hoa đại sư từ năm trước có bói cho ta một quẻ, nói ta năm nay hồng loan tình động, nói không chừng cuối năm nay, ta có thể cưới thiếu phu nhân trở về cho người, cho người cùng nhau hầu hạ, người nói được không nha?” Hắn nháy mắt với nàng cười hắc hắc, cười đến nàng toàn thân rợn cả tóc gáy.

Cái gì là để cho nàng cùng nhau hầu hạ, là muốn cùng nhau đến tra tấn nàng đi? Sớm chiều ở chung, nàng phát hiện người này tính tình cực kỳ kỳ quái, đã tùy hứng lại trẻ con, tiểu cổ quái còn đặc biệt nhiều, trà pha nhạt không uống, đậm cũng không uống; Thích ăn đồ ngọt, không thích ăn cay; Quần áo rách không mặc, khăn cũng không mặc..... Còn quan trọng nhất là, thích ép buộc nàng.

Ban đêm hai người tuy rằng luôn luôn đồng giường cộng chẩm, nhưng hắn trừ bỏ hôn nàng, ôm nàng, ngoài miệng thì làm ra vẻ như anh hùng lấy ngôn ngữ khiêu khích nàng, nhưng không chân chính muốn nàng. Đương nhiên cũng có thể là lòng có dư mà lực không đủ, lại chết cũng không phục, đành dùng hết khả năng ở miệng chiếm hết tiện nghi của nàng, miệng toát ra những lời nói đầy mê đắm, quả thực làm nàng chịu hết nổi, khi nghĩ kỹ lại liền nổi trận lôi đình, tiếp theo mặt đỏ tai hồng.

Tựa như hiện tại.....

“A, Chân Chân mặt đỏ? Nghĩ đến chuyện gì thế?” Nguyên Dăng một mặt cười gian, đáy mắt càng phát không có hảo ý, lại tiến đến trước mặt giai nhân nháy mắt, “Không phải Nghĩ công tử cùng với thiếu phu nhân tương lai nhà người cùng nhau đồng giường cộng chẩm? Cùng chung cá nước thân mật? Hắc hắc, Trò này công tử ta thật ra còn chưa có thử qua, giống như rất vui thì phải.....”

“Ba!” một tiếng, khay trà bằng sắt trực tiếp văng lên khuôn mặt tuần tú, lại loảng xoảng đang một tiếng rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Oa, đau chết mất, nha đầu không có lương tâm, ngươi muốn mưu sát chồng sao.....” Nguyên Dăng lần này không cười nổi, lấy tay che mặt đau đớn kêu lên, lại thấy tay đầy máu tươi..... Thật! Hình như đã chảy máu

mũi.....

Giận đỏ mắt, Nguyễn Chân Chân không đếm xỉa đến từ sau lưng vang lên tiếng kêu ầm ĩ, oán hận nói tiếp theo: “Nếu người lại hồ ngôn loạn ngữ, ta sẽ liều mạng với người.” Cùng lắm thì đá vỡ ngọc tan, nàng cũng không muốn quay lại giấc mộng kinh hoàng của ngày xưa nữa

Thiên hạ chúng sinh, ai mà không cha mẹ sinh ra? Ai cam nguyện làm một hạ nhân hèn mọn, thời khắc lo lắng đề phòng, sợ vô tình chọc chủ nhân mất hứng, sẽ giống như một con kiến bé nhỏ, dễ dàng bị bóp chết.

Nguyên Dăng loại công tử không biết khó khăn của nhân gian này, từ nhỏ ngâm mình ở trong lọ mật lớn lên, không chịu quá một chút khổ, cho nên mới luôn mãi lấy khinh người làm vui.

“Nếu trời đất thay phiên chuyển đổi và người nằm ở trong tay ta, hừ!” Nguyễn Chân Chân thở phì phì chạy đến hậu viện, dẫm chân, miệng lầm bầm.

Một hồi lâu, nàng lặng lẽ thở dài, ngồi ở bên cạnh bàn đá, nhìn chăm chăm vào chú kiến nhỏ đang bận rộn chạy quanh bàn đá xuất thần.

Tuy rằng họ Nguyên khôn kiết này đáng giận đến cực điểm, nhưng nàng không thể phủ nhận, trong ba mươi ngày qua, cũng là những ngày nàng sống an tâm nhất của mười mấy năm qua

Trần nhỏ ở vào giữa khe sâu, gần núi mây mù mờ mịt, những dãy núi chồng chất nối đuôi nhau, hồ nước rực rỡ. Nơi này trời thực xanh, cỏ thực tươi, không khí thực mát mẻ tinh khiết, trong sơn lâm có đủ loại động vật nhỏ bé, tất cả đều tràn đầy sức sống.

Các cư dân ở trong trấn, giống như đều xem lẫn nhau không vừa mắt, ai cũng không phục ai, lại thành linh bất ngờ người người sống có tinh thần như vậy, sinh khí dồi dào. Ngay cả cãi nhau đều khác với bên ngoài, không có sát hại, không có nơm nớp lo sợ, càng không có nguy cơ tứ phía khẩn trương, thậm chí ác mộng nhiều năm qua, cũng rất ít quấy nhiễu nàng.

Bởi vì mệt! Ban ngày Nguyên Dăng nghĩ cách sai khiến nàng, gà bay chó sủa quát to nàng chạy đông chạy tây; Đến buổi tối lại không biết xấu hổ đùa giỡn nàng, nàng trừ bỏ cùng hấn đấu trí đấu dũng còn phải đấu thể lực, không ngày nào là không ở tình trạng kiệt sức tiến vào mộng đẹp, mệt đến ngay cả ác mộng cũng không có thời gian thấy, đầu vừa dính vào gối đã mê một ngủ say sưa.

Ngẫm lại thật muốn giết hấn, lại có chút không thể xuống tay được, huống chi giết hấn cũng không có chút tác dụng nào Cho nên, muốn tiếp tục ở đây, chỉ có thể nén giận, cho nên, nàng nhịn.

Nghĩ đến đây, Nguyễn Chân Chân vừa nhấc đầu, giấy tiếp theo, “A!” phát ra một tiếng thét chói tai, hiển nhiên dọa thật lớn nhảy dựng.

Ở trong lòng thầm mắng Nguyên Dăng qua vô số lần, không biết khi nào thì đã tìm lại đây, cũng không biết ngồi ở ghế đá đối diện đã bao lâu, tư thế không khác gì nàng ghé vào trên bàn đá, ánh mắt cùng hướng nàng nhìn chăm chăm vào con kiến kia đang bận rộn di chuyển quanh bàn.

“Người.....” Trùng trùng mắt nhìn khuôn mặt tuần tú đồ ửng thường rõ ràng, hình dạng khay trà hiện nguyên trên đó, Nguyễn Chân Chân trong lúc nhất thời á khẩu không lên tiếng được.

“Đang nhìn cái gì? Lại chuyên tâm như vậy? Ta gọi người nửa ngày cũng không nghe thấy, này có cái gì đẹp mắt? Cái này không thú vị! Lần khác công tử ta dẫn người đi xem con dê mèn đánh nhau, có thể thú vị hơn cái này nhiều!” Hấn dường như lửa cháy đến mông thúc giục nói: “Công tử ta đang đợi người xuất môn có biết hay không? Tiếp tục dây dưa kéo dài, chợ tan hết, đâu có gì vui nữa!”

Không phải chứ? Hấn muốn mang bộ mặt này đi ra ngoài gặp người? Tuy rằng rất có tính giải trí, nhưng dù sao sẽ tổn hại mặt mũi nha!

“Nể tình người chẳng phân biệt ngày đêm hầu hạ ta xem như tận tâm, công tử ta sẽ không so đo với người. Đi, chúng ta xuất môn tìm việc vui đi!” Hấn nói xong, không đợi nàng trả lời, đem Nguyễn Chân Chân một phen kéo liền vội vàng vàng đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, chủ nhân của Nguyên ký hiệu cầm đồ Nguyên Dăng Nguyên công tử trên mặt còn in rõ dấu khay trà tròn tròn, dưới sự căn dặn lại mãi không dưới ngàn vạn lần của lão bộc, và nhét một bao

ngân lượng, mang theo cơn giận còn sót lại chưa tiêu, mang nha đầu ra cửa, thẳng đến phiên chợ “Cố gan tới giết ta” một tháng một lần!

10. Chương 10

Lúc hoa sen héo tàn, tư thái rách nát làm người ta phiền muộn.....

Thiếu niên tức giận trừng mắt run run nhìn cung nhân.

Nàng đi rồi? Người bạn duy nhất của hần, người bạn duy nhất có thể nghe hần nói những điều sâu kín nhất trong lòng, đã bỏ lại hần trở về Bắc Hán quốc.

Không, hần không muốn bị cầm tù ở nơi này nữa! Hần không muốn làm hoàng tôn, cũng không muốn làm hoàng đế gì cả. Hần chỉ muốn sống những ngày vui vẻ, rời xa nhà giam to lớn, giết người không thấy máu, đã hại chết mẫu thân hần.

Là thời điểm tưởng như có biện pháp vững chắc thoát thân.....

Chợ Ô Long Trấn, luôn luôn náo nhiệt phi phàm, các nhà các hộ các đại tiểu thương đều ào ào xuất ra vật quý giá trong nhà, hừng hực khí thế tiến hành giao dịch.

“A, đây không phải Nguyên công tử sao, bệnh của lão đại ngài đã khỏi hẳn rồi sao? Thật đáng mừng a!”

“Không thể tin được, nhưng mau khỏi như thế thì tốt rồi, thật sự là thân giả đau, cừu giả hận a!”

“Di? Đã thế còn vui vẻ mang nguyên đầu khai trà trên mặt chạy ra? Không lẽ đây mô hình mới nhất của tháng này?”

“Các người nói gì thế? Đây là Nguyệt đại phu y thuật quá tốt Nguyên công tử mới mau khỏe, Nguyên công tử ngài không biết sao? Tạ chương quỳ sớm đã giúp ngài chọn một cỗ quan tài thật tốt, nghe nói là xx quốc Nghĩa trung thân vương lão thiên coi trọng, về sau nhân người ta không được may mắn rơi vào trong tay Tạ chương quỳ, một ngum hết giá tám trăm lượng, trấn của chúng ta không được mấy người có tiền, tính tới tính lui cũng chỉ có ngài cùng Tú trang Phượng đại gia MỚI mua được, cho nên cô chủ khách sạn đã sớm đặt cược xem ngài và Phong đại gia ấy ai sẽ vào nằm trong áo quan đó hưởng phúc trước a!”

“Thật hay giả? Lão nương ta vì trăm tuổi của chính cũng đã chuẩn bị sẵn quan tài, ở cửa hiệu quan tài liếc mắt một cái liền coi trọng, Tạ chương quỳ cũng nói là xx quốc nghĩa trung thân vương lão thiên lưu lại, nhưng ta không tốn bao nhiêu tiền nha!”

“Người thật không hiểu giá thị trường? Tạ chương quỳ này tiêu chuẩn gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý thôi.....”

“Ha, thực inh nhỉ!” Giống như Lưu mỗ mỗ dạo lâu dài lộng lẫy của mình, lần đầu tiên khi tham gia phiên chợ náo nhiệt thế này, Nguyên Chân Chân đi theo phía sau Nguyên Dăng, một mặt kinh ngạc nghe các hương thân cùng Nguyên Dăng tiếp đón nồng hậu, một mặt nhìn gần như không kịp các loại hàng hóa đa dạng bày đầy trên chợ

Chiếc giường cười chạm rồng khắc phượng uốn lượn tuyệt đẹp gây một chân; Những cây trâm gổ sét; Bảo đao hàn khí bức người lai lịch không rõ; cái thau bị mẻ một góc, Cãi thừa tươi xanh mơn mớn, hoặc những chú cá tươi sống đang nằm trên sạp.....

Phóng mắt nhìn đi, rực rỡ muôn màu, cái gì cần có đều có!

Những người dân trong trấn đang nở nụ cười mời chào rực rỡ, ép giá bắt diệp nhạc hồ, hàng hóa hai bên đã thả thuận xong, sau đó lại bước qua gian hàng khác, làm không biết mệt, giống như những trẻ muội còn nhỏ đang chơi trò buôn bán.

Cảnh tượng thế này làm Nguyễn Chân Chân hồi tưởng khi còn thơ, gia gia đầu bạc trắng phau phau đang cầm cúi trên ruộng, những cô nương đến tuổi dậy thì xao xao chuẩn bị đến ngày xuất giá, giúp chồng dạy con, cứ thế mà bình thản an nhàn sống qua cả một đời.

Nếu có thể còn sống, coi như là nữ tử may mắn đi!

Đi theo phía sau Nguyên Dăng, yên lặng đi tới, nàng thấy Nguyên Dăng giống như con bướm lờ lợ, cùng nơi này hàn huyên, cùng chỗ kia đùa cợt, cảm thán cho sự sinh động của hắn, đắm chìm trong muôn vạn suy nghĩ của mình.

“Nguyên công tử!” Đột nhiên, một quả phụ để tang không biết từ chỗ nào xông ra, lao thẳng tới dưới chân Nguyên Dăng, ôm cổ chân Nguyên Dăng.

Bỗng nhiên liền an tĩnh lại..... Rao hàng không gọi, ép giá không ép, nói chuyện phiếm cũng không hàn huyên, toàn bộ mọi người trên chợ đều nhìn chằm chằm một màn này.

A, đây không phải Liễu quả phụ trượng phu vừa mới chết sao? Trước mắt bao người dám đi ôm đùi nam nhân, hay là hai người cấu kết? Chẳng lẽ làm những chuyện không có người biết? Mọi người lập tức nâng tinh thần gấp trăm lần, cảnh giác cao độ chờ xem kịch vui.

“Nguyên công tử, mời ngài xin thương xót, ta đáng thương, đáng thương quá đi!” Liễu quả phụ bi thương che mặt khóc kể.

Không phải chứ? tiểu tử họ Nguyễn này ngay cả quả phụ cũng không buông tha? Trong đầu Nguyễn Chân Chân nháy mắt toát ra nghi vấn này, khinh thường đoán có thể lại bắt được nhược điểm gì của người ta mà mượn này cái uy hiếp, làm cho người ta cùng đường hay không? Bằng tác phong thường ngày của người này, chỉ sợ đúng đến tám chín mươi phần rồi. Nàng lặng lẽ hướng bên cạnh xê dịch bước chân, chột dạ không muốn bị người ta phát hiện nàng cùng tên họ Nguyễn này khốn kiếp kỳ thực là một đường.

“Làm sao?” Nguyên Dăng đang theo một cô nương tươi cười bán ngọc nói được khí thế ngất trời, nước miếng bay tứ tung, bị người ta quấy nhiễu như vậy, rất tức giận.

“Van cầu ngài..... Đem bức tượng của Quan Âm vong phu ta ba tháng trước đem cầm cho ngài lại cho ta đi!” Liễu quả phụ vừa khóc vừa nói.

“Người lấy cái đó làm gì?” Nguyên Dăng hỏi lại.

“Vật đó tuy rằng không đáng giá tiền, tốt xấu gì cũng là di vật của vong phu ta, ta nhất định phải đem nó chuộc về.”

“Chuộc? Lấy cái gì chuộc?” Nguyên Dăng ngạo nghễ đối phương.

“Chỉ cần ngài cho ta một cái giá, ta nhất định làm được.” Liễu quả phụ nước mắt nói dừng là dừng, mặt vừa ngẩng lên, mắt chơm chớp đưa tình, đầy vẻ quyến rũ, “Ngài muốn cái gì cũng được mà, chỉ cần đem di vật vong phu ta trả lại cho ta.....”

Lời này nói hết sức rõ ràng minh bạch, mọi người ở đây, nhất là nam nhân đều nghe ra phần ý tại ngôn ngoại kia. Cạc cạc, Nguyên công tử ơi Nguyên công tử, hoa rơi cổ ý, vậy để xem dòng chảy của ngài có hữu tình hay không?

“Tục ngữ nói nhìn vật nhớ người, người xem chẳng phải là càng đau lòng?” Nguyên Dăng cười hắc hắc, trông mặt vừa chuyển, nghiêng ngả nhìn thẳng Liễu quả phụ: “Hay là người có ý đồ gì khác?”

“Nguyên công tử, lời này là có gì ý tứ?” Liễu quả phụ giống như bị trạc trúng tâm sự, sắc mặt bỗng biến đổi: “Ta là một quả phụ, không quyền không thế, không nơi nương tựa, còn có thể có ý đồ gì? Ngài không nên chụp mũ cho ta.”

“Bản thân người muốn mang mũ, ta cũng không còn cách nào khác ngăn cản. Bằng không, hay người ngày thường gặp công tử ta ngọc thụ lâm phong, quả phụ cũng thủ tiết không được, muốn cùng bản công tử mờ ám làm ra chuyện “Tiểu quả phụ ra tường” sao?” Hắn vuốt cằm mình, cười đến càng thêm phóng đãng.

Không biết xấu hổ! Rõ như ban ngày, thế mà lại khi dễ một nữ nhân, thật sự là sắc lang trong sắc lang, tên khốn trong tất cả những tên khốn! Nguyễn Chân Chân khinh khi nhử mày, trong lòng đem Nguyên Dăng mắng cầu huyết lâm đầu.

“Nguyên công tử ngài đã không hề nói đạo nghĩa, ta tiếp năn nỉ chỉ sợ cũng không có tác dụng gì.” Liễu quả phụ sâu kín thở dài, lau nước mắt trên mặt chậm chạp đứng lên.

Diễn xong rồi sao, tất cả mọi người đoán Liễu quả phụ chắc đã nhận thua, thế cục rõ ràng như thế này chỉ có thể xoay người rời đi mà thôi!

Đang muốn tản ra chung quanh, nhưng giây tiếp theo, thế cục đã xảy ra nghịch chuyển trọng đại, ngọc thủ thon thon khép ở trong tay áo của Liễu quả phụ đột nhiên hướng về Nguyên Dăng sắc bén đánh tới, tiếp theo vừa chuyển thân hình, đã dễ dàng đưa hắc khoanh ở phía trước chế trụ!

Động tác của nàng ta quá nhanh, hơn nữa lại rất ngoài ý muốn, hiện trường cư nhiên không có ai thấy rõ ràng nàng rút cuộc ra tay thế nào, nhưng người người lại đều thấy đến một thanh chủy thủ chói lọi rõ ràng đặt trên cổ Nguyên Dăng.

“Chân Chân, cứu mạng nha.....” Nguyên Dăng đau hét thảm một tiếng.

“Buông hắc ra.” Ai cũng không dự đoán được sự tình sẽ phát triển thành như vậy, Nguyễn Chân Chân càng thêm kinh ngạc cực kì, quả phụ thoát nhìn điềm đạm đáng yêu cư nhiên trước mặt nàng kiêu kệt Nguyên Dăng, nàng sơ suất quá, thế cho nên không thể nhận thấy được nữ nhân này giấu giếm sát khí!

“Mẹ ta nha! Liễu đại tẩu, tẩu ngàn vạn lần đừng xằng bậy nha!” Sao vừa mới định hiến thân, chỉ chớp mắt lại muốn đoạt mệnh chứ?

“Đúng vậy, đúng vậy, có chuyện từ từ nói, không phải chỉ một bức tượng Quan Âm thôi sao, hắc không trả người đến chỗ lò đúc của Dịch lão nhân, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, đáng giá động đao kiếm sao?”

Chuyện làm ăn này ở chợ “Có gan tới giết ta này” thật sự là quá thất bại mà!

“Mau mau mau, mau phái người đi thông báo với Khúc trưởng phòng cùng Bảo cô nương bọn họ, Nguyên công tử lại nguy hiểm đến tính mạng nữa rồi! Đúng rồi, thuận tiện vòng đến nói chuyện với lão Tạ bán quan tài một tiếng, nói hắc nhất định phải giữ lại cho Nguyên công tử cái quan tài xx quốc nghĩa trung thân vương lão thiên tuổi nha.....”

Trong lúc nhất thời, chợ đại loạn, chạy loạn, hét to, tìm người tìm người, ngay cả gian hàng của mình cũng không rảnh quản, nhưng ở gần gần vài phút sau, hết thấy đều an tĩnh lại, mọi người nhanh chóng xúm lại chờ đợi tình thế phát triển.

“Đem bức tượng Quan Âm đến cho ta, bằng không ta sẽ lấy mạng của hắc!” Liễu quả phụ âm hiểm cười lạnh, vênh vác tự đắc nhìn Nguyễn Chân Chân thét ra lệnh.

“Nhẹ một chút, nhẹ một chút, ngàn vạn lần đừng làm bị thương con tin nha! Có việc gì từ từ thương lượng, người muốn cái gì cũng được, chỉ cần đem chủy thủ buông.....” Thân là con tin Nguyên công tử tự mình cò kè mặc cả.

Người này cũng quá vô loại đi? Nguyễn Chân Chân không nhịn được cau mày trừng hắc, đang muốn mở miệng, đột nhiên nghe được cách đó không xa có một tiếng gầm gừ dọa chết người: “Là tên nào không kiên nhẫn sống, dám ở nơi này giường oai?”

Quần chúng vây xem, động tác chỉnh tề nhất trí tránh ra, nhanh chóng nhường ra một lối đi, một đại hán tướng mạo dữ tợn, khôi ngô tạc tạc, vẻ mặt đang tức giận, sải bước đi tới hướng bên này.

Từng nổi danh khắp thiên hạ, đệ nhất sát thủ Tiêu Tàn Dạ, hiện tại đã là đồ tể “Dạ Kiêu” Ô Long Trấn lộ diện!

“Liễu quả phụ!” Chỉ thấy hắc dùng ánh mắt hung tợn dọa chết người, trừng mắt nhìn Liễu quả phụ, lại hung tợn tức giận chất vấn: “Người, con mẹ nó, xem như Lão Tử đã chết sao? Dám ở thẳng trực của ta náo loạn hắc!”

Lời này thật sự làm ọi người có mặt ở hiện trường mãnh liệt trợn trắng mắt, thì ra Liễu quả phụ không sai ở chỗ dám náo loạn, mà là sai ở chỗ dám náo loạn ngay phiên trực của hần.

“Khụ khụ, theo lời người nói. Chẳng lẽ người ta trước khi muốn náo loạn phải đến tìm Hoa đại sư bói một quẻ chọn hoàng đạo sao?” Đứng ra bênh vực kẻ yếu vẫn cứ là Nguyên công tử đang bị kiềm kẹp, hần tức giận thẳng kêu to: “Người còn nói nhảm gì thế, nhanh chút cứu ta a!”

“Con mẹ nó! Tháng sau đến phiên lão Tạ, đến lúc đó cho hần trực tiếp đem nàng ta quăng vào quan tài chẳng phải càng bớt việc sao?” Tiêu Tàn Dạ đầy giận dữ nhìn qua đã biết vừa mới từ trên giường kêu tỉnh dậy.

“Tiêu đồ tể, này chuyện không liên quan đến người, ta chỉ muốn lấy thứ thuộc về ta, bằng không ta liền cùng Nguyên công tử đi hoàng tuyền cho có bạn!” Thấy Tiêu Tàn Dạ hiện thân, Liễu quả phụ thực tiến thoái lưỡng nan, tuy rằng trong lòng nàng ta sợ Tiêu Tàn Dạ chết đi được, nhưng vì bảo vật mà nàng ta ngày mơ đêm tưởng, chuyện tới bây giờ cũng chỉ có thể bất cứ giá nào!

Lại một nữ nhân muốn cùng hần đồng quy vu tận, tiểu tử này rốt cuộc là số đào hoa tràn đầy, hay là cử chỉ cùng hành động quá mức kiêu ngạo mà đưa tới tai họa bất ngờ? Nguyễn Chân Chân tâm tình phức tạp dò xét.

“Ta phi phi phi! Ai muốn cùng người đi xuống hoàng tuyền? Công tử ta dù đến gặp Diêm Vương, có thành quỷ cũng là một oan quỷ, không cùng chung tang với hung thủ giết người như người.” Nhìn thấy Tiêu Tàn Dạ ở đây, lá gan của Nguyên Dắng rõ ràng to hần lên, vừa nói còn vừa dùng sức phun mấy bãi nước miếng trên đất. Đâu biết khi vừa cúi đầu, chủ thủ sắc bén đã đem cổ cắt thành một đường, máu lập tức phun ra.

Ông trời nha, rốt cục cũng có máu rồi, giết người, sắp có tai nạn chết người! Quần chúng vây xem nín thở ngưng thần, âm thầm ca thán, trong trấn đã lâu lắm không xảy ra sự kiện phấn khích như vậy, việc này hoàn toàn có thể cho Hoàng Phủ tiên sinh ghi chép lại, trở thành một trong mười tin tức chấn động lớn nhất của năm!

“Người đừng lộn xộn!” Nguyễn Chân Chân nhìn chằm chằm miệng vết thương trên cổ Nguyên Dắng, đột nhiên toát ra một câu dặn dò, tay lạng lẹ nắm thành quyền.

“Nga! Chân Chân..... Lo lắng ta sao?” Nguyên Dắng chăm chú nhìn nàng nửa ngày, nhếch môi, vui mừng quá đổi nghiêng đầu, hướng Liễu quả phụ đang kiềm kẹp mình hô to: “Ê, đừng thất thần nữa, đến đây, đến đây, đến đây, khứa thêm một đao.”

“Hả?” Liễu quả phụ không hiểu ra sao.

“Diễn trò thêm a! “Cưỡi ngựa thì phải leo lên lưng, cài hoa thì phải mang hoa đỏ thắm”, người hiện tại đang kiềm kẹp con tin, không ở trên người ta đâm thêm mấy đao sẽ không làm cho người xem thấy có kịch tính, nhanh chút, nhanh chút! Ta cần đồng tình, cần nước mắt, cần quan tâm.....” Quan tâm toát ra từ đáy mắt của Nguyễn Chân Chân làm cho Nguyên Dắng mừng đến phát điên rồi.

“Bệnh thần kinh!” Liễu quả phụ cuối cùng hiểu được, tay nhất thời dùng sức, lập tức vang lên một tiếng kêu thảm thiết như giết heo.

“Dừng tay!” Nguyễn Chân Chân có chút nóng nảy, khóe mắt xem xét Tiêu Tàn Dạ. Luận võ công, hần hần là cao nhất nơi này, làm sao còn đứng đó, không nghĩ biện pháp đi cứu người? Vặn nhất thời gian lâu, Liễu quả phụ kia thật sự muốn cùng Nguyên Dắng đồng quy vu tận, chẳng lẽ nàng thực nhẫn tâm trơ mắt xem hần chết sao?

Không được, nàng phải nghĩ biện pháp, nàng muốn cứu Nguyên Dắng. Vì thế lập tức mặc kệ Nguyên Dắng kêu có bao nhiêu thê thảm, nàng chỉ bất động thanh sắc nhếch môi, lặng im, cùng đợi thời cơ tốt nhất.....

Nàng phải chờ tới khi Liễu quả phụ đem tất cả lực chú ý cùng phòng ngự đều đặt ở nơi Tiêu Tàn Dạ, lơ lửng để phòng sự tồn tại của nàng, thì nàng sẽ hành động.

Thật lâu sau, nàng bắt đầu chậm rãi khởi động bước chân, giữ vững khí ngưng thần hướng vị trí sau lưng đối phương lạng lẹ dời đi.....

Cùng một thời gian, cô chủ khách sạn mang theo Khúc trưởng phòng, nữ đạo sĩ, Hoàng Phủ tiên sinh và những người liên can chậm rãi chạy tới.

“Các người đều đến đây? Tốt lắm, ta đi về ngủ trước, nếu các người không trị được thì lại phái người đến gọi ta.” Tiêu Tàn Dạ vỗ vỗ hông chạy lấy người.

“Ta nói, hát đến đâu rồi? Chúng ta không có tới trễ chứ?” Cô chủ khách sạn cầm quạt tròn “Đoàn tụ sum vầy”, vừa quạt vừa hỏi thăm khán giả bên cạnh, lập tức đưa tới các hương thân bảy miệng tám lời miêu tả đầy kịch tính.

“Tuyệt không trễ, ta còn còn sống mà!” Nguyên Dã cư nhiên còn có tâm tư cùng chư vị chào hỏi.

“Có thể sống không dễ dàng a, còn có người ngu như vậy, đường sống không đi chuyên chọn tử lộ?” Hoàng Phủ tiên sinh lắc lắc đầu, vẻ mặt không thể hiểu nổi.

“Liễu quả phụ, hành động của ngươi đã xúc phạm ‘Điều lệ cư dân ở lại’ Chương 2 trang thứ ba: điều thứ nhất ‘Không được cố ý dả thương người’, ngươi biết pháp phạm pháp, là phải bị trục xuất khỏi trấn, chẳng lẽ ngươi muốn rời khỏi Ô Long Trấn?” Khúc trưởng phòng nghiêm túc chất vấn, khóa chặt mày có một chút ủ rũ buồn bã.

“Khúc trưởng phòng, ta không muốn dả thương ai, chỉ muốn lấy thứ đã thuộc về ta, chẳng lẽ chuyện này cũng sai sao?” Liễu quả phụ tuyệt không muốn đem chuyện này làm cho lớn chuyện, nhưng tên tiểu tử chết tiệt không biết phân biệt phải trái này, không làm cho nàng cá chết lưới rách không là không được mà.

“Thứ thuộc về mình?” Nữ đạo sĩ thối phù một tiếng, khinh thường cười lạnh nói: “Đó thật là vật của người sao? Ta không có nghe sai chứ?”

“Hoa đại sư, người đây là có ý gì? Đồ của vong phu ta, đương nhiên cũng là của ta.”

“Ý tứ này lại hết sức minh bạch, Liễu Tỳ Bà.” Cô chủ khách sạn chậm rãi nói, sau đó nhìn chằm chằm vào sắc mặt đại biến của Liễu quả phụ, gần từng chữ: “Đó không phải của ngươi, cuốn kiếm phổ đó, là thuộc về danh kiếm đại hiệp Liễu Nhất Kiếm.”

11. Chương 11

Danh kiếm đại hiệp Liễu Nhất Kiếm? Là cao thủ kiếm thuật nổi tiếng một thời mười mấy năm? Vòng đến phía sau Liễu quả phụ, Nguyễn Chân Chân không rảnh nghĩ đến ẩn ý trong lời nói của cô chủ khách sạn, thừa dịp Liễu quả phụ chưa chuẩn bị, một tay bỗng dưng tóm lấy tay phải cầm chủy thủ của nàng ta, một tay kia cấp tốc lưng của nàng ta giáng một chưởng.

“A!” Đang tập trung tinh thần cùng đám người cô chủ khách sạn lý luận, Liễu quả phụ vụn vụn không dự đoán được sẽ bị người đánh lén, nàng ta quát to một tiếng, bỏ lại Nguyên Dã, xoay người hướng Nguyễn Chân Chân đánh tới, nháy mắt, hai nữ nhân đánh vào một chỗ.

Nhìn thấy các cao thủ bắt đầu đánh nhau, cư dân toàn trấn hét to, bận rộn, hô bằng gọi hữu, chuyển bàn đến, bùng tới nước trà điểm tâm, hoặc ngồi hoặc đứng quan sát, bình luận, châu đầu ghé tai.....

“Oa, thật là lợi hại, Liễu quả phụ ở trấn này nhiều năm thế này, ta còn không phát hiện nàng ấy có võ công nha!”

“Người xem, người xem, tiểu cô nương dả thương Nguyên công tử, sau đó phải cầm cho Nguyên công tử trả nợ mới ác a, ra tay tuyệt không lưu tình.”

“Ai, có thâm cừu đại hận gì, ngồi xuống từ từ nói phải trái không phải được sao?”

“Trời ạ! Nếu nói phải trái có tác dụng, còn nhờ Tiêu Tàn Dạ làm gì?”

“A! Lão huynh nói rất có lý, đây là chân lý danh ngôn nha!”

Trận đánh này là trời đen kịt túi bụi, thẳng đến lúc hoàng hôn mới miễn cưỡng ra thắng bại, kết quả Liễu quả phụ thật sự không còn sức để chống đỡ nổi nữa mà thúc thủ chịu trôi.

Người đang xem cuộc chiến rất đông, ngồi trên chiếu, rất lâu sau, cô chủ khách sạn mới quay đầu hỏi: “Ai, ta nói, kế tiếp nên làm sao?”

“Ta biết!” Cùng vẻ nhất phách nhàn nhả tự tại của nàng bất đồng, bởi vì lo lắng cho Nguyễn Chân Chân mà vạn phần khẩn trương, tinh thần Nguyên Dãng tỉnh táo một chút, vung mạnh tay hô to: “Công thẩm Liễu quả phụ!”

Gian nhà rách nát của Khúc trưởng phòng luôn luôn không sáng sủa lắm, trên bàn gỗ vĩnh viễn là những vết dầu đèn thấp sáng, ngọn lửa leo loét do có gió từ cửa sổ thổi vào, lay lắt giống như người sắp tắt thở, hôm nay lại phá lệ đèn đuốc sáng trưng, trong trong ngoài ngoài sáng như ban ngày.

Bởi vì mọi người trong trấn hầu như tụ tập lại đông đủ, diu già dất trẻ, đốt đuốc hoặc mang đèn lồng tới tham gia công thẩm. Trong phòng thì nhỏ chứa không hết người, liền bên cửa sổ, cửa trong viện, ngoài viện. Tầng tầng lớp lớp ba tầng trong ba tầng ngoài vây chặt như nêm cối, chỉ kém không đem cửa gỗ bên cạnh bức tường sắp đổ kia tháo ta thôi.

“Thế nào, thế nào? Bên trong tình hình như thế nào? Khai đường chưa?” Viện ngoài hỏi viện trong, bên trong hỏi lại cửa, cửa hỏi trong phòng, cuối cùng trong phòng mạnh mẽ quay đầu lại “Suyt” một tiếng, ý bảo an tĩnh.

Không khí trong phòng nghiêm túc, do Hoàng Phủ tiên sinh ghi chép, Khúc trưởng phòng chủ thẩm, còn có cô chủ khách sạn Như Ý, Tạ chương quỳ quan tài Như Quy, thiên tiên đạo quan nữ đạo sĩ, bảy người chờ bồi thẩm. Người trực thán này của trấn là đồ tể Tiêu Tàn Dạ cũng có mặt duy trì trật tự hiện trường.

“Ê, Mấy người trên nóc nhà ngồi cho vững, ngàn vạn lần đừng rơi xuống a.” Khúc trưởng phòng trước khi khai thẩm, kinh ngạc nâng đầu nhìn mấy tên đang nằm bò trên nóc nhà ngó xuống.

“Mấy tên này thật biết tìm chỗ ngồi nhỉ!” Hắn dám trăm phần trăm khẳng định, mấy vị nhân huynh này vô cùng có khả năng là Thần trộm môn đến từ Ngô Việt quốc.

“Được, được, được mà, Khúc trưởng phòng, ngài mau bắt đầu đi, mấy huynh đệ ta đã lâu không tham gia mấy trường hợp thế này rồi, thời gian dài quá thật là có chút không quen.” Nhóm đầu trộm đuôi cướp thúc giục.

“Được, đại hội công thẩm hiện tại bắt đầu, mọi người mời yên lặng!” Khúc trưởng phòng đằng hắng hô lên, nhìn chung quanh phòng trong một vòng, thế này mới tiêu sái đánh vào chiêng: “Mang người hiềm nghi phạm tội, Liễu quả phụ!”

Hô một lần, mọi người dài cổ đợi đã lâu, cũng không thấy bóng Liễu quả phụ bị bắt.

“Khúc trưởng phòng, cửa rất đông người, phạm nhân không vào được.” Trong viện có người mơ mơ hồ hồ hô lớn hòng, nghe thanh âm là nông phu Tiểu Cù, chỗ nói chuyện cách nơi này khá xa.

“Mọi người tránh ra, tránh ra, đừng chen lấn.....” Viện ngoài, phụ trách áp phạm nhân vào trong, chen lấn nửa ngày cũng không chen vào được.

Khúc trưởng phòng vừa thấy tình hình này, lập tức hướng trong phòng đang vác đại kim đao, ngồi ngay ngắn Tiêu đồ tể liếc mắt một cái, người sau không nói hai lời liền đứng lên, trên mặt hung thần ác sát, mày giao chặt lại, chặt đến mức có thể ép chết vài con muỗi.

“Tránh ra hết cho ta, có nghe hay không?” Hắn hét lớn một tiếng, trên vách tường mục nát vốn đã không vững chắc, bùn đất nhất thời ào ào rơi xuống, ngay cả vài vị trên nóc nhà cũng bị chấn động thiếu chút từ phía trên rơi xuống dưới.

Trong lòng mọi người đều là rùng mình, nhanh chóng tránh ra một con đường, để cho Tiểu Cù áp Liễu quả phụ tiến vào.

Ô Long Trần thế lực không ác, nhưng tuyệt đối có ác nhân, “Đệ nhất sát thủ trước kia” Tiêu Tàn Dạ chính là một trong số đó, tên của hắn thích hợp nghe vào ban đêm, bởi vì thường dùng để hù dọa những đứa trẻ không chịu ngủ. Tuy rằng hắn hiện tại đổi nghề, không giết người chỉ giết heo, nhưng dân chúng trên trấn đối với hắn vừa kính lại vừa sợ, lá gan hơi nhỏ một chút thì thấy hắn từ đằng xa thật xa đã vội vã rẽ sang hướng khác.

“Khổ chủ đâu?” Gặp Liễu quả phụ mặt xám mày tro tiến vào, Khúc trưởng phòng hỏi tiếp.

“Ở đây, ở đây!” Lúc trước còn có tinh thần gấp trăm lần xem cuộc chiến, Nguyên Dăng lúc này hữu khí vô lực ngồi ở ghế tựa, cổ bị thương đang được bọc lại bởi chiếc khăn tay thêu hoa của cô nương, đầu tựa vào trên vai nha đầu Nguyễn Chân Chân nhà mình giả vờ yếu ớt.

Ta luôn ngồi ở chỗ này mà, Khúc trưởng phòng, ánh mắt ngài không tốt lắm?”

“Nhân chứng đâu?” Khúc trưởng phòng nhìn hắn chăm chú liếc mắt một cái, không rảnh quan tâm hắn.

“Ở đây, đều ở đây, Khúc trưởng phòng ngài mau bắt đầu đi.” Mọi người khẩu một tiếng, bao gồm hai vị lão bộc Nguyên gia ôm tượng Quan Âm tới cứu chủ.

“Tốt lắm, các vị hương thân phụ lão, đầu tiên từ ta trần thuật một chút tình tiết vụ án trước.” Khúc trưởng phòng ăn nói rõ ràng nói: “Vụ án này phải nói về chuyện ba tháng trước, Nguyên ký hiệu cầm đồ vào ngày mười hai tháng một năm nay, có nhận cầm một tượng Quan Âm bằng đất, có thể có việc này không?”

“Có.” Thân là nhân chứng, lão bộc Nguyên gia liên tục gật đầu.

“Một tháng trước, Liễu thợ rèn bởi vì bệnh qua đời, có thể có việc này?”

Nữ đại phu gật gật đầu, tỏ vẻ xác thực.

“Hôm nay, Liễu quả phụ cùng Nguyên ký hiệu cầm đồ đương gia Nguyên Dăng ở trên chợ chạm mặt, sau đó Liễu quả phụ cầm chủy thủ trong tay uy hiếp Nguyên công tử trả lại tượng Quan Âm, có thể có việc này?”

“Có!” Người chứng kiến đồng loạt ra tiếng, thanh âm vang vọng cả phòng.

“Phía dưới do nghi phạm Liễu quả phụ tự mình biện hộ, nói cho rõ vì sao người muốn uy hiếp Nguyên ký hiệu cầm đồ Nguyên công tử?” Khúc trưởng phòng nhìn về phía Liễu quả phụ.

“Là hắn khinh người quá đáng, cầm gì đó thì phải có biên lai cầm đồ mới cho chuộc, nào có đạo lý đó chứ? Di vật của vong phu ta sao lại không thể đưa ta?” Liễu quả phụ tiếng oán than dậy đất: “Ta thừa nhận ta uy hiếp hắn là không đúng, nhưng nếu không phải hắn động cơ bất lương, ta cũng sẽ không ra hạ sách này!”

“Khổ chủ có gì muốn nói?” Khúc trưởng phòng lại chuyển sang hướng Nguyên Dăng.

Nguyên Dăng cười hắc hắc, nhún nhún vai: “Không có gì để nói.”

Hả? Nguyễn Chân Chân nghi hoặc nhìn về phía nam tử vẫn tựa vào trên vai mình giả vờ yếu ớt, buồn bực, trong hồ lô người này rốt cuộc muốn làm cái gì? Hay là việc này có ẩn tình khác không muốn ọi người biết? Chỉ bằng tính nết ác liệt của tiểu tử này, cái gì cũng làm được, nhất nghĩ đến điều này, Nguyễn Chân Chân co vai lại, thân mình uốn éo, không muốn cho người này tiếp tục dựa vào.

“Má ơi!” Nguyên Dăng sung sướng hưởng thụ, thân mình đột nhiên không có chỗ dựa vào, mất đi trọng tâm, thiếu chút nữa đầu ngã đập trên đất.

“Yên lặng!” Khúc trưởng phòng vỗ vỗ bàn, cảnh cáo nói: “Trên công đường không được ồn ào.”

Nguyễn Chân Chân nín cười, hất cằm cao cao, giả bộ không thấy được ánh mắt ai oán của Nguyên Dăng. Hừ, giả vờ đáng thương để được đồng tình, vẫn là tính mộng đi!

Thấy thế, Liễu quả phụ càng phát đau buồn phần nọ: “Đó, đó, người nhìn xem! Họ Nguyên tự biết đuôi lý mới không nói được, ta thật sự bị bức bách bất đắc dĩ mới động thủ! Đáng thương ột quả phụ như ta, trượng phu mới chết tháng trước, vong phu trước khi lâm chung giao cho, nhất định phải đem tượng Quan Âm này chuộc về, tuy rằng không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng cái chính là tổ tiên truyền lại, dựa vào cái gì không cho chuộc? Trong thiên hạ có cửa hiệu cầm đồ nào như hắn không?”

Buổi nói chuyện này làm cho các hương thân dự thính bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, Liễu quả phụ thấy lời nói của mình đã thành công dẫn dắt được một số người đồng tình, lại là nước mắt rơi như mưa, người thấy người thương!

“Khúc trưởng phòng, Bảo cô nương, Tạ chưởng quầy, các người phải làm chủ cho tiểu quả phụ nha!”

“Ba ba ba!” Liên tục ba tiếng vỗ tay, kêu vang dội, vỗ tay xuất phát từ cô chủ khách sạn Bảo Huyền Hương. “Buổi trình diễn này không tồi, so với vở kịch đấu võ ban chiều có nội hàm hơn!” Cô chủ khách sạn cười mỉm nói: “Nhưng đáng tiếc, nếu Liễu thợ rèn có thể sống nhìn thấy được, biết người cùng hân tình thâm ý trọng, cũng không uổng chính mình cam nguyện đánh mất tính mạng cho người.” Lời này vừa nói ra, tựa như lại một bao thuốc nổ, khiếp sợ bốn phía.

“Cô chủ khách sạn nói lời này là có ý gì?” Liễu quả phụ cứng ngắc hỏi: “Vong phu của ta bởi vì bệnh cũ tái phát mất mạng, việc này có Hà khám nghiệm tử thi có thể làm chứng.”

“Lão Hà khám nghiệm tử thi? Tỉnh lại đi, lão gia hỏa kia đã sắp xuống mồ, mắt mờ có thể nhìn ra được cái gì?” Lúc này xen mồm là nữ đạo sĩ.

“Hoa đại sư có gì giải thích?” Khúc trưởng phòng nói: “Không ngại cứ nói.”

“Không dám không dám, ta là bồi thẩm, cho dù có giải thích cũng không tiện lên tiếng.” Nữ đạo sĩ rõ ràng không muốn liên quan.

“Đúng vậy, chúng ta đều là bồi thẩm, không tiện lên tiếng, ai, ta nói.....” Cô chủ khách sạn vừa quay đầu lại, đối với Nguyễn Chân Chân vắng vẻ, lại liếc mắt đưa tình với Nguyễn Dắng, “Nguyên công tử, hay khổ chủ nói đi, canh giờ không còn sớm, đừng chậm trễ mọi người ngủ nữa.”

“Nói cũng đúng, ngủ là đại sự.” Nguyễn Dắng nhìn Nguyễn Chân Chân ái muội nháy nháy mắt, rõ ràng cười, bốn cột thấy mặt nàng trở nên đỏ bừng, thế này mới vừa lòng đánh cái ngáp thật to, đứng lên. Hắn liếc Liễu quả phụ, ánh mắt đột nhiên lạnh lùng: “Liễu quả phụ, khuê danh của người là Liễu Tỷ Bà?”

“Đúng thì sao?” Liễu quả phụ cười lạnh.

“Chi tiết này đã nói rõ ràng chuyện mà hơn phân nửa mọi người ở đây không rõ, “Hoàng phong châm” nổi tiếng giang hồ năm đó, chính là vị này.”

Hiện trường một mảnh hút không khí. “Hoàng phong châm” Được xưng là độc phụ, hung ác hiểm độc, giết người không chớp mắt, người giang hồ đều biết.

“Đừng kinh ngạc, càng kinh ngạc hơn còn nằm ở phía sau mà, Liễu thợ rèn chính là “Danh kiếm đại hiệp” Liễu Nhất Kiếm tiếng tăm lừng lẫy, không mấy người biết chưa?”

Tiếng hút không khí vang lớn hơn nữa. “Danh kiếm đại hiệp” Là đệ nhất cao thủ nổi danh nhất, cũng coi như nhân sĩ chính phái, làm sao có thể cố tình cười một thê tử là độc phụ như vậy được? Chẳng lẽ nữ nhân thiên hạ đều chết sạch? Hay là ứng câu kia “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”?

Nguyễn Dắng tiếp tục nói: “Người gả cho “Danh kiếm đại hiệp” Liễu Nhất Kiếm, vì bản kiếm phổ kia. Các người làm vợ chồng mười năm, ở bên người hắn người không tiếp tục làm chuyện thương thiên hại lý, bởi vì người không muốn làm cho hắn hoài nghi người, người luôn luôn âm thầm tìm kiếm kiếm phổ của hắn, lại thủy chung tìm không thấy, có phải hay không?”

Liễu quả phụ mặt trắng bệch cảm tức nhìn hắn, vừa không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

“Ba năm trước người theo hắn thoát ỉn giang hồ đi đến nơi này, mấy tháng trước, Liễu đại hiệp biết thời gian của mình không nhiều lắm, liền đem cuốn kiếm phổ kia giấu ở một pho tượng Quan Âm, mang đến nơi này cho ta. Quả nhiên không bao lâu sau, hắn đã chết, là người hại chết hắn.”

“Không thể nào, danh kiếm đại hiệp làm sao có thể không phát hiện? Cũng không phải không đánh lại nữ nhân này? Cứ nhiên chờ chết?” Trong nhóm hương thân có người chất vấn.

“Phát hiện hay không ta không dám nói, nhưng “Danh kiếm đại hiệp” Quả thật không đánh lại nàng ta, lý do đương nhiên là do nàng ta ban tặng.” Nguyễn Dắng cười lạnh lùng, “Nàng ta từ mười năm trước đã lên

lút cho cấp Liễu đại hiệp dùng “Hóa công tán”, nhiều năm như vậy, Liễu đại hiệp đã sớm mất hết võ công không khác gì dân chúng bình thường, làm sao có thể đánh thắng được “Hoàng phong châm”?”

“Đó cũng không đúng a, Liễu đại hiệp sao lại không cùng chúng ta cầu cứu?” Có người lại hỏi. Người trong Ô Long Trấn tuy rằng không quá trượng nghĩa, không có việc gì liền thích ra dáng vẻ dụ dỗ, ngồi xem song hổ tranh đấu, nhưng lương tâm vẫn có mất. Nhất là đối với người thường không có võ công, chỉ cần người mở miệng cầu cứu, tự nhiên sẽ có người đi cứu.

“Vậy thì phải hỏi nàng ta rồi.” Nguyên Dã không trả lời, đi trở về chỗ ngồi của mình, lại lười biếng tựa đầu vào trên vai Nguyễn Chân Chân đã nghe đến gần người.

“Hỏi ta? Ha ha, đã bị người nói hết, còn muốn ta nói cái gì?” Liễu quả phụ cười lạnh.

Mọi người thấy nàng, một trận lặng im, nửa ngày, cô chủ khách sạn nường đột nhiên nhẹ giọng hỏi một câu: “Liễu Tỳ Bà, trượng phu của ngươi, trong mười năm nay đối đãi với ngươi có tốt không?”

Đối đãi ngươi có tốt không? Những lời này giống như cái búa hung hăng nện ở trong lòng Liễu quả phụ, mười năm nay, từng chút từng chút, mười năm vợ chồng tình thâm nẩy lên trong lòng, Liễu quả phụ đột nhiên cảm thấy trong lòng giống như có đao đâm phá, đau đớn khó nhin.

Sao hắn có thể đối đãi với nàng không tốt? Hắn vì nàng thoái ẩn giang hồ, vì nàng bỏ đi danh lợi, cũng có thể vì nàng, vui vẻ chịu đựng dùng “Hóa công tán”. Giờ này khắc này, nàng giống như bị một thau nước lạnh tạt vào mặt, bỗng hiểu ra.

Thì ra hắn luôn luôn biết, biết mục đích của nàng là cuốn kiếm phổ, biết nàng muốn hại hắn, vì sao hắn không phản kháng? Vì sao không trở mặt cùng nàng? Vì sao hắn phải ngốc như vậy?

Nước mắt trào ra hốc mắt, Liễu Tỳ Bà gào khóc, khóc rống lên, khóc cho phu quân bị chính mình hại chết, khóc cho hối hận của chính mình.

Tất cả mọi người yên lặng nhìn nàng, yên lặng nghe tiếng khóc đau lòng muốn chết kia, nhưng không có một người tiến lên khuyên giải an ủi.

“Trượng phu ngươi lưu có di thư, bảo chúng ta buông tha ngươi, chúng ta vốn tưởng nếu ngươi tự biết hối cải, liền cho ngươi tiếp tục ở lại trấn, đáng tiếc chính ngươi vẫn cứ chưa từ bỏ ý định, còn muốn tìm Nguyên công tử lấy kiếm phổ, ta chỉ có thể nói, là ngươi tham lam muốn hại ngươi.” Cháp bút ghi lại Hoàng Phủ tiên sinh cũng không nhin được lắc đầu thở dài.

“Yên lặng!” Hiện trường chỉ có Khúc trưởng phòng còn bảo trì bình tĩnh, bấm công chấp pháp: “Chư vị bồi thẩm đối với bản án có kết quả sao?”

“Có kết quả!” Bồi thẩm thứ nhất, nữ đạo sĩ đứng lên nói: “Nghị phạm Liễu Tỳ Bà, tuy rằng ngươi trước kia ở trên giang hồ không chuyện ác nào không làm, nhưng đến bản trấn, tất cả chuyện cũ liền nhất mực không truy xét, ai ai đều có cơ hội làm người một lần nữa, đáng tiếc ngươi không quý trọng cơ hội này, căn cứ “điều lệ cư dân ở lại” Ô Long Trấn Chương 2 trang thứ ba điều thứ nhất: “Không được cố ý đả thương người”, chúng ta phán ngươi bị trục xuất khỏi trấn, kiếp này không được trở lại bản trấn.”

12. Chương 12

Đêm đã khuya, ánh trăng cao cao nằm vắt vẻo trên bầu trời, căn nhà rách nát của Khúc trưởng phòng bên ngoài vẫn cứ khí thế ngất trời nghị luận.

“Chân tướng rốt cuộc là cái gì a?” Ngoài cửa nghe xong được một nửa, vội vã ngóng vào trong phòng hỏi thăm.

“Liễu quả phụ là cao thủ, xuất phát từ mục đích không thể cho ai biết, hại chết Liễu thợ rèn, Liễu thợ rèn trước khi chết đem kiếm phổ gì đó phỏ thác cho Nguyên công tử, cho nên Liễu quả phụ mới tìm Nguyên công tử!” Trong phòng nói.

“Chân tướng rốt cuộc là cái gì a?” Trong viện hoàn toàn không nghe được, vội vã ngóng ngoài cửa hỏi thăm.

“Ai nha, Liễu thợ rèn trượng phu của Liễu quả phụ là cao thủ, Nguyên công tử vì một bí mật cái không thể cho ai biết mưu sát hấn, cho nên Liễu quả phụ mới tìm Nguyên công tử báo thù!” Ngoài cửa nói như thế.

“Chân tướng rốt cuộc là cái gì a?” Ngoài viện ngay cả một chữ nửa câu cũng chưa nghe thấy, nhanh chóng ngóng cổ vào trong viện hỏi thăm.

“Thật là! Liễu quả phụ cùng Nguyên công tử có tư tình không thể cho ai biết, hai người cùng nhau mưu hại Liễu thợ rèn, sau đó Nguyên công tử thay lòng đổi dạ, Liễu quả phụ muốn Nguyên công tử phải bồi thường bằng vật phẩm thực tế, thế này mới tìm tới Nguyên công tử!” Trong viện nghe câu được câu mất, nói vắn tắt.

Thì ra là thế! Thì ra vụ án này không chỉ đơn giản là vụ án đả thương người, càng liên lụy ta câu chuyện mưu sát khác, tình tiết vụ án phức tạp vượt qua mọi người tưởng tượng, chân tướng làm nhóm tam cô lục bà không nhìn được lú lủi, mà làm cho Nguyên công tử thay lòng đổi dạ, không thể nghi ngờ chính là tiểu cô nương từng đả thương quá Nguyên công tử, hiện tại biến hóa nhanh chóng trở thành Cầm phẩm của cửa hiểu họ Nguyên kia!

Không chỉ là đả thương người, tội cũ còn đó, lại chất chồng thêm tội mới?

Ai! Lòng người dễ đổi, nhưng thấy người mới cười, ai nghe thấy người cũ khóc a!

Đêm càng sâu, mọi người dần dần tán đi, trong phòng Khúc trưởng phòng chỉ còn lại có một ánh đèn leo lét

Nhất trần nho nhỏ dầu nành đăng.

Liễu quả phụ dưới sự giám sát của Tiêu Tàn Dạ hạ thu thập hành lý rời khỏi Ô Long Trấn, không ai biết nàng đi đâu, đương nhiên cũng không có ai lại đặc biệt quan tâm điểm này.

Nguyễn Chân Chân đi theo Nguyên Dăng trở lại Nguyên ký hiệu cầm đồ, hai vị lão bộc bởi vì nàng không bảo vệ công tử thật tốt mà nhìn nàng vài lần, Nguyên Dăng còn lại là cột nhà đổ dành.

“Yên tâm, bọn họ sẽ không chửi, người đừng sợ!” Nguyên Dăng sau khi tiến bước lão bộc, vừa đóng cửa phòng, gặp Nguyễn Chân Chân lại đang cúi khuôn mặt nhỏ nhắn, một mặt buồn bực không vui, cho rằng nàng là sợ ai đấy.

“Ta không phải sợ hãi.” Nguyễn Chân Chân tức giận đáp trả một câu, tiếp tục cúi đầu.

“Vậy sao làm ra dáng vẻ như thế làm gì? Đang nghĩ cái gì?” Hấn cũng không giận, tò mò truy vấn.

“Ta suy nghĩ cuốn kiếm phổ kia, ừm, rốt cuộc các người xử lý như thế nào?”

“Nga? Người muốn luyện cái đó sao?” Hấn nhướng mi, cười.

“Ta mới không có hứng thú!” Danh kiếm đại hiệp võ công cao tới đâu, còn không phải chết vào tay người kia sao, Nguyễn Chân Chân nàng không hùng tâm tráng chí lớn như vậy, trở thành nữ ma đầu hiệu lệnh vô lâm, có thể bình an sống qua ngày là tốt rồi.

“Bị ta thiêu rồi.”

“Cái gì?” Thiêu? Cuốn kiếm phổ kia thiên hạ có bao nhiêu người muốn nha, người này rõ ràng dễ như trở bàn tay, lại không có một chút tham luyện thiêu hủy! Thực sự hay là giả đây?

“Lưu lại, chỉ để cho người ta cứ canh cánh mãi. Như thế rất đau đầu, ta lại nhìn không hiểu, lại cũng không biết luyện, hơn nữa cả ngày lấy thanh kiếm lúc ẩn lúc hiện, nếu sơ sót rất dễ dàng bị thương đến mình nha..... Ta chỉ có người bảo hộ là được rồi, sao phải lao lực đi luyện công phu đó làm gì? Không bằng đốt theo Liễu thợ rèn đi! Cũng đỡ cho hấn chết vẫn không yên lòng ngày đêm tới thăm ta.....”

Mặc dù đã sớm dự đoán được người này tuyệt đối nói không ra lời hiên ngang lẫm liệt, lý do làm người ta bội phục gì, nhưng thao thao bất tuyệt nói lời thật lòng vẫn làm cho Nguyễn Chân Chân nghe đỡ khóc đỡ cười.

Nghĩ đến danh kiếm đại hiệp danh chấn giang hồ lại sẽ ở Ô Long Trấn làm thợ rèn, sẽ không khỏi khiến người ta cảm thán cái gì gọi là ngây ngô nhỏ thì ở thôn quê, còn ngốc nghếch lớn thì đến nơi thành thị!

Chỉ một trấn nhỏ này lại có ngọa hổ tàng long, hoàng phong châm, danh kiếm đại hiệp, Dạ Kiêu..... Ai biết còn có bao nhiêu cao thủ ẩn ở trong này? Là muốn ở trong này bắt đầu cuộc sống mới sao?

Cuộc sống mới, thực sự làm người ta mơ tưởng mà! Nàng đến khi nào cũng có thể vứt bỏ, bắt đầu lại một lần nữa? Nguyễn Chân Chân không khỏi mơ màng.

“Lại đang nghĩ cái gì thế? Cũng không để ý ta.” Nguyên Dăng thấy nàng rầu rĩ cúi đầu suy nghĩ, bỗng nhiên vỗ đùi thật mạnh, bừng tỉnh đại ngộ nói: “Có phải đang lo lắng cho thương thế công tử ta hay không? Đừng lo mà, ngày mai đun cho ta bầy nôi gà hầm thuốc bắc là được.”

“Cái gì là bầy nôi gà hầm thuốc bắc?” Nguyễn Chân Chân không nhịn được liếc cái xem thường, trên cổ hần cũng kêu là vết thương sao? Căn bản chỉ là sưng ngoài da, còn đem khăn tay của nàng quần rồi lại quần, giống như bị người ta khứa đứt cổ vậy.

“Đương nhiên, công tử nhà ngươi hôm nay bị nhiều kinh hách! Không được, không được rồi, ngươi phải an ủi tâm linh yếu ớt của ta một chút mới được.” Hần cười hì hì, nghiêng người đến, chu môi, ở trên mặt nàng hôn vang dội một cái.

“Ngươi!” Nàng giận mà không dám nói gì, một đôi mắt biết nói chỉ có thể giận nhìn trừng trừng tên trộm hương kia.

“Trừng cái gì mà trừng nè, cũng không phải không từng hôn qua, chỉ thêm một chút thôi, hửm?” Thấy nàng cuối cùng ngẩng đầu, Nguyên Dăng cười trộm, lại cúi đầu, ôn nhu ôm vai nàng, môi mỏng nhẹ nhàng đặt lên đôi môi nho nhỏ, mềm mại kia, nháy mắt lau ra một chuỗi hỏa hoa.

“A!” Nguyễn Chân Chân tròn tròn mắt đẹp, giật mình đến hoàn toàn ngây dại!

Lâu như vậy, hần luôn cột nải biến đổi phương thức ở mặt nàng, trán của nàng trộm hương, nhưng trước nay không từng hôn qua môi của nàng, nàng không biết bị hôn là sẽ cảm giác như vậy!

Môi của nàng mặc cho hần mút, liếm, khiến nó trở nên tê dại, một loại cảm giác trước nay chưa có tự lòng bàn chân mà lên, giống như bị sấm đánh trúng, sinh ra điện lưu nhanh chóng hung mãnh hướng tới tứ chi bách hải cùng đầu dây thần kinh chạy loạn.

“Choáng váng?” Nàng trừng lớn mắt, thái độ ngây ngô của ngây thơ làm cho Nguyên Dăng cúi đầu cười ầm áp, đôi môi mỏng, cùng đôi mắt đẹp luôn luôn luyện tiếc rời khỏi đôi môi đỏ mọng mê người của nàng, vẫn thân mật khăng khít dán tại một chỗ, thầm thì những lời ngọt ngào bí mật của tình nhân, trong đôi mắt đen lại lóe lên những đốm lửa yêu dị mê hoặc lòng người.

“Rất ngọt nga, không phản đối thì ta liền tiếp tục đó!” Lời còn chưa dứt, hần đã đưa tay ôm lấy thân mình nàng, bàn tay to nâng gò má của nàng lên, hôn nàng thật sâu.

Lần này không giống với lần trước, không phải là nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, đầu lưỡi hồng hồng không ngừng tách đôi môi nàng ra, đảo qua hàm răng, lại nếm thử quần quýt cái lưỡi thơm tho ngọt ngào, không cho nàng trốn. Dây dưa, dây dưa, thẳng đến khi nàng thở hổn hển, còn hơi thở của hần trở nên thô ráp lại nóng bỏng, nụ hôn của hần vừa vội lại thâm sâu lại kiên quyết, tựa hồ đã chờ đợi giờ khắc này lâu lắm, một khi lâm vào, sẽ không thể nào buông ra được nữa.

“..... Ngộ!” Ở trong lòng hần Nguyễn Chân Chân bị hần hôn thiếu chút không thở nổi.

Rõ ràng hần không hề có chút võ công, rõ ràng nàng không bị người ta điểm huyết, rõ ràng nàng có thể một chưởng đem hần đánh bay, nhưng lúc này nàng nửa phần khí lực đều không thể sử dụng.

Sau một lúc lâu, hơi lấy lại tinh thần nàng chỉ có thể nũng nịu ưm một tiếng, theo bản năng lại muốn tránh né.

“Trốn cái gì? Ngoan, để cho ta hôn.....” Hần cười, bàn tay to ôn lấy đôi gò má mềm mịn, hôn càng sâu.

Nàng càng không thể thở, cũng không sức lực giãy dụa, chỉ có thể mềm yếu tùy ý hần ôm, hôn, vuốt ve.

“A..... Không thể.....” Nàng kinh hoảng xấu hổ kêu một tiếng, tóm lấy bàn tay nam tính không có hảo ý, không cho hắn thăm dò vào bên trong áo.

“Sao keo kiệt như vậy, để cho người ta nhìn nàng một chút thôi..... Hay nàng muốn nhìn ta?” Hắn vẫn là một mặt cười xấu xa, đầy hứng thú.

Nhưng Nguyễn Chân Chân nhìn ra trong đôi mắt đen kia có những đóm lửa rực rỡ, hắn đang ẩn nhẫn, như là cực lực kìm trụ ngọn lửa đang bùng cháy trong thân thể, sợ hơi chút vô ý sẽ toàn bộ nổ mạnh.

“Đến đây, sờ ta đi, không giống với nàng, đúng không?” Hắn lôi kéo bàn tay nhỏ bé thẹn thùng của nàng sờ lên khuôn mặt tuần dật của mình, “Ngày mai nên cạo râu, đâm tay sao?”

Bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé không cho nàng trốn, từ cảm mơn trớn đến hầu kết nổi lên, lướt qua cổ, hắn mang theo nàng một tắc một tắc sờ hướng bộ ngực nam tính. Hắn không phải kẻ cơ bắp, nhưng cũng không gầy giống nhìn qua như vậy, ngược lại, nàng nghĩ đến mỗi đêm ngủ ở trong lòng hắn, bờ ngực cực nóng kia, phiền ngược, thập phần ngủ ngon! Nàng hoảng thần thu tay lại, bàn tay nhỏ bé không tự chủ được hướng phía bụng sờ soạng, đây hoàn toàn là động tác theo bản năng, lại mang đến cho Nguyễn Đăng rung động to lớn.

“Chân Chân! Ôi..... Nàng ở câu dẫn ta sao?” Hắn hít sâu một hơi, đè lại tay nhỏ bé của nàng, ở phía dưới bụng, không cho nàng dời đi.

“Nha!” Nàng ý thức được phía dưới lòng bàn tay có cái gì thành lớn, a, lớn hơn nữa! Hai gò má nàng như lửa không dám nhìn hắn, cả người của hắn đều giống như lửa thiêu đốt nóng rực, nàng sợ hãi bản thân cũng bị ngọn lửa đó đốt cháy mất.

“Đừng thẹn thùng, ta thích nàng như vậy!” Hắn cười nhẹ, ngữ khí không hề có ý trào phúng.

“Ta..... Ta không phải, người để cho ta đứng lên trước.....” Trong tay nàng nắm dục vọng của hắn, còn nói năng lộn xộn biện giải, thân mật như vậy chưa bao giờ từng có làm cho nàng hoảng thần.

“Không cho.” Hắn không thềm để cho nàng đứng lên, hắn càng muốn nàng xem, nhìn bàn tay to của hắn kích thích yêu sở thân thể tuyết trắng mềm mại của nàng như thế nào, hắn muốn cho nàng bốc cháy theo mình.....

“A!” Lưỡi của hắn đang ở trên vành tai khéo léo đáng yêu như ngọc một tắc lại một tắc liếm hôn, liếm nàng không nhận được toàn thân run run, miệng vỡ ra tất cả đều là thanh thanh nước nức.

Bàn tay kéo mở vạt áo cùng cái yếm thêu hoa đã hỗn độn, sừng nịch hôn lên bộ ngực sữa no đủ đầy đà.

“Ngô!” Nàng dùng sức cắn môi dưới, e lệ không cho chính mình kêu ra tiếng.

Nhưng hắn lại bắt đầu xoa nắn nàng, lòng bàn tay nóng cháy nhẹ miết, lấy sức tay không nhẹ không nặng, đem nàng xoa miết đến thở hổn hển không ngừng.

Mà tay nàng, cũng theo bản năng nắm giữ nóng rực của hắn, cảm giác nam tính khí quan tràn ngập co dãn kia giống như đuôi rồng sống động, không ngừng nhẹ nhàng nhảy đánh, kêu gào.....

“Chân Chân.....” Hắn thu lại vẻ không đứng đắn của ngày thường, nhìn nàng thật sâu, ngón tay đặt vào trong miệng của nàng, không cho nàng cắn môi. Lại nghiêng người, hôn bên tai của nàng, thấp giọng ca ngợi: “Thân hình của nàng đẹp quá.”

“Không..... Không cần nói.” Nàng e lệ đưa tay, che cái miệng của hắn, không cho hắn nói tiếp, sương mờ trong mắt có bối rối cùng ngần ngại.

Nàng không chỉ bị mình hắn xem qua, tên bắt nam bắt nữ Tín Dương Hầu kia, mỗi lần tức giận sẽ lột sạch quần áo của nàng, lấy roi quật nàng, ác độc châm biếm nàng có một thân thể dâm phụ.

Ngực của nàng quá lớn, thắt lưng lại rất thon, chân lại dài, cái mông cũng là rất tròn..... Cơ Dương nói đó là trời sinh câu dẫn nam nhân, thân thể dâm đảng có thể làm cho nam nhân dục tiên dục tử, nếu hắn không phải bởi vì tu luyện ma công không được gần nữ sắc, đã sớm bị nàng mê hoặc thần hồn điên đảo, tựa như tất cả các nam nhân ở “Bách Điều Các”!

Cho nên Cơ Dương hận nàng, lấy lòng của nữ nhân ghen tị nàng, hận nàng, cũng dùng hết sức nhục nhã nàng, tra tấn nàng, cũng coi đây là niềm vui thú.

Hiện thời ác mộng cuối cùng trôi qua, nhưng hiện tại, đã có một nam nhân cùng nàng vánh tai và tóc mai chạm vào nhau, ở nàng bên tai khen ngợi thân thể của nàng, loại tình hình này làm cho nàng có chút muốn khóc. Nhưng ngoài muốn khóc, đồng thời một cổ cảm giác xa lạ làm nàng không nhận được muốn rên rỉ, muốn thét chói tai.

Nàng không sợ hãi, cũng không kích động, tuy rằng không biết Nguyên Dã sẽ làm gì nàng, nhưng nàng biết hắn sẽ không thương tổn nàng, sẽ không nhục nhã nàng giống như Cơ Dương vậy.....

Bởi vì lúc hắn hôn môi nàng, chạm đến nàng, trong mắt tất cả đều là cẩn thận, mong mỗi cùng ôn nhu, dường như muốn dùng hết toàn bộ nhu tình che chở nàng, cổ nhu tình kia khiến hốc mắt nàng, đáy lòng nàng đều nổi lên nóng bỏng. Mà tượng trưng nam tính của hắn bị nàng chặt chẽ nắm giữ, phần thân mật cùng tín nhiệm này lại làm nàng cảm thấy rất uất ức.

“A!” Giống như điện giật, phút chốc toàn thân nàng ngẩn ra, không nhận được ưm ra tiếng.

Bàn tay to của nam nhân còn đang tìm mọi cách vỗ về chơi đùa bầu ngực mềm mại trắng nõn kia, môi ngậm lấy nụ hoa màu hồng, trên đỉnh không ngừng mút liếm, trêu đùa, còn thỉnh thoảng lấy răng khẽ cắn.

“Thật ngọt!” Hắn nhẹ giọng tán thưởng, lấy đầu lưỡi ôn nhu trấn an, đem đầu hoa đào đỏ ửng kia liếm biến thành trong veo như nước, rồi sau đó từng ngậm từng ngậm mút vào miệng.

Bầu ngực của nàng bị hắn mút trở nên căng đau không thôi, cái loại cảm giác này giống như sắp đến sơ kì, bộ ngực luôn ần ần sinh đau, đụng cũng không dám đụng vào. Mà lúc này, nàng lại muốn cho hắn đụng vào, dường như hắn không đụng vào, nàng sẽ đau không nhận được khóc lên.

Bàn tay to lần tìm xuống váy nàng, cách lớp quần lót xoa nắn bốn phía nữ tính ngọt ngào, cảm giác hình dạng nó xinh đẹp cùng ấm áp, mê mẩn, âu yếm, thẳng đến khi cảm giác được, nàng ầm ụt.

Theo của hắn khiêu khích, Nguyễn Chân Chân toàn thân bủn rủn, hơi thở dần dần yếu ớt, ý thức cũng càng ngày càng mờ nhạt.

Nàng hoảng hốt cảm thấy mình giống như bị đặt trong một biển lớn vô biên vô hạn màu lam, trên biển có gió, có hải âu trắng nõn ô kêu cúi đầu xẹt qua mặt biển, nàng chỉ là thuyền nhỏ không có buồm, chỉ có thể đi theo cuộn sóng phập phồng phập phồng, cảm thụ hải triều lần lượt chạm vào bờ cát, một loại sung sướng khó có thể tưởng tượng, giống như bị sóng triều kích tình rửa sạch qua toàn thân.

Ý thức đang dần dần bay bổng, trong đầu một mảnh hôn trầm, nàng cố gắng dương mắt đẹp, muốn nhìn cẩn thận nam nhân phía trên, lại phát hiện trước mắt một trận mơ hồ, thế nào cũng không nhìn rõ được.....

“Chân Chân..... Chân Chân! Nàng làm sao vậy?” Khi Nguyên Dã thấy đến nàng không thích hợp, mới giật mình thấy nàng đã lâm vào trong trạng thái nửa hôn mê, hắn lớn tiếng gọi nàng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, dục vọng hoàn toàn biến mất.

Đáng chết! Chẳng lẽ là độc Dịch cốt tán phát tác trước thời hạn? Hắn tính tới tính lui hắn là còn vài ngày nữa mới có thể phát tác, vì sao lại vô cớ phát độc trước?

“Chân Chân..... Đừng ngủ, tỉnh lại Chân Chân!” Cho tới bây giờ, hắn chưa từng kích động quá, bỗng nhiên hoảng tay chân.

Nguyễn Chân Chân sắc mặt tái nhợt đến không có một tia huyết sắc, từng giọt mồ hôi không ngừng tuôn ra thấm ướt tóc trên trán nàng. Nàng đem hết toàn lực mở to mắt, thở phì phò, run run vươn tay kéo lấy vạt áo của Nguyên Dã, đứt quãng hỏi: “Người..... Không phải..... Có biện pháp..... Cứu ta sao?”

“Ta không có, là ta lừa gạt nàng.” Hắn lo âu bộc trực: “Bất quá nàng đừng sợ, ta lập tức mang nàng đi tìm.....”

“Người..... Gạt ta.....” Nhẹ buông tay, tâm như tro tàn, Nguyễn Chân Chân rốt cục mất đi tất cả ý thức, rơi vào bên trong vực sâu lạnh thấu xương.....

13. Chương 13

Mười năm..... Quốc gia đều sắp không thể giữ, đương nhiên cũng không có ai nhàn rỗi chú ý đến vị hoàng tôn này như hần.

Hần rốt cục có thể tiêu dao tự tại rời khỏi cái nhà giam kia, đi đến một địa phương thật bình yên, thực đặc biệt.

Nhưng vì sao còn có thể thường thường nhớ tới nàng? Mơ thấy nàng? Nhớ thương nàng?

Hừ, lỗ tai nhỏ đáng giận kia, nàng khi nào thì đem tâm của hần vụng trộm đánh cắp? Được thôi! Cứ định như vậy rồi! Hần không dự tính đòi nàng trả lại, hần phải làm cho nàng đem chính mình bồi cho hần, món nợ này mới có lời!

Lạnh thấu xương, rét căm căm, giống như rơi vào hầm băng cực lạnh, từng đợt xâm nhập vào trong xương cốt, giấy tiếp theo, độ ẩm bắt đầu lên cao, nóng, nóng như núi lửa, nóng đến mức có thể đem người thiêu thành tro..... Vô biên vô hạn đau đớn, đây là Nguyễn Chân Chân như một thể xác còn có thể hô hấp, còn có nửa phần ý thức, coi như người còn sống, giờ này khắc này, tri giác duy nhất. Mấy ngày nay, nàng luôn luôn bị vây trong tình huống nửa tỉnh nửa mê, khi thì rét run khi thì nóng lên, nhất thời như ở băng thiên tuyết địa, nhất thời lại như ở nham thạch nóng chảy, bên trong biển lửa.

Nàng không dám mở mắt, sợ hãi sẽ nhìn thấy tay cùng chân của bản thân đã hóa thành máu loãng, nàng chỉ có thể liều mạng rên rỉ, kêu to, giấy dựa, thút thít..... Thẳng đến khi mất đi tất cả khí lực, mới có thể lặng lẽ ngất đi.

Mỗi khi như vậy, sẽ có một lồng ngực rất kiên cố dày rộng, kiên định không dời đem nàng chặt chẽ ôm vào trong ngực, không cho nàng bởi vì mất đi lý trí mà làm tổn thương chính mình, thẳng khi đến nàng ngủ.

Hần dứt thuốc, dứt nước cho nàng, nghĩ cách đem thức ăn lỏng dứt vào trong miệng nàng; Hần còn luôn luôn canh giữ một bên, giúp nàng lau mồ hôi, chải đầu, thậm chí giúp nàng đổi quần áo ẩm ướt mồ hôi; Lúc hần dùng thanh âm ôn nhu, cúi đầu ở bên tai nàng gọi tên của nàng, tựa như nàng là bảo bối trân quý nhất thế gian.

Nhưng hần là ai vậy? Sẽ không là Cơ Dương, hần chỉ biết cừ hận liếc nhìn mặt cùng thân thể nàng bằng nửa con mắt, chăm chọc thân thể của nàng không khác gì tất cả dâm phụ trên đời này; Đương nhiên cũng sẽ không là người gọi là sư phụ, Ngột Tự đứng đầu trong các sát thủ ở “Bách Điều Các” hần chỉ biết tìm nàng phiền toái, không có hảo ý khi nhìn nàng lần lượt nuốt vào “Dịch cốt tán”, làm cho nàng sống không bằng chết.

Vậy hần là ai vậy? Chẳng lẽ là chủ nhân hiện tại của nàng, tiểu khốn kiếp Nguyên ký hiệu cầm đồ?

Không! Đối hần mà nói, sự xuất hiện của nàng bất quá trò chơi có vẻ tươi mới, vừa tìm được trong cuộc sống nhàm chán, rất nhanh, hần sẽ đi tìm trò chơi khác, sao có thể lo lắng cho nàng như thế?

Nhưng nàng lại không dám xác định, vòng tay này cũng không xa lạ, trừ bỏ hần, còn sẽ có ai muốn thu lưu nàng, để cho nàng nghỉ lại như thế?

Hốt hoảng nghĩ, phút chốc, nàng cảm thấy ngực một trận oi bức, tiếp theo yết hầu một trận ngọt ngấy, “Oa” một tiếng phun ra một búng máu đen.

“Không có việc gì, phun được máu độc ra sẽ không nguy hiểm đến tánh mạng nữa.” Có người ở bên tai nàng nhẹ giọng nói.

Sao ngay cả thanh âm..... Cũng rất giống?

Nàng rất muốn mở to mắt nhìn xem, muốn nhìn một chút người kia có thể là hần hay không? Nhưng ý thức cũng không cho phép, bắt đầu càng lúc càng xa, cuối cùng giống như mũi tên đã thoát khỏi dây cung, không thể quay đầu, cuối cùng cách nàng mà đi thật xa.....

Khi Nguyễn Chân Chân triệt để tỉnh táo lại, đã là chuyện của mười ngày sau, canh giữ ở bên người nàng không phải Nguyễn Dăng, mà là vị nữ đại phu thanh lệ kia.

Nữ đại phu mỉm cười nhìn nàng, đáy mắt ẩn chứa quan tâm làm toàn thân cao thấp Nguyễn Chân Chân ấm áp.

“Nguyệt đại phu.....” Nàng cảm kích nữ tử này không làm ình hóa thành máu loãng.

Nữ đại phu vẫn cứ không đáp lời, lấy qua một tấm giấy đưa cho nàng, phía trên viết những hàng chữ nhỏ nhắn thanh tú viết rằng: “Nguyễn cô nương, Nguyên công tử muốn ta nói cho cô nương, hắn cùng Bất Tam, Bất Tứ có việc phải rời khỏi nhà, nửa tháng sau sẽ về, mong cô nương cứ an tâm ở nơi này, không cần nhớ thương hắn.”

Nhớ thương hắn? Quý mới có thể nhớ thương cái tên vô lại kia! Tuy rằng nàng muốn biết rõ ràng người luôn luôn ở cạnh bên mình lúc hôn mê có phải là hắn hay không, cũng không đại biểu trong lòng nàng sẽ nhớ thương hắn.

Nguyễn Chân Chân bĩu môi, đột nhiên nghĩ đến khi mình độc phát một đêm kia, giữa bọn họ, thân mật khăng khít như vậy, nàng nhớ hân hôn nàng, còn sờ soạng thân thể của nàng, nàng cũng sờ soạng hân..... Nàng còn nhớ rất rõ!

“Nguyệt đại phu.....” Nàng ngượng ngùng lẩm bẩm, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ được nổi lên nhàn nhạt đỏ ửng.

Nữ đại phu hiểu ý cười, cầm lấy bút, trên giấy lướt nhanh viết chút gì đó, lại lấy đến cho nàng xem.

Trên giấy rõ ràng viết năm chữ: “Ta sẽ không nói.”

(Sở dĩ có câu này là vì chị ko phải bị câm, mà là có ẩn tình nên ko muốn cất tiếng nói, trừ, e hèm.... Tiêu Tàn Dạ :))

Sẽ không nói? Nguyễn Chân Chân ngạc nhiên tròng lớn mắt, không thể tin được tất cả cư dân trong trấn ca công tụng đức xưng là thần y Nguyệt đại phu, lại là một người câm.

Nguyễn Chân Chân kinh ngạc nhìn chăm chú vào nữ tử xinh đẹp kia, đồng dạng thật lâu không thể nói thành lời.....

Trên đời người bất hạnh vô cùng nhiều, cho dù vị nữ thần y này không thuộc nhân gian khói lửa cũng không thể may mắn thoát khỏi, cái gọi là hồng nhan bạc mệnh, là như thế này sao? Như vậy, mình chỉ suýt chút nữa là đã chết, có được cho là may mắn hay không?

Sau vài ngày, từ trong miệng những người đi vay vì bị chủ nợ Nguyên Dăng uy hiếp, cho nên bị bắt mang theo lễ vật tiến đến thăm vị cầm phẩm của Nguyên gia, Nguyễn Chân Chân biết được Nguyệt đại phu xác thực chưa bao giờ mở miệng nói chuyện nhiều.

“Từ sáu năm trước ta đi đến nơi này, đã không thấy Nguyệt đại phu nói chuyện nhiều.” Câu trần thuật đến từ Hoàng Phủ tiên sinh, mang lễ vật là những cành cỏ dại ven bờ, thuận tay quần lại thành chú sóc có đuôi hoa xinh xắn.

“Chẳng lẽ đã chịu qua trọng thương gì? Nhưng nàng y thuật ỉnh như vậy, sao ngay cả chính mình cũng trị không được?” Câu nghi vấn đến từ Hoa đạo sĩ, lễ vật là một đồng giấy thật to viết chữ như gà bới, nói là có thể trừ tà trấn quỷ.

“Nếu không chính là bị thương quá nặng, ngay cả chính nàng cũng không có biện pháp?” Đoán câu là đến từ cô chủ khách sạn, đang đem gà hầm thuốc bắc, do đầu bếp Phú công công tự mình đun ba bốn canh giờ đổ vào bát.

“Không sai, nhất định là như vậy!” Câu khẳng định đến từ Tiểu Cù, trên tay còn cầm một con vịt kêu to “Cạc cạc cạc”.

“Nàng ngay cả người chết trong quan tài đều có thể trị sống, làm sao có thể trị không được chính mình?” Câu phủ định đến từ thợ săn Tiểu Kinh, hẳn vừa đưa cho nữ đại phu một gói thảo dược được hái từ trên núi.

“Cho nên, nhất định có ẩn tình khác!” Không nọ nằn gì, hai tay trống không, rõ ràng là tới giúp vui Khúc trưởng phòng cuối cùng tổng kết.

Nguyễn Chân Chân nghe bọn họ nói chuyện, xem biểu cảm bọn họ rất sống động, buồn cười, cười rộ lên.....

Những người này trước kia nàng nhìn thấy hành động cùng cử chỉ đều thực cổ quái, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy rất thú vị, người có nhóm, vật hợp theo loài, đại khái chính là thế này đi!

Bỗng nhiên, nàng thật khát vọng gia nhập cái vòng nhỏ hẹp này của bọn họ, cùng bọn họ nói chuyện trời đất, đông kéo tây xả, giống như bọn họ, sống được vui vẻ tự tại, không quản, không lo.....

Nàng chưa từng đối với bất cứ việc gì có ham muốn mãnh liệt như thế này, trước đó, cảm giác duy nhất sống trên đời chính là mệt, mệt đến mức nàng không thể thở. Từ khi đến trấn nhỏ này sống, nàng đột nhiên phát hiện, còn có rất nhiều rất nhiều chuyện thú vị ngay tại bên người. Nàng cho tới bây giờ, chưa bao giờ cảm thấy giống như hiện tại, bầu trời thì xanh mượt, hoa lại thơm như vậy, ngay cả mọi người vui cười, gương mặt cũng tràn ngập sức sống.

Nàng chưa từng nghĩ tới mình lại có thể cùng Nguyên Dăng cùng nhau quỳ rạp trên mặt đất, hưng trí bừng bừng xem một đám kiến chuyển đồ ăn, xem hai con chó nhỏ đánh nhau bên đường, nhìn xem cười ha ha.

Nàng bị hắn kéo đi thả diều, đốt đèn lồng thả trôi sông, đánh đu..... Việc này, chưa từng có ai mang nàng đi làm.

Chỉ có hắn, thì ra hắn, luôn luôn mang theo nàng tìm kiếm vui vẻ.

Bất ngờ không kịp suy nghĩ, giống như nước lũ tràn về, công khai vọt vào trong óc của nàng hóa thành nỗi nhớ nhung khôn xiết, lại quanh quẩn trong lòng, thoát không đi, càng bởi vì suy nghĩ này khiếp sợ không hiểu.

Chẳng lẽ là do nàng bệnh cũng không nhẹ? Mới có thể suy nghĩ nhớ thương tên tiểu tử khốn kiếp thường đem chính mình giận đến sôi lên?

Bằng không, vì sao lại nhớ đến như vậy?

Nửa tháng sau, Nguyên Dăng quả nhiên về tới trong trấn, nhưng trở về chỉ là một mình hắn, hai vị lão bộc không thấy bóng dáng.

Hắn cột nhả nói, Bất Tam, Bất Tứ ở bên ngoài chơi vui đến quên cả trời đất, về sau trong hiệu cảm đồ Nguyên kí chỉ còn hai người bọn họ sống nương tựa lẫn nhau!

Nguyễn Chân Chân đối với nụ cười đến không có hảo ý trên khuôn mặt tuần tú, có rất nhiều nghi vấn cũng không dám hỏi.

Bản tính người này, nàng cũng có một ít hiểu biết, dưới khuôn mặt tươi cười kia ẩn tàng vài phần thực, vài phần giả, trừ bỏ chính hắn, ai cũng không làm rõ được.

Bởi vì không hiểu, cho nên nghi hoặc; Bởi vì nghi hoặc, cho nên đoán; Bởi vì đoán, sinh ra bất an, lại sinh ra nhiều phần khiếp sợ.

Nàng không biết bản thân bắt đầu từ khi nào thì trở nên khiếp đảm, sợ hãi cùng hắn một chỗ, cũng không dám giống như dĩ vãng nhìn thẳng ánh mắt hắn.

Khi nàng nhận định hắn là cái đồ xấu xa, nàng còn có thể bình chân như vại chịu được trêu đùa của hắn, bình thản sống qua những ngày tháng của mình. Nhưng một khi làm nàng biết được, nam nhân này cũng không giống như bề ngoài mà bất hảo không chịu nổi hắn cố tình biểu hiện ra, nàng bắt đầu có chút bối rối.

Nàng không sợ người khác đối xử tà ác với nàng, nàng chỉ sợ có người đối đãi tốt với nàng, bởi vì, từ nhỏ đến lớn, không có người nào đối đãi tốt với nàng, hiện tại đột nhiên có một người có chút quan tâm đến nàng xuất hiện, nàng hoàn toàn không biết làm sao.

Tuy rằng hắn trở lại Ô Long Trấn, nhưng vẫn đem nàng ở lại y quán Nguyệt gia dưỡng thương, mỗi ngày đều đến xem nàng, bồi nàng, nhưng tựa hồ lại bề bộn nhiều việc.

Nàng không hiểu được hắn đang vội cái gì, nàng thậm chí cảm thấy đáy mắt hắn có vui sướng, đồng thời cũng có một phần mỏi mệt.

Hắn đang cao hứng cái gì? Lại vì sao mà mỏi mệt? Nàng không dám hỏi, sợ đáp án cùng đáy lòng mình hoàn toàn bất đồng.

Nhưng nàng không tự chủ được lưu ý nhất cử nhất động của hắn, nàng nghe thanh âm đùa cợt của hắn cẩn thận nghe bên trong có sự quan tâm trầm thấp để nghe hay không; Nàng theo dõi hai tay hắn, tưởng tượng có phải hai tay này, ở thời khắc nàng thống khổ gian nan nhất, luôn luôn ôm mình, ình lực lượng hay không..... Thậm chí, nàng còn muốn nhào vào trong lòng hắn, muốn hưởng lại một chút cảm giác ấm áp nơi đó.

Trời ạ, trên mặt Nguyễn Chân Chân nóng bừng lên, khó có thể tin chính mình lại sẽ chuyên chú quan sát một người nam nhân, phán đoán hắn như vậy?

Thật sự là không nhận được, nàng mới cố lấy dũng khí, lắp bắp hỏi một câu: “Này, mấy hôm trước, ừm..... Luôn luôn chăm sóc cho ta..... Có phải người hay không.....”

Hắn nghe xong, vẻ mặt cười xấu xa chướng mắt, một bộ dáng đắc chí, lưu nhn, đáng đánh đòn trả lời: “Trừ công tử nhà người, có tên nam nhân không sợ chết nào dám giúp người thay quần áo?”

“Vì sao.....” Phải đối xử tốt với nàng như vậy?

“Cái gì vì sao?” Hắn nhíu mày, dường như cảm thấy lời của nàng thực ngốc, “Chúng ta còn chưa có đi quá chu công chi lễ nha, người quên rồi à? Ngày đó chúng ta mới làm đến một nửa, nếu người chết mất như vậy ta chẳng phải là một lớn?”

Xem đi! Chính là tính tình xấu xa làm người ta chán ghét này, Nguyễn Chân Chân tức giận đến mức thậm chí hung hăng đá hắn hai chân, lại cho chính mình hai bạt tay.

Làm sao có thể cảm thấy hắn không phải đồ xấu xa? Rõ ràng mười phần mười là tên vô lại, cũng có thể, chỉ là đối nàng mà thôi?

Nàng phiền muộn nhớ tới, mỗi khi vị nữ đại phu kia xuất hiện ở trong phòng Nguyên Dăng sẽ thu hồi vẻ mặt không đứng đắn, cung kính có lễ đi qua, ngữ khí biểu cảm đều đặc biệt ôn nhu cùng nàng ấy nói chuyện, kiên nhẫn chờ nàng ấy lấy giấy bút viết ra lời muốn nói, ở bên trong không khí an tĩnh mà hài hòa khoáng trá “Nói chuyện với nhau”.

Ôn nhu, lại kiên nhẫn..... Hồi tưởng hắn đối với mình cũng từng ôn nhu, đó là lúc nàng bị độc phát tác sắp chết, hắn đối với mình cũng từng kiên nhẫn, là lúc hắn dụ dỗ, hấp dẫn nàng..... Trừ những lúc đó ra, còn có cái gì?

“A, để ý..... Để ta tới.” Nàng xem xét Nguyên Dăng từ trước giường đứng lên, bước nhanh ra cửa tiếp nhận chén thuốc nữ đại phu bưng tới, động tác cùng vẻ mặt dè dặt cẩn trọng, có thể nhìn ra ôn nhu cùng quan tâm hiếm thấy.

Nữ đại phu thanh lệ tú nhả, khẽ nâng hàm dưới, nhìn hắn lộ ra tươi cười xinh đẹp có thể làm bách hoa e lệ.

Nữ đại phu thật đẹp, mà hắn, thực sự rất ôn nhu, giữa bọn họ rất thân thiết.

14. Chương 14

Nàng nghe qua Nguyên Dăng gọi nữ đại phu là “Ngôn lăng”, đó là khuê danh cô nương gia, tên thật đẹp, từ trong miệng hắn kêu lên đặc biệt dễ nghe, không giống nàng, mỗi lần bị hắn trưng khí mười phần rống

kêu to “Chân Chân” , không phải có ý đồ xấu muốn trêu chọc nàng, chính là sai sử nàng làm này làm kia, ngay cả khi hai người cực thân mật trong giọng nói của hắn cũng luôn có hơn một phần nóng bỏng bị đè nén, nàng không rõ vì sao lại như vậy.

Lúc này, cho dù không muốn nhìn, không muốn nghe, Nguyễn Chân Chân cũng không nhịn được ngơ ngác, không hề chớp mắt xem một màn cách đó không xa kia.

Cái gọi là tài tử giai nhân, cả đời một đôi. Hắn bộ dạng đẹp mắt, mày kiếm nhướng cao, thần thái luôn có vẻ phần khởi, hướng đến không chịu an phận; Sống mũi cao cao lại rất thẳng, một đôi môi mỏng thích cười..... Mỗi khi đứng đắn nghiêm túc, cả người sẽ tỏa ra một khí chất quý tộc hiếm thấy, rõ ràng trước đây là vương tôn công tử; Nhưng mỗi khi nổi lên tính xấu muốn trêu chọc người khác, lại giống như đứa bé nhà cạnh bên, nghịch ngợm không chịu nổi.

Hắn ở trước mặt nữ đại phu, hắn ở trước mặt mình, người nào mới là chân chính Nguyên Dăng?

Nàng không biết, thậm chí đoán hắn luôn luôn không đón mình trở về hiệu cầm đồ, có phải mượn cơ thăm nàng, kỳ thực là muốn gần gũi thêm nữ đại phu xinh đẹp một chút hay không? Một loại hương vị nàng chưa bao giờ nếm thử qua không biết bắt đầu khi nào, ở trong lòng bắt đầu mọc rễ chậm rãi lên men, tràn ngập, cảm giác vừa chua xót lại chất.

“Uống thuốc a! Lại ngăn người cái gì?” Chờ nữ đại phu đi rồi, hắn mới bưng chén thuốc lại đây, một lần nữa ngồi ở trên ghế trước giường, đốc thúc nàng uống thuốc cho xong, miệng luôn nhắc: “Bị bệnh vài ngày, càng ngày càng nặng.”

“Đúng! Ta chính là gốc, vậy người không cần để ý ta là được!” Thành linh xảy ra phức tạp tự ti khiến Nguyễn Chân Chân đem bát ném cho Nguyên Dăng, tiếp theo, bản thân đều sưng sốt hai giây, bỗng dưng, khuôn mặt nhỏ nhắn theo bản năng trở nên đỏ bừng.

“Oa, làm ta sợ muốn chết, lại muốn mưu sát phu quân?” Nguyên Dăng luống cuống tay chân tiếp nhận bát, xem xét biểu cảm e lệ của nàng, khóe miệng cong lên nghiền ngẫm.

“Ta, ta.....” Nửa ngày cũng ta không ra nguyên do, Nguyễn Chân Chân xấu hổ cả người đều chui vào trong chăn trốn, sợ hắn tóm lấy cơ hội giễu cợt nàng.

“Muốn chơi trò trốn tìm?” Nguyên Dăng cười hắc hắc, động tác nhanh chóng tiến vào chăn.

“Không phải, đi ra ngoài!” Nàng cả giận nói.

“Không cần, ta cũng muốn chơi.” Hắn không thuận theo, cùng nàng tranh chấp vô cùng vui vẻ.

“Người lại nháo ta sẽ không khách khí!” Những lời uy hiếp này hiệu quả xem ra cũng không lớn, hắn càng giành càng vui.

“Nói cho ta biết vừa rồi vì sao phát giận?” Hắn nhìn chăm chú vào nàng, đôi mắt đen bóng đầy hứng thú.

Tiểu nữ nhân này tính tình nhìn như cương liệt, kỳ thực chính là luôn có thói quen chui vào trong vỏ bọc cứng rắn của mình, tự vệ, không dễ dàng toát ra nội tâm yếu ớt. Lâu như vậy, bộ dáng thất kinh duy nhất của nàng, là vào lần bị hắn dụ dỗ bức bách đó, hiếm khi thấy được cảm tình nàng lộ ra ngoài, hắn không muốn buông tha nàng như vậy.

Hắn có thể đoán được nàng vì sao phát giận, hiểu biết này làm trong lòng hắn như mở cờ, hắn rất thích xem bộ dáng xinh đẹp khi nàng tức giận, tựa như tiểu cô nương hồn nhiên phát cáu.

“Liên quan gì đến người?” Chăn bị hắn đoạt đi rồi, tiểu cô nương hồn nhiên lại che mặt, chết cũng không nhìn hắn.

“Sao lại không liên quan đến ta? Chuyện của Chân Chân chính là chuyện của ta thôi!” Bàn tay to phủ lên bàn tay trắng nõn tinh tế kia, nhưng không mềm, nhẹ nhàng cọ xát, đôi tay nhỏ bé mảnh khảnh này có một chút thô ráp , trong lòng đột nhiên căng thẳng, nàng, ngày xưa chắc đã chịu rất nhiều đau khổ rồi!

“Người là người, ta là ta, không nên đụng ta!” Nàng vội vàng phủi sạch quan hệ, bỏ tay hắn ra, không cho hắn đụng chạm mình, làm mình tâm loạn như ma.

“Ta càng muốn đung vào, còn muốn đung vào nơi này, đung vào nơi này, còn nơi này nữa!” Hấn đùa dai, đột nhiên nằm đè lên nàng, ghé vào thân thể mềm mại của nàng, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mịn loạn hôn một mạch.

“Muốn chết.” Nguyễn Chân Chân giận dữ, chân giơ lên, trực tiếp đem tên đấng đồ tử kia đá xuống giường.

“Oa, thật, bệnh vừa khỏi liền trở mặt!” Hấn cắn răng, ôm hông.

Thấy hấn là đau thật, nàng lập tức liền hồi hận lực đạo của mình quá lớn, cắn môi đỏ mọng lo lắng hỏi: “Người..... Không sao chứ?”

Dáng vẻ xinh đẹp nửa xấu hổ, nửa giận dữ, lại không yên lòng kia, làm cho đôi mắt đen chớp động nhưng tia lửa vui sướng, nhưng người lại cố chấp ngồi dưới đất giả vờ đáng thương, “Mông ta đau quá, mau tới giúp ta xoa xoa!”

Xoa..... Mông? Vậy mà hấn cũng nghĩ ra! Nguyễn Chân Chân mặt đỏ tai hồng trừng mắt nhìn hấn, trâu có khiêng đến kinh thành vẫn là trâu, người xấu cho dù chết vẫn là người xấu, đây là chân lý nha!

“Là thật đau quá a!” Hấn hướng bên giường nằm sấp, bắt đầu oán giận: “Người khí lực lớn như vậy, người ta lại không biết võ công.....”

“Hừ!” Nàng giận, xoay mặt qua không thèm nhìn hấn.

“Chân Chân.....” Hấn thấp giọng gọi nàng, trong giọng nói có chút trịnh trọng làm cho nàng kinh ngạc quay đầu.

“Người có muốn giống Bất Tam, Bất Tứ đi ra ngoài như vậy không?”

Nàng lắc đầu, có thể từ hầu phủ âm trầm khùng bố thoát ra, có thể ở nơi này sống sót, nàng cảm thấy cả đời này đã đủ.

“Vậy người thích nơi này sao?”

“Đương nhiên.”

“Thực sự?” Hấn vui mừng quá đỗi, “Vậy người cũng thích người nơi này sao? Người không biết là bọn họ đều rất quái lạ sao?”

Nàng trả lời không chút do dự, “Ta trước kia cảm thấy cô chủ khách sạn, bọn họ không phúc hậu, về sau phát hiện kẻ dối trá nhất là người, thật không hiểu nổi người xấu xa như vậy, sao bọn họ còn tìm người vay tiền?”

“Chuyện này người còn có điều không biết, trong trấn có thể xưng được là người giàu nhất chỉ có hai người, một là công tử nhà người, mặt khác chính là Ngô đại thúc minh phong Tú trang Phượng Tê.” Nguyên Dăng vội vàng hướng nàng giới thiệu.

Đại thúc? Nàng tròn mắt, Phượng đại gia người ta chẳng qua chỉ mới ba mươi tuổi, chưa cưới vợ, hấn đã gọi người ta là đại thúc?

“Vị Phong đại thúc kia ác có thể hơn ta nhiều, keo kiệt phải chết, vất chày ra nước, cho dù người xin cơm muốn tới trước mặt hấn biểu diễn thất cổ, hấn ngay cả mắt cũng không chớp cái nào.” Nguyên Dăng nói rất sống động.

“Người lại gạt ta, lúm đồng tiền muội theo ta nói Phượng đại gia đối đãi hạ nhân rất rộng rãi, nhân phẩm lại tốt, cho tới bây giờ chưa từng nói nặng một câu với nàng ấy. Giống như người, mọi người trong trấn nói người tùy hứng xảo quyệt, chỉ biết lợi ích.” Nàng hoàn toàn không tin lời của hấn nói.

“Nói vậy! Bản công tử hình tượng có kém như vậy sao? Người ngàn vạn lần đừng nghe người ta nói vậy!” Một mạch này không phải là nhỏ.

“Diễn bà bà ở trấn Nam, nói người lớn như vậy mà còn chọc mèo bà ấy, khi vui thì trêu đùa, tâm tình kém liền đuổi bắt đến nỗi con mèo kia chỉ trốn trên cây, bà ấy kêu thế nào đều chết sống không xuống.....” Bất kỳ việc gì bằng tâm tình, chính là bốc đồng biểu hiện.

Cái này..... Hình như xác thực có việc này.

“Tiết đại thúc ở tiệm gạo Phúc tự, nói khi thuê ruộng làm mỗi thửa ruộng chỉ được một bao gạo, người đã đòi hắt trả nửa túi gạo, ít hơn nửa túi cũng không được.....” Loại hành vi xảo quyệt này, chỉ có hai chữ đủ để hình dung, chính là “Cướp bóc”!

Di, ngay cả chuyện này nàng cũng biết?

“Doanh sư phụ thường rượu Bàn Cổ, nói người có một lần nhìn trúng một hủ rượu bà ấy cất, quán quýt chết sống, đòi người ta bán cho người, người ta không chịu, người liền nhân cơ hội nâng giá nguyên vật liệu lên, biến thành nguyên liệu so với giá rượu còn mắc hơn.....” Người này không uổng công trong nhà mở hiệu cầm đồ, quả thực là gian thương, đại gian thương đại đại đại gian thương a!

Nguyên Dăng hiềm khi há hốc mồm, nha đầu kia khi nào cùng người trong trấn thân thiết như vậy? Ngay cả sư phụ ủ rượu xưa nay đều cự người ngoài ngàn dặm đều chịu mở miệng cùng nàng tán gẫu đôi câu?

“Không nói được, đúng không?” Chứng cứ vô cùng xác thực, còn muốn lừa nàng? Không có cửa đâu!

“Chân Chân.....” Không ngờ, hắt đột nhiên từ trên đất hướng tới Nguyễn Chân Chân chạy nhanh qua, ghé vào trên đùi nàng vui quá mà bật khóc.

“Lại làm sao?” Nàng trợn trừng mắt, vừa bực mình vừa buồn cười.

“Chân Chân rất quan tâm ta, nơi nơi hỏi thăm tin tức của ta, một chút dấu vết để lại cũng không buông tha..... Ta thật sự quá cảm động.” Hắc vừa nói vừa cọ ở trên đùi nàng, diễn trò rất nhiều còn không quên ăn mấy miếng đậu hủ.

“Chán ghét!” Nàng lại muốn đá hắc, nhưng khi hành động liền chần chờ một chút, nâng tay lên lại nhìn thấy mái tóc đen mượt đang vờ khóc, lại không thể xuống tay, sưng sốt nửa ngày, vẫn là buông tha hắc, mặc hắc

“Chân Chân về sau đừng cùng những người xấu xa đó tâm sự nữa, có việc cứ đến hỏi ta, quan hệ của chúng ta hiện nay thân thuộc hơn cả Trương Tam Lí Tứ Vương Nhị mặt rỗ nữa, , đúng không?” Thế gian này, lòng người khó lường a!

“Có việc liền hỏi người?” Nàng nhướn đôi mi thanh tú.

“Đương nhiên..... Đáp hay không đáp là do .” Hắc giả lả cười mấy tiếng, nói chuyện thận trọng.

“Tốt lắm, trong trấn sao lại không có trưởng trấn?” Nàng lười so đo với vẻ dối trá của hắc.

Miếu có trụ trì, gia có gia trưởng, Ô Long Trấn nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, cư nhiên không có một trưởng trấn, chẳng phải rất kỳ quái sao?

“Trưởng trấn tiền nhiệm mấy năm trước đã xuất gia làm hòa thượng rồi, vốn định tuyển ra người mới, nhưng mọi người ai cũng không phục ai, cuối cùng đành phải thành lập trấn ủy quản lý thôn trấn, thường ngày việc lớn nhỏ gì cũng đều do Khúc trưởng phòng đứng ra điều giải phân tranh.”

“Thì ra là thế, khó trách mọi người trong trấn phục hắc, hắc xử sự thực công đạo.” Nàng từng chính mắt thấy qua Khúc trưởng phòng xử lý một cuộc tranh cãi, tuy rằng tình huống có vẻ phức tạp, nhưng hắc xử lý thuận buồm xuôi gió, làm cho hai phương đều thực chịu phục.

“Không lầm chứ, hắc xử sự công đạo?” Nguyên Dăng oán giận kêu lên: “Tâm địa đen nhất ở toàn trấn là hắc đó!”

“Làm trò, người ta có tâm địa đen tối như người sao?” Nàng hừ lạnh một tiếng.

“Sao người cứ bình ngoài, giúp người ngoài nói chuyện?” Hắc cuối cùng từ trên đùi nàng ngẩng đầu lên, bắt mắt liếc nàng: “Có phải coi trọng người ta hay không? Hắc có anh tuấn tiêu sái , phong lưu phóng khoáng như công tử ta sao?”

Đông! Một trái táo bất ngờ ném vào đầu của hắc, Nguyên Dăng đau đến mức nước mắt đều rơi ra.

“Rất đau nha!” Lúc này là thật đau.

“Ai kêu người nói vậy!” Ngờ vực của hắn không hiểu sao lại làm cho nàng đỏ mặt, mâu trung ngấn lệ.

“Ai nha, đừng khóc đừng khóc..... Đều là ta không tốt, chẳng phân biệt được nặng nhẹ nói vậy bạ, Chân Chân, ngàn vạn lần đừng khóc mà.....” Thấy nàng rơi lệ, Nguyễn Dăng luống cuống tay chân trèo lên giường, không để ý nàng giãy dụa đem nàng một phen ôm vào trong ngực.

Hắn tự giễu lẩm bẩm: “Ta nhất định là ghen tị mới nói ra những lời vô vị đó, Chân Chân là cảm phẩm của ta thôi, lại không cho chuộc, cho dù người cùng người ta lưỡng tình tương duyệt muốn bỏ trốn, ta cũng sẽ không cho phép, còn ghen tức làm gì?”

Hắn là con giun trong bụng nàng sao? Làm sao có thể đoán trúng ý tưởng của nàng? Hay là đầu óc nàng là bã đậu, ngay cả hắn nói những lời này nàng cũng sẽ cảm thấy vui vẻ? Giống như nghe hắn đang cam đoan sẽ không bỏ lại nàng, sẽ không không cần nàng.

Phấn quyền đánh hắn hai cái, Nguyễn Chân Chân đem mặt đầm lệ chôn ở đầu vai hắn.

Người kia thực đáng giận, thực thái quá, rất xảo quyệt, nhưng sao nàng đột nhiên cảm thấy mình rất thích rất thích hắn!

Chuyện này không thể trách nàng, nàng chưa từng thích qua một người, hơn nữa người này xem ra cũng có chút thích nàng, vì thế nàng đã bị lún sâu vào như vậy, rốt cuộc không thoát ra được.

Vấn đề là nàng đều đã không thể phân thân, sao hắn còn muốn ôm nàng chặt như vậy, lại còn cười đến lớn tiếng như vậy?

Hắn nói cho nàng biết, hắn chỉ xem nữ đại phu là muối muối, nói sau người ta đã là danh hoa có chủ, chánh chủ kia chính là Tiêu đồ tể ai cũng không dám chọc, cho nên muốn nàng ngàn vạn lần đừng học hắn ăn bậy dấm chua, vị khó nuốt lắm!

Nguyệt đại phu giống như bồ tát chuyển thế cùng hung thần ác sát Tiêu đồ tể lại là một đôi? Nguyễn Chân Chân kinh ngạc, đồng thời lại bị lời của hắn nói bật cười, đỏ mặt thế nào cũng không dám ngẩng đầu nhìn bộ dáng hờ hững của Nguyễn Dăng

Gió nhẹ tấp vào mặt, tựa vào cửa sổ đón gió Phương xa còn giống như có tiếng ca hát nhẹ nhàng bay đến, hương hoa hồng thơm ngát trong đình viện thanh thoảng bay tới, , trong phòng đôi tình nhân đang gần bó âu yếm, cực kỳ giống những đóa hoa nở rộ.....

15. Chương 15

Dường như đã có mấy đời.

Hao tổn tâm cơ tìm được nàng rồi, lần đầu tiên ôm nàng trong ngực, cảm giác hai thân hình phù hợp như thế, giống như là lễ vật trời ban cho.

Nàng luôn luôn nằm thấy ác mộng, hắn trên giường nhìn thấy vô cùng đau lòng vậy..... Sử dụng chút thủ đoạn buộc nàng trèo lên giường mình, còn muốn ra một biện pháp ép buộc nàng, làm cho nàng mệt đến mức không rảnh để thấy ác mộng!

Chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say, mày khê như rồng.

Ha ha, hắn quả nhiên đủ đáng giận, ngay cả ác mộng đều cũng phải xếp hàng chịu thua hắn.

Năm ngày sau.

Nguyễn Chân Chân ngồi trong phòng khách của y quán Nguyệt gia, trợn mắt há hốc mồm mà xem cô chủ khách sạn, Hoa đạo sĩ cùng lúm đồng tiền muối năng giá y tinh xảo cùng nữ phượng xuất hiện ở trước mặt mình.

“Ta nói, còn thất thần ngẩn người làm gì? Thét chói tai té xỉu hoặc là cảm động đến rơi lệ đi chứ, dù sao cũng phải có chút tỏ vẻ ra đi!” Cô chủ khách sạn mỉm cười, rạng rỡ.

“Đây là cái gì?” Nàng lắp bắp hỏi.

“Giá y của người a, tân nương tử!” Hoa đạo sĩ thay nàng thét chói tai, “Trời ơi! Rất đẹp, khi ta lập gia đình cũng muốn làm một bộ như thế này!”

“Ai là tân nương tử?” Nàng vẫn thoảng như trong mộng.

“Còn có thể là ai? Đương nhiên là người nha!” Hoa đạo sĩ ngạc nhiên nói: “Người không biết người hôm nay xuất giá sao?”

Xuất giá? Nàng? Nguyễn Chân Chân lại trợn mắt há hốc mồm một trận.

“Nguyễn cô nương, mau thay giá y, ta ấn số theo số đo của cô nương để may đó, nhất định vừa người.” Lúm đồng tiền muội hiềm khi bỏ xuống chủ nhân ốm yếu tự mình chạy lần này, vì muốn đích thân đưa bộ giá y này.

“Các người là không phải làm người chứ?” Nguyên Dăng làm sao có thể cười nàng, nàng chỉ là một người không danh không phận..... Không, ở trong lòng người dân toàn trấn này, cảm phẩm như nàng dù cho làm thiếp hay làm nha đầu, quyền sở hữu đã sớm thuộc về Nguyên Dăng hân, làm gì đáng giá để hân phô trương rầm rộ như vậy?

“Không có tính sai, Nguyễn cô nương, hôm nay thực thật là ngày vui của cô nương cùng Nguyên công tử.” Lúm đồng tiền muội cười mỉm, bàn tay mềm run lên, đem giá y chuẩn bị tốt trải ra, nhất thời, trong phòng lấp lánh đủ mọi sắc màu làm cho người ta nhìn đến mờ cả mắt.

Đó là một bộ giá y tơ lụa đỏ thắm, thêu mẫu đơn phú quý đẹp đẽ quý giá, trên vạt áo còn được viền bằng tơ vàng chỉ bạc, còn có một váy phượng bách diệp xuyên hoa nữa.

Thật đẹp Nguyễn Chân Chân cứ nhìn mãi, nhưng thứ xịn đẹp này sao có thể là của nàng? Nàng chặt vật muốn chạy trốn.

“Nguyên Dăng kia tiểu tử nếu bận việc nhiều ngày thế này, là vì hôm nay, người không lên kiệu, hân ở trước mặt tân khách sẽ rất mất mặt nga!” Cô chủ khách sạn tóm lấy Nguyễn Chân Chân đang muốn né ra, nhìn Hoa đạo sĩ kêu to: “Đừng nhiều lời, một lát nữa kiệu hoa sẽ tới, mau tới hỗ trợ!” Không để ý Nguyễn Chân Chân cự tuyệt, hai người trực tiếp lột hết quần áo trên người nàng.

“Dừng tay.....”

“Ai nha, ngoan ngoãn đi đừng giãy dụa nữa , người trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của hai chúng ta đâu!”

“Không cần..... A!”

“Hắc hắc hắc, người phải theo thôi!” Trong phòng truyền đến từng trận thét chói tai thất kinh, kinh hô cùng với tiếng cười gian trá đạt được, người không biết khi nghe thấy, chắc chắn sẽ cho rằng bên trong đang tiến hành hoạt động bá vương ngành thượng cung.

Thời gian khoảng một chén trà nhỏ sau, Nguyễn Chân Chân cuối cùng thay tân trang, hai vị “Nữ bá vương” Cũng mệt mỏi nằm ườn ra ghệt thở hổn hển

“Ta nói, ngày đại hỉ người cũng tức giận sao?” Nữ chủ nhân khách sạn chủ tóc tai bù xù nhìn tân nương tử từ trong gương, chắc chắn có tiếng cứ mãi lắc đầu.

“Thật sự là quá mức mà, mạnh mẽ như vậy, Nguyên công tử sao có thể chịu nổi chứ?” Hoa đạo sĩ lột quần áo người ta, quần áo của mình cũng không thể may mắn thoát khỏi gặp nạn, nhả nhiều nếp nhăn loạn thành một đoàn, tay áo bị rách bươm rất giống như người vừa bị người ta phi lễ.

“Thực xin lỗi.....” Ngồi ngay ngắn ở trước gương đồng, cuối cùng an tĩnh lại, để cho lúm đồng tiền muội giúp mình trang điểm, Nguyễn Chân Chân nhìn thấy bộ dáng hai người lúc này, vạn phần hổ thẹn thật có lỗi:

“Ta..... Ta không phải cố ý.....”

Làm sao biết được khí lực hai nữ nhân này lớn như vậy, giống như nữ vương trên sơn trại, đột ngột phóng lên lột quần áo của nàng. Tuy rằng công phu Hoa đạo sĩ kia giống như mèo ba chân, nhưng công phu bà chủ thì tuyệt đối trên mình, lập tức ba nữ nhân trên mặt đất quần lấy nhau thành một đoàn, cô chủ khách sạn bất đắc dĩ ra tay chế phục nàng, áp nàng đến bàn trang điểm.

“Hi! Hay là Nguyên công tử người ta chính là thích đáng về mệnh mẽ này của người?” Hoa đạo sĩ hướng Nguyễn Chân Chân nháy mắt gian trá

: “Không phải hẳn là trời sinh đê tiện, thích bị người ngược đãi? Chứ”

“Ta nói.....” Bà chủ trên ghẹo nói; “Chuyện phòng the của tân nương người ta, người cũng muốn hỏi thăm a!”

Nhìn đến ngay cả lúm đồng tiền muối cũng không khỏi đỏ mặt hé miệng cười, Nguyễn Chân Chân mới hiểu được hai người này đang nói cái gì, khuôn mặt nhất thời nóng lên, càng phát ra vẻ kiều diễm bức người.

“Được rồi, nhìn xem thử có thích hay không?” Lúm đồng tiền muối khéo tay giúp nàng chải lại mái tóc, cẩn thận đội mũ phượng đẹp không sao tả xiết, lại ở vành tai treo lên hai khuyên tai hồng bảo thạch sáng lấp lánh, mới dừng tay.

Kinh ngạc nhìn chăm chú vào giai nhân trong gương đồng, Nguyễn Chân Chân không thể tin hai mắt của mình.

Ai vậy? Toàn thân mặc bộ giá y đỏ thắm lấy tơ vàng dệt thành; Ai vậy? Trên khuôn mặt tuyết trắng lộ vẻ ngượng ngùng cùng vui mừng; Ai vậy? Mối mắt đều ẩn chứa chờ đợi cùng chờ đợi.....

Nàng kinh ngạc xem, nghĩ..... Nếu tân nương xinh đẹp này thật sự là nàng, vậy nàng đang đợi ai?

Nguyên Dãng sao? Nàng chờ là tên tiểu tử xấu xa không đứng đắn kia sao? Đúng vậy, là hắn, chỉ có hắn, tuy rằng hắn chỉ cưới nàng làm thiếp mà thôi, nhưng hắn lại dựa theo tất cả những lễ nghi quý củ, vì nàng làm một tiệc mừng, vì nàng làm một bộ giá y, như thế đã đủ rồi, nàng luôn luôn không đòi hỏi nhiều, mà điều hắn làm, đã rất đủ rất đủ.

Khi khăn trùm đầu đỏ thắm che xuống, Nguyễn Chân Chân vùng trộm, vừa cảm động vui sướng, rơi lệ.....

Phòng hoa chúc, là một không gian đỏ rực rỡ vui vẻ mông lung hồng hồng, đỏ giống như hoa lựu trên núi, lại giống ánh nắng chiều nơi chân trời.

Vẫn như cũ là hậu viện của Nguyên gia, vẫn như cũ là phòng ngủ của Nguyên Dãng địa phương mà Nguyễn Chân Chân ở đã lâu.

Nhưng bàn trang điểm đang bày đôi long phượng nền hoa văn mạ vàng, trên giường sa trướng cũng đổi thành màu đỏ, trướng màn lấy ngọc bích nhẹ nhàng khép trụ, lấy dây vàng lết lại, còn có trên bàn có đủ thứ thức ăn, quả táo, lạc, long nhãn cùng rất nhiều hoa quả khác, cùng một bầu rượu.....

Trong phòng mỗi một món đồ dùng đều rất khác với ngày thường, tất cả đều được thay mới biểu hiện rõ không khí vui mừng cùng long trọng

Nguyễn Chân Chân mặc giá y, đầu đội mũ phượng trùm khăn hỉ, đang lẳng lặng ngồi ở bên giường.

Ba canh giờ trước, Nguyên Dãng cưới con ngựa cao to, dẫn đội ngũ đón dâu thật dài đến y quán Nguyệt gia đón nàng vào cửa.

Gần như mọi người toàn trấn đều vọt tới Nguyên ký hiệu cầm đồ, tiếng nói tiếng cười, pháo nổ vang dội.

Khi Nguyên Dãng mang theo nàng, tay nắm hồng trù mang văn thành đồng tâm kết đi từng bước một vào hậu trạch, nàng nghe được một đám thanh âm quen thuộc.

“Chắc chắc, hôm nay cuối cùng cũng được như tâm nguyện, xem mặt hắn ta kìa, cười rực rỡ hơn hoa nữa.....” Là thanh âm Kinh thị sấn.

“Không đúng sao? Tính tới tính lui cũng may là nhờ vào những người như chúng ta, không biết lúc này Nguyên đại công tử nên cảm tạ chúng ta thế nào.....” Còn có nông phu Tiểu Cù.

“Cảm tạ? Mọi người tỉnh mộng đi! Nếu người ta thật tình cảm tạ chúng ta, đã không cưỡng bức chúng ta tặng lễ vật, ai, thật sự là đã nghèo lại còn mắc cái eo, họa vô đơn chí a!” Khúc trưởng phòng đang dùng một loại ngữ khí ôn hoà cảm thán tình trạng nhà mình.

“Uy! Chờ ta bái đường xong các người mới lắm bầm tím nợ được không?” Nàng lại nghe thấy thanh âm tức giận của Nguyên Dăng, nhưng trong giọng nói kia, lại loáng thoáng lộ ra mỉm cười cùng thỏa mãn.

“Đi, đương nhiên đi! Bất quá bái đường xong phải vội vàng động phòng đúng không, rảnh chỗ nào? Không bằng đợi đến đầy tháng của con ngài rồi mới tính, ngài cảm thấy chủ ý này thế nào?” Thanh âm của Hoàng Phủ tiên sinh vang lên theo.

“Vẫn là tiên sinh biết đúng mực, không giống mấy tên không có mắt nhìn này.....” Nắm tay tân nương tử chuẩn bị bái đường Nguyên Dăng còn có thời gian rồi cùng bọn họ cãi nhau.

“Tiểu tử chết tiệt không lương tâm này!” Bọn họ hét to trong tiếng người chủ trì đã lên tiếng bái đường, ở tiếng reo hò, cùng vỗ tay vang như sấm dậy, trong tiếng chúc phúc “Sớm sinh quý tử” bị vây quanh vào động phòng.

Màn đêm buông phủ, trong phòng thực an tĩnh, chỉ có một mình nàng, Nguyên Dăng còn ở phía trước bởi rượu.

Những người vốn dĩ dự tính nháo động phòng, nhưng sau khi nghe nói nông phu Tiểu Cù đang ra sức ăn hai mươi lăm cái bánh bao, lập tức như ong vỡ tổ chạy đến đằng trước xem náo nhiệt, chỉ còn lại có một mình nàng, đành phải ngồi, bất an ngồi.

Từ đầu tới đuôi, nàng đều thực khẩn trương, thân thể của nàng đang phát run, đầu óc của nàng thực hỗn loạn, không hiểu Nguyên Dăng cùng mọi người đối thoại. Lòng của nàng cũng bất ổn, một khắc khó có thể bình tĩnh trở lại.

Bởi vì nàng sợ, sợ đây là một giấc mộng, một giấc mộng tuyệt đẹp, tỉnh mộng, tất cả mọi thứ đẹp đẻ này sẽ kết thúc.

Mà nếu quả thực chính là một giấc mộng, vậy hãy để nó lưu lại thật lâu, thật lâu đi! Để cho nàng có thể giống như những nữ tử bình thường khác trên thế gian này, được cùng nam nhân mà mình yêu thích bái đường thành thân, vui mừng thừa nhận hẳn là phu quân của nàng, se tơ kết tóc, đồng cam cộng khổ, làm một đôi vợ chồng hạnh phúc bình thường. Chẳng sợ giấc mộng này tỉnh, cũng sẽ lưu lại thật lâu, thật sâu trong tận đáy lòng nàng, mỗi khi nhớ lại, trái tim lạnh lẽo kia sẽ giống như được tắm trong ánh mặt trời ấm áp.....

Đang miên man suy nghĩ, cửa phòng mở, có người tiến vào, lại trở tay đóng cửa.

Bước chân không được vững lắm, nhưng vẫn cứ thực nhanh chóng tiêu sái lại đây đứng ở bên giường, nhẹ nhàng mà vén khăn voan của nàng.

Nguyên Chân Chân kích động ngẩng đầu, khi chạm vào ánh mắt nóng ấm nồng nhiệt kia, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Mà Nguyên Dăng nhìn không chuyển mắt, nhìn chăm chăm giai nhân trước mặt, trong mắt bày biện ra là một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân, làn da tuyết trắng tinh tế, đôi mi thanh tú, môi anh đào.....

Hắn nhếch môi vui vẻ cười lộ lên, bàn tay to giúp nàng tháo chiếc mũ phượng nặng nề xuống, lại thuận thể xoa xoa tinh tế khuôn mặt, thân mình cũng nghiêng về hướng nàng, trán tựa vào trán nàng, khẽ thì thầm: “Chân Chân..... Nàng rốt cục đã thành tân nương tử của ta sao.....”

Nàng hoài nghi hắn uống say, nhanh chóng đứng dậy đỡ lấy hắn, “Chàng say sao?” Nàng then thùng hỏi.

“Không sao, may là nhờ Tiểu Cù lấy hành động ngây thơ ăn bánh bao điên cuồng dẫn chú ý của mấy tên kia rồi đi, nếu không tướng công của nàng hôm nay không chờ kịp cùng nàng đi chu công chi lễ mất rồi..... Ách.....” Hấn nắc cục một cái, mới tiếp tục nói: “Phải chết.....”

“Đừng nói bậy, mau ngồi xuống.” Nàng thẹn thùng đứng lên muốn đỡ hấn ngồi vào mép giường.

“Không được, chúng ta còn phải uống chén rượu giao bôi, nghi lễ cuối cùng Không thể bỏ qua.” Hấn ngưng thần nhìn chăm chú vào nàng cười nói: “Uống vào rồi đã là vợ chồng, biết không?”

“Vâng.” Nàng cúi cổ trắng, càng thẹn thùng, hấn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, kéo nàng đi đến trước bàn tròn giữa phòng, rót hai chén rượu đầy, sau đó cánh tay giao triền, uống một nửa, trao đổi chén, lại đem chén còn thừa uống cạn.

“Hắc hắc, đã xong.” Hấn cười, mắt cong cong, “Nhớ kỹ a, về sau phải gọi ta là tướng công.”

“Nga.....”

“Nga cái gì nga, mau gọi một tiếng cho tướng công nghe thử.” Hấn tựa vào thật sát.

“.....” Nàng há mồm, rồi lại ngậm miệng.

“Ừ, sao lại học mấy con cá hộp nước thế?” Hấn không vừa ý.

Vậy mà hấn cũng nghĩ ra! Nguyễn Chân Chân bị trêu cười ra tiếng.

“Ai nha, nương tử nhà ta khi cười lộ lên thật đẹp mắt.” Hấn sợ hãi than, biểu cảm đặc biệt khoa trương.

Nàng trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, thu lại nụ cười: “Ta hỏi một câu được không?”

“Được!” Hấn cười ha hả : “Có phải muốn hỏi ta vì sao lại long trọng cưới nàng như vậy hay không?”

“Đúng vậy, không phải ta đã sớm đáp ứng..... Làm thiệp cho người sao? Vì sao.....” Nàng chần chờ hỏi: “Còn muốn làm thành thế này?” Cưới một người thiệp thôi, có cần giống trống khua chiêng như vậy sao?

“Ngốc! Thế mà cũng không hiểu?” Hấn dùng tay búng vào trán nàng.

“Vậy chàng nói đi.” Hấn luôn mắng nàng ngốc, Nguyễn Chân Chân đã quen mất rồi, cũng không tức giận mà là đuổi theo hỏi.

“Bởi vì không làm thành thế này, sẽ không thu được tiền biểu nha!” Hấn dang tay ra, ra vẻ như đương nhiên.

“Chỉ như vậy?” Nàng trừng lớn mắt, vì tiền biểu mới cưới nàng? Lý do này có phải quá nhỏ bé hay không?

“Nếu không thì sao?” Hấn hỏi lại nàng: “Nàng cảm thấy ta vì sao nhỉ?”

Đúng vậy, nàng cảm thấy thế nào? Chẳng lẽ hấn cưới nàng là vì thích nàng yêu nàng? Hay là bởi vì nàng có bối cảnh có hậu đài?

Nàng ở trong Hầu phủ xem hư tình giả ý nhiều rồi, nhưng nói ngược lại, có người đối với người hư tình giả ý, đó cũng phải do người có giá trị đối lấy gì đó. Mà nàng cái gì đều không có, cho dù chết, cũng là một cô hồn dã quỷ, hiện thời hấn cũng đã cưới nàng, nàng còn kỳ vọng hấn như thế nào?

Nghĩ đến đây, tân nương tử giống như bong bóng xì hết hơi, ở mặt ngoài trấn định tự nhiên, nhưng đáy mắt không còn có thần thái như vừa rồi.

“Kêu tướng công nhanh chút nào, ta muốn nghe!” Một đôi tay bắt đầu có ý đồ xấu , sờ sờ nơi này, xoa xoa nơi đó, đối với đường cong toàn thân cao thấp của nàng có chút ý tứ “Yêu thích không buông tay”.

“Dạ, tướng công.” Nàng nhận mệnh khẽ gọi một tiếng.

“Ngaoan như vậy?” Nguyễn Dăng hồ nghi ngẩng đầu, tay cũng không ngừng đem nàng ôm lên giường, “Tức giận?”

“Không có.” Nàng dờ dẩn trả lời.

“Thực sự không có?” Hấn mới không tin, trong mắt có bí hiểm, cũng có bởi vì thân thể hoàn mỹ của nàng dẫn phát dục vọng cháy lên ngọn lửa.

“Thưa, tướng công, ta không tức giận.” Nàng không tức giận, chỉ là tâm như tro tàn.

Vốn dĩ không nên thích, vốn dĩ sẽ không nên tham lam vui thích nhất thời, hiện thời nàng có thể trách ai?

“Đừng như vậy mà, cùng lắm thì ta đem tiền biếu chia cho nàng một nửa, người một nhà không nên xa cách như vậy?” Hấn nằm ở trên người nàng, lấy cánh tay phải chống đỡ lực toàn thân, ung dung nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên nhướn mày cười: “À, đem tay trái cho ta.”

16. Chương 16

Nàng trầm mặc gờ lên cánh tay mảnh khảnh, cho hấn đem một cái vòng tay bằng vàng đeo vào cổ tay nàng.

Đó là một cái vòng bằng vàng ròng nặng trĩu, có chút giống trang sức cô nương mang, lại có vẻ không phải bình thường như vậy, bên ngoài của chiếc vòng được dùng dao khắc chạm một con phi long giương nanh múa vuốt, đang hô mưa gọi gió, trông rất sống động, ngoài long nhãn là hai viên mã não đen, thân rồng toàn bộ được khảm bằng Huyết Hồng Ngọc, mà trên những viên ngọc đó có khắc những văn tự kì lạ, chiếc vòng bằng vàng này nhìn có vẻ rất cổ cang có vẻ thần bí mà cao quý.

“Mang vào đi, đừng bao giờ cởi ra.” Hấn dặn dò.

“Đây là..... Người thu tiền biếu?” Nàng có chút không thể tin được, trong Ô Long Trấn có ai có bút tích lớn như vậy, tặng lễ quý trọng như vậy?

“Hắc hắc, về sau nàng sẽ biết! Nhớ kỹ, mang cái này, cả đời này nàng chính là người của ta.” Hấn cười vui vẻ nghiêng người qua, “Đem động phòng hoa chúc, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, có chuyện gì ngày mai hãy nói, bằng không lời này cũng quá quý đó!”

Tiếp theo, hấn không bao giờ cho nàng nói những lời vô nghĩa “Tuyệt đối quý đời mạng”, cúi đầu, động tác nhanh chóng che kín đôi môi đỏ mọng thơm ngát động lòng người, tấn công mạnh mẽ, đưa lưỡi tách hàm răng trắng của nàng ra, cuối cùng quấn quanh giao triển chiếc lưỡi đỉnh hương trắng mịn thơm ngọt.

Mai tóc đen dài quấn quýt nơi ngón tay của hấn, suôn mềm trơn bóng kì lạ làm hấn không nhận được buông tiếng thở dài, càng thêm khiêu khích lại triển miên hôn nàng.

Thân hình cũng chìm đắm.....

Nam tính bàn tay tiến vào cái yếm sắc trần châu, phủ trên mềm mại lại no đủ đầy đà, đầu ngón tay không thô ráp nhẹ nhàng thâm mê, trêu đùa đỉnh hoa đào hồng nhạt thẹn thùng, răng môi nóng bỏng cũng tham gia vào cuộc chiến công thành chiếm đất, không nhẹ không nặng mút cắn vành tai non mịn trắng nõn của nàng, thẳng đến khi nghe được tiếng thở hổn hển mê người kia.

“Ngô.....” Nữ nhân nhắm chặt hai tròng mắt, mặc đôi bàn tay to nóng bỏng kia chầm từng đóm lửa trên người mình.

Sa màn màu đỏ lấy tư thái liêu nhân rũ xương, che lại cảnh xuân tươi đẹp khắp phòng, tiếng thở hào hển trầm ấm của nam nhân, cùng tiếng rên rỉ khe khẽ của nữ nhân hòa lẫn vào nhau, xuyên thấu qua sa trường mộng lung, mơ hồ có thể nhìn thấy hai thân hình trần trụi gắt gao quấn chặt vào nhau.

Hai chân mảnh khảnh bị hấn lấy đầu gối tách ra, thẳng để đến chỗ sâu bên trong, lấy tiết tấu không vội không chậm nhẹ nhàng ma sát hoa tâm ẩm ướt mềm mại.....

“Ách.....” Một cảm giác tê dại lan tỏa khắp toàn thân, loại cảm nhận xa lạ này từ trước đến nay Nguyễn Chân Chân chưa từng trải qua, mười ngón tay trắng như ngọc gắt gao nắm chặt.

Hấn cảm giác được phản ứng mãnh mẽ của nàng, cũng bởi vì nàng thẹn thùng mà ánh mắt hấn càng thêm thâm trầm, quần áo từng cái từng cái đã được cởi ra, rơi xuống chân giường.

Nền đỏ lay động từng tia sáng yếu ớt, giá y đỏ thắm giá trị xa xỉ nửa kín nửa hở che lại hai thân thể quần quýt nhau, quần áo, trang sức rơi đầy trên đất, một mùi hương hoa quế thoang thoảng theo gió bay vào làm say lòng người

Chỉ còn chiếc yếm đơn bạc cũng tiết khố, người ngọc dịu ngoan nằm đó với nửa thân trần xinh đẹp, Nguyên Dăng mới ngừng tay.

“Lúc này đây, chúng ta làm xong nó.” Hấn tà khí nhìn nàng ái muội nói nhỏ: “Cho dù nàng ngắt xỉu, ta cũng sẽ không dừng tay.”

Câu nói của hấn khiến nàng mặt ửng hồng, nâng lên mắt đẹp xấu hổ trừng hấn liếc mắt một cái, bộ dáng kiêu kỳ mê người kia làm hấn không chịu được cổ họng căng thẳng, không thể kiềm được, bàn tay to duỗi ra, cởi đi lớp che đậy cuối cùng trên người nàng.

Bàn tay to nắm giữ tuyết trắng no đủ đầy đà, hôn cắn đầu vú ửng đỏ săn cứng, thỉnh thoảng lại lấy răng khê cắn, một bàn tay khác thám hiểm giữa hai chân, ngón tay linh hoạt dài dọc theo đường cong duyên dáng nữ tính, rơi xuống eo, lần tìm xuống mặt nước mềm mại giữa hai chân, tìm kiếm nhụy tâm mẫn cảm thẹn thùng của nàng.

“Đừng.....” Bị hấn dùng sức lúc mạnh, lúc nhẹ mân mê địa phương mẫn cảm nhất, Nguyễn Chân Chân như bị điện giật, uốn cong người, cơn khoái cảm tê dại giữa hai chân chưa từng cảm nhận qua giống như thủy triều lan tràn toàn thân, nàng cảm thấy mình sắp thoải mái chết mất.

“Ngowan, ôm chặt ta.” Nguyên Dăng lăm lăm, đem của đôi cánh tay trắng như tuyết của nàng quấn quanh cổ mình, rứt ngón tay lại, thân trượt xuống, miệng lưỡi ở trên cơ thể nàng hết hôn rồi lại liếm dần xuống, như thế nào cũng đều hôn không đủ, thẳng đi đến chiếc bụng bằng phẳng trắng nõn của nàng.

“Không, đừng.....” Nàng thấy được ý đồ của hấn, thất kinh giãy dụa, hai chân kẹp chặt, muốn ngăn cản động tác của hấn.

“Ngowan ngoan, đừng nhúc nhích mà.....” Hấn trấn an kích động của nàng, thông thả bày giải cúi đầu lấy đầu lưỡi nóng ẩm liếm mút hoa tâm mẫn cảm lại mềm mại của nàng, liếm hôn không ngừng, giống như đang thưởng thức vị quỳnh tương ngọc dịch trân quý nhất, đẹp nhất ở trên đời.

“Tướng, tướng công.....” Nàng bị kích thích mãnh liệt này ép buộc càng thêm kích động, uốn cong người, giống như điều đứt dây, không tự chủ được theo lưỡi của hấn run run, đông đưa. Bên trong hoa kính không ngừng tiết ra dịch nước như mật, mùi hương nồng đậm, không bao lâu sau, nàng đã cảm thấy dưới thân mình tràn ra một mảnh ướt đầm, rất thẹn thùng.

Hấn vẫn cố chấp không buông tha nàng, càng đem đầu lưỡi lớn mật tiến vào bên trong hoa kính nhỏ hẹp của nàng, không vội không chậm khẽ đưa đưa ra vào, mô phỏng phương thức hoan ái giữa nam nữ trên thế gian mãi mãi không thay đổi.

Hấn quả thực muốn ép điên nàng, nàng bắt lực co rút, lại đưa lưỡi hấn hấp càng chặt, hấn chậm rãi rút ra, nàng phát hiện thân mình cứ nhiên không chịu khống chế, đến mức không biết nhục nhã dán sát vào hấn, không muốn hấn rời đi.

Hấn lại cuồng mãnh đưa vào, nàng liền thẹn thùng ngậm lấy, một lần rồi lại một lần, ra ra vào vào.

Thân mình giống như sợi chỉ mảnh căng thẳng, bất cứ lúc nào cũng sẽ đứt lìa, nàng rốt cuộc chịu được không được dật ra tiếng rên rỉ yêu kiều, hai tay gắt gao bám chặt lấy hấn, đồng thời thét chói tai gọi ra tên của hấn.

Tiếng kêu của nàng làm hấn hoảng hốt, chuyện cũ trong đầu đều quay đảo ngược về.....

Kia một mảnh tường cao ngói đỏ, hoàng cung đại viện đề phòng nghiêm ngặt: Kia một ao hồ vô cùng tươi tốt rồi đến lụi tàn, là địa điểm, gặp gỡ bất ngờ sớm nhất.....

Hấn khàn khàn thở dốc, rốt cuộc không chịu nổi kích tình, nhanh chóng cởi bỏ quần lót, phóng thích dục vọng nam tính to lớn đã sớm đau đớn.

“Chân Chân.....” Hấn ở bên tai nàng gọi tên của nàng, thấp giọng thở gấp hỏi nàng có biết hấn đợi nàng bao lâu hay không? Nàng mê loạn liếc nhìn hấn hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của hấn, chỉ biết là hấn cường ngạnh tách hai chân của nàng ra, nóng cháy như đao nhọn đặt ở thủy huyết mềm mại như hoa của nàng, thành linh, lấy thế như chẻ tre, vọt vào trong cơ thể của nàng.....

Hấn không muốn tiếp tục chờ, cho dù chỉ có một giây, hấn cũng không muốn tiếp tục chờ!

Hấn muốn nàng, muốn toàn bộ nàng, cho dù quá khứ nàng từng thuộc về ai, giờ khắc này, từ nay về sau, nàng chỉ có thể hoàn toàn thuộc về hấn.....

“A!” Tiếng rên rỉ lập tức ngừng bật, nữ nhân đau đớn hét lên một tiếng, làm cho nam nhân nhất thời đình chỉ tất cả động tác.

“Vì sao?” Nam nhân đang nhấn mạnh xuống, bỗng nhiên ngó ra, giật mình, ánh mắt mang theo vẻ không hiểu nhìn chăm chú vào nữ nhân dưới thân, đáy mắt xẹt qua vô số nghi vấn cùng một tia kinh ngạc khó có thể tin: “Nàng là..... Nàng không phải.....”

Đúng vậy, ai có thể tin được, thủ hạ dưới trướng của Tín Dương Hầu mười năm, truyền thuyết là thị nữ được sủng ái nhất, lại là xử nữ hàng thật giá thật!

Dưới thân tiểu mỹ nhân bởi vì hạ thân quá đau đớn mà cau chặt mày, màu da vốn dĩ trắng nõn càng thêm trắng bệch, nàng không đáp lời, xấu hổ quay mặt qua chỗ khác, thấp giọng thở gấp, thân thể mảnh khảnh mềm mại bởi vì kích tình cuồng dã mới vừa rồi giữa hai người run nhè nhẹ.

Đây là thân mật nam nhân cùng nữ nhân đó sao? Khó có thể tưởng tượng tư mật, kích tình, nóng bỏng cùng đau đớn.

Nàng ở dưới thân hấn, cùng thân thể hấn trần trụi gắt gao va chạm, mà một phần thân thể hấn vẫn gắt gao khảm ở trong cơ thể nàng, bọn họ hợp hai thành một, là chặt chẽ không rời như thế, nàng cuối cùng hiểu được, cái gì tên là vợ chồng nhất thể, nàng, từ nay về sau là thuộc về của hấn ; Nhưng hấn, cũng đồng dạng là của nàng sao?

“Nàng làm sao có thể là.....” Hấn không dám động, sợ nàng đau, vẻ mặt kinh ngạc, muốn nói lại thôi, chuyện chưa bao giờ đoán được, đến nay phát hiện vượt xa ra ngoài dự đoán của hấn.

“Chàng, chàng đừng hỏi.....” Nàng ngượng ngùng đánh gãy lời của hấn nói, không muốn trả lời loại vấn đề thẹn thùng này, nhưng hấn lại bất động, phần thân của hấn ở lại trong cơ thể nàng hoàn toàn không hề mất đi dấu hiệu cứng rắn, ngược lại đem nàng chống đỡ tràn đầy.

Một tia cảm giác kỳ quái từ bụng vọt lên, , nàng theo trực giác không muốn cứ cùng hấn giằng co như vậy.

Vì thế nàng chịu đựng đau đớn, hai chân thon dài bóng loáng bỗng nhiên hướng bên hông nam nhân quần quanh, vòng eo mảnh khảnh dùng sức hướng lên trên nhấn mạnh, vô cùng thẹn thùng liếc nhìn hấn, tay cầm thành phần quyền, đánh hấn một chút, run giọng nũng nịu: “Chàng..... Rốt cuộc còn muốn làm hay không?”

Sự lớn mật của nàng làm cho Nguyên Dã thét lớn một tiếng, thất lực nhấn mạnh xuống.

“A!” Nguyên Chân Chân khẽ gọi, nhấn chặt đôi mi thanh tú, gắt gao cắn môi dưới, bộ dáng điềm đạm đáng yêu kia làm Nguyên Dã cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, nhẹ nhàng hôn môi của nàng, không cho nàng tự ngược.

Thẳng đến khi nàng giãn ra mi tâm tao nhã, hấn mới bỗng dưng rút thân hình về, giữa hai người bọn họ, dấu vết xử nữ theo động tác của hấn rơi xuống, rơi vào tấm chăn thêu uyên ương hí thủy đỏ thắm dưới thân bọn họ.

Hấn hôn lên môi nàng càng sâu, đầu lưỡi cũng quần quýt bên trong nàng ngọt ngào gấn bó, âu yếm môi nàng, mỗi một chỗ bên trong miệng nàng, khiêu khích cái lưỡi đình hương ngượng ngùng của nàng, cùng nhau giao triền, bất chợt, bàn tay to của hấn ôm chặt chiếc mông tròn của nàng, đột nhiên thẳng tiến, lửa nóng dục vọng nhập vào tận gốc, cùng nàng kết hợp thật sâu.

“Ngô.....” Nàng ở hẳn trong miệng kêu một tiếng, lần này cũng không hoàn toàn là vì đau đớn, còn có một loại sướng khoái trước nay chưa từng có khiến nàng kinh ngạc, rõ ràng vẫn là đau, nhưng vì sao bên trong sự đau đớn đó lại phát sinh khoái cảm không thể chống lại?

Thân thể trần trụi dán sát vào nhau, hòa theo nhịp điệu của nhau cho hoặc nhận không hề giữ lại.

Hắn bởi vì chờ đợi lâu lắm, nên đòi hỏi gần như không biết no, thậm chí ở trong cơ thể chật chội ẩm áp của nàng lần lượt đem nàng lấp đầy, làm cho nàng không nhận được lớn tiếng rên rỉ, không kiềm được tiếng nước nở khe nắc run rẩy, thẳng đến khi dần dần mất đi tất cả ý thức.

Khi bọn họ đạt đến đỉnh cao nhất trong hoan ái, Nguyễn Chân Chân rốt cuộc không còn chút sức lực nhúc nhích một chút, chỉ có thể ở trong vòng tay ẩm áp của hắn cuộn mình nặng nề ngủ.

Cho dù ở trong mộng, nàng cũng biết, lúc này đây, vẫn không hề có ác mộng quái nhiều, vẫn cứ sẽ hạnh phúc làm cho nàng không nhận được nhẹ nhàng cười ra tiếng.....

Hôm sau, toàn cư dân Ô Long Trấn đều đang vui thích bàn luận sôi nổi hai đề tài.

Thứ nhất là trình độ kịch liệt chuyện phòng the của đôi tân nhân này, phối hợp ăn ý có thể nói kinh thiên động địa, không nhìn ra thể lực của Nguyên công tử lại tốt như thế cư nhiên có thể chiến đấu hăng hái cả đêm không ngừng nghỉ, làm ột đám tam cô lục bà lú lo khen ngợi.

Thứ hai còn lại là nói câu đó, đêm tân hôn, Nguyên công tử nói câu kia “Nàng là..... Nàng không phải.....” Rốt cuộc chỉ là cái gì? Làm ột đám chú ba bác bảy tám tám lại đoán mãi cũng chẳng ra đáp án.

Nàng là? Nàng không phải? Ai, rốt cuộc là cái gì?

17. Chương 17

Đêm dài người không tỉnh.

Trong phòng vẫn cứ chiến hỏa thịnh vượng.

Dưới thân nữ nhân cả người vô lực nằm ở trên giường lớn, mặt đến mức ngay cả ánh mắt đều không mở ra được, hắn vẫn không chịu buông tha nàng.

Hắn không hề ủ rũ, hôn môi lên ánh mắt nửa khép kia, ở bên tai thì thầm trấn an.

Không có biện pháp!

Đạn dược nhiều lắm, dự trữ đã rất lâu, không bắn ra hết, hắn sẽ thất khống đổ máu chết bất đắc kỳ tử bỏ mình.

Nàng là nữ nhân của hắn! Nữ nhân mà hắn nhớ nhưng đã lâu như thế.....

Thời gian qua thật mau, trong nháy mắt lại là một năm.

Nguyễn Chân Chân nhớ tới ngày này một năm trước, nàng vừa bước vào trấn nhỏ này; Một năm sau hôm nay, nàng ngồi ở trong quầy cao của Nguyên ký hiệu cầm đồ, ngón tay đánh bàn tính tính sổ sách tháng này

Càng xem càng thở dài, cuối cùng rõ ràng đối với sổ sách đang xem không kiên nhẫn nổi nữa.

Nàng không hiểu được Nguyên ký hiệu cầm đồ là kinh doanh như thế nào, lại có thể chống đỡ được đến hiện tại, quả thực là một kỳ tích.

Bởi vì từ bảy năm trước, ở Ô Long Trấn khai trương từ ngày đó đến giờ, hiệu cầm đồ chỉ sở hữu lợi nhuận gần như bằng không.

Vì sao còn muốn tiếp tục kinh doanh? Vì sao kiếm không đến một phân tiền? Vì sao bởi không ít bạc đi ra ngoài?

Nàng từng hỏi qua Nguyên Dã, nghe hắn đúng lý hợp tình không chút nào xấu hổ nói cho nàng, hiệu cầm đồ tiếp tục mở là đương nhiên, bởi vì ở trong này buôn bán tuyệt đối không cần sợ nhà khác đến cạnh tranh, áp lực chi tiêu nhỏ đến mức gần như không cần tính toán.

Kiểm không được tiền cũng là đương nhiên, bởi vì nơi này hoàn toàn vắng vẻ, không hề có người kinh doanh gì nhiều, hơn nữa đương gia hoàn toàn tùy hứng không tin nổi, muốn mở cửa liền mở cửa, không muốn mở cửa liền bãi công, muốn đến cầm đồ còn phải xem sắc mặt ông chủ, kiếm được tiền mới là lạ!

Trong hiệu cầm đồ không có lợi nhuận gì, nhưng trong kho hàng thật ra có rất nhiều vật có giá trị liên thành, nón nhà được lột bằng lông chim Khổng Tước được dệt thành, bên chân có vô số bình Bạch Ngọc Thất Bảo, góc tường có chất đồng Lưu Kim bảo tháp, có đôi khi không chú ý, còn có thể vấp vào những chậu hoa bằng ngọc phi thúy ngã chổng vó.

Vũ khí thì càng nhiều hơn, “Nhật nguyệt ô kim luân” của Miêu Cương ngũ thần môn, “Cổ Trần đao” của Ma Thiên giáo ở Tây Vực, “Thanh hồng kiếm” của Lê hoa phái Trung Châu, ngày đó nàng còn thấy một quyển “Thần trộm bí kíp”, của thần trộm môn Ngô Việt quốc nằm ngổn ngang trên đồng hồ, cũng không hiểu được là thật là giả.

Mấy thứ này đều thực đáng giá, nhưng mang đi bán đấu giá mới tính là vô giá, nhưng tướng công nhà nàng không có hứng thú làm mấy chuyện này, có hay không đều được, bảo vật đành phải cùng đồng đồ vụn vặt khác đặt tại một khối thành phế phẩm, hơn nữa thành một đồng lớn.

Nghĩ đến đây, Nguyễn Chân Chân thở dài, Nguyên Dã người này, nếu ngày nào đó hai tay trống trơn nói với nàng rằng đã phá sản, chỉ có thể làm khát cái đi xin cơm, nàng cũng sẽ chẳng có gì lạ.

Thành thân một năm, tùy hứng, xảo quyết, duy lợi của hắn một chút cũng không sửa, còn càng lúc càng trở nên lợi hại hơn.

Nàng chính mắt thấy hắn thống lĩnh một đám trẻ con trong trấn đem một con chó đuổi chạy trời chết, sau lại vui quá hóa buồn bất hạnh rơi vào trong hồ nước, nếu không phải nàng vừa khéo ở bên cạnh đó giặt quần áo, nhanh nhẹn vươn cây dài gọi hắn tóm lấy, mới không còn làm ra tai ương ngập đầu.

Xảo quyết của hắn lại càng làm cho nàng mở mang tầm mắt, cơm nấu nhão không ăn; Đồ ăn xào lật cũng không ăn; Chỉ uống rượu phương rượu Bàn Cổ; Chỉ mặc y phục Minh Phụng Tú trang may; Ngủ thế nào cũng phải ngủ bên trái, cánh tay còn phải ôm nàng.

Duy trì lợi ích là tác phong trước nay của hắn, nhưng chỉ là không thấy hắn mang tiền bạc trở về.

Trước kia có lão bộc nuông chiều hắn, hiện tại tuy rằng bọn họ không ở, nhưng thay nàng phải chịu hắn náo loạn, hắn mới có thể đem những chuyện đó phát dương quang đại nâng ột bước, trừ những chuyện đó ra, hắn còn càng ép buộc nàng.

Vừa đến buổi tối, hắn liền tinh thần gấp trăm lần, quần quít lấy nàng không để yên, dường như trước kia chưa bao giờ từng hưởng thụ quá cá nước thân mật, trong đầu lúc nào cũng toát ra ý tưởng hoan ái ngay nhiên cổ quái làm Nguyễn Chân Chân xấu hổ đến mức muốn không tự sát, thầm nghĩ nên hắn một trận rồi nói sau.

Nhưng hắn lại đối xử với nàng tốt lắm, từ lúc chính thức cưới nàng vào cửa, không hề thấy hắn trêu hoa ghẹo nguyệt, liếc mắt đưa tình, nhóm “Nguyên tiêu” ái mộ hắn ngày xưa đều giải tán hết, đại bộ phận biến hóa nhanh chóng thành nhóm ái mộ “Khúc Khúc”, đó là tên thân mật đám Fan đó dành tặng cho Khúc trưởng phòng

Một năm nay, hắn mỗi ngày cũng chưa bao giờ quên nấu thuốc giúp nàng, Nguyệt đại phu nói dư độc trong cơ thể nàng chưa hết, phải thường xuyên uống thuốc đều đặn, hắn cũng không đem việc này mượn tay người khác làm, vẫn tự tay mang đến trước mặt nàng, tận mắt thấy nàng uống trông trơn mới vừa lòng.

Mỗi khi có rảnh rỗi, hắn liền mang nàng đến núi Lưu Lưu ở trấn Tây Nhất, nắm tay tản bộ ở Bích Thủy Hồ, câu cá, ngắm hoàng hôn, nước hồ Bích Thủy trong suốt thấy đáy, có thể nhìn thấy những chú cá lượn lờ dưới những cánh bèo, ánh mặt trời vàng óng ánh từng chút chiếu vào trên mặt hồ, cảnh đẹp đến mức như tiền cảnh giữa chốn nhân gian.

Hạnh phúc sao? Đúng vậy. Vui vẻ sao? Đúng vậy.

Nhưng nàng thực an tâm sao? Nàng thật có thể được thần may mắn chiếu cố, luôn luôn hưởng thụ loại cuộc sống bình thường mà lại ấm áp này, hai tay không còn dính đầy máu tanh, mà chỉ vuốt ve mái tóc người yêu, giặt quần áo, làm thức ăn sao?

Cuộc sống càng bình an, càng không một tia gợn sóng, nàng sẽ càng nảy sinh ra sợ hãi, vương quốc Bắc Hán xa xôi kia, hiện thời bị quân Tống chiếm lĩnh quê hương, một năm nay đã như thế nào rồi?

Còn có Tím Dương Hầu tâm lý biến thái, sư phụ không hề lương thiện, ác mộng kinh hoàng nàng vĩnh viễn không thể quên được, bọn họ thực sự sẽ buồn tha nàng sao

Nàng thật sự rất sợ hãi đây chính là yên tĩnh trước cơn bão, nàng rất sợ khi bão táp ồ ạt đổ đến, nàng không có năng lực bảo hộ Nguyên Dăng.

Cho nên mỗi ngày nàng đều cầu nguyện, hy vọng ác mộng tới chậm một chút, lại chậm một chút, đến khi đó, nàng sẽ không chút do dự vứt bỏ rồi đi, vì an nguy của Nguyên Dăng, chẳng sợ từ nay về sau chìm đắm vào địa ngục, chỉ cần hân hảo hảo còn sống, nàng sẽ chấp nhận tất cả!

Không dám vọng tưởng vào, nhưng chỉ cần là vì Nguyên Dăng, mình có thể làm bất cứ thỏa hiệp gì, bởi vì với nàng mà nói, hân chính là người quan trọng nhất trên đời này, chỉ cần được nhìn hân, ở bên cạnh hân, nàng đã vô cùng thỏa mãn, nhưng đây có thể xem là tình yêu không?

Đúng vậy, đây là tình yêu, nàng yêu Nguyên Dăng, cho dù hân yêu nàng hay không.

“Chân Chân tỷ tỷ!” Ngoài cửa sổ đột nhiên xuất hiện tiểu nha đầu, tóc cột thành hai sừng dê, đang nhảy chồm chồm muốn cho Nguyên Chân Chân chú ý.

“Nhị Nữ.” Nàng phục hồi tinh thần lại, đi ra ngoài kéo tiểu nha đầu vào trong quây: “Sao muội chạy tới đây?”

“Chân Chân tỷ, sao tỷ còn ở đây? Nguyên công tử đặc biệt phái muội đến gọi tỷ, trận đấu đã sớm bắt đầu, huynh ấy nói nếu tỷ không nhanh đến sẽ không nhìn thấy lễ trao giải đâu!” Khuê nữ Nhị Nữ của ông chủ Tiệm gạo liên thanh thúc giục.

“Trận đấu gì?”

“Nguyên công tử đoán được tỷ nhất định sẽ quên, huynh ấy muốn muội nói với tỷ rằng đêm qua trước khi tỷ ngất xỉu ở trên giường lần thứ hai, huynh ấy có nói chuyện “Cuộc so tài Ăn sạch cơm, ăn sạch thùng cơm” ở Ô Long Trấn lần thứ sáu” mà!” Nhị Nữ cười hì hì nói: “Nhanh lên nhanh lên, muội muốn nhìn thấy Tiểu Cù ca ca liên tục đoạt giải quán quân a! Huynh ấy đã tiến vào trận chung kết a!”

Nguyên Chân Chân vừa nghe, mặt đỏ tai hồng thiếu chút tìm một chỗ trốn đi, nhưng nghĩ đến cuộc so tài gì đó, lại không nhịn được “Phốc xuy” Cười ra tiếng.

Ở trong này một năm, nàng phát hiện hương dân nơi này thật có thể tự đùa tự vui, không chỉ có chợ “Có gan tới giết ta”, “Tứ chi phát đạt đại hội thể dục thể thao”, “Hàm sắt, răng đồng thi biện luận”, còn có “Ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh anh hùng băng”, “Người tình trong mộng tình lang băng”, “Đệ nhất giàu có phú hào băng” Do các hộ bình chọn ra những danh hiệu khiến cho người ta dở khóc dở cười là mọi việc như thế, nghe xong đã muốn cười sặc sụa, cuộc so tài “Ăn sạch cơm, ăn sạch thùng cơm” đã được ra đời!

“Hôm nay tất cả cửa hàng trong trấn đều đóng cửa để đến xem trận đấu, thật náo nhiệt! Những nhà tài trợ toàn nhữn người có tiếng tăm nha, Bảo cô nương, Tạ chương quây, Phong đại gia..... Còn có tướng công nhà tỷ nữa đó!”

Nguyên Chân Chân hé miệng cười không ngừng, vội vàng đem sổ sách thu dọn xong xuôi, nhưng ngoài quây lại xuất hiện thêm một người nam nhân xa lạ, tuổi ước chừng sắp ba mươi tuổi, tuy rằng mặc giản dị, nhưng theo tướng mạo cử chỉ cũng không phải dân chúng bình thường ở nông thôn.

Người này chưa bao giờ xuất hiện ở trong trấn, một thân phong trần mệt mỏi, hiển nhiên đã đi đoạn đường rất dài.

“Xin hỏi cô nương, nơi này là Nguyên ký hiệu cầm đồ?” Hấn từ quầy cao nhìn dò xét xung quanh bên trong, nhìn về phía Nguyễn Chân Chân.

“Đúng vậy.”

“Thật tốt quá, tiểu nhân rất cục tìm được rồi.” Nam nhân thở phào nhẹ nhõm, lộ ra ý cười.

“Ngài có chuyện gì sao?” Nguyễn Chân Chân phách Nhị Nữ lòng như lửa đốt đi trước một bước, lại từ sau quầy cao đi ra.

“Xin hỏi Nguyên công tử có ở đây không? Tiểu nhân có việc gấp tìm ngài ấy.”

“Chàng hiện tại đang ở quảng trường xem trận đấu, ta đang muốn đến đó, hay ngài đi cùng ta nhé?”

Kỳ quái, rõ ràng không phải dân chúng bình thường, một đại nam nhân sao phải tự xưng là tiểu nhân?”

“Vậy quá tốt rồi, cảm ơn cô.....” Nam nhân đánh giá trang điểm của nàng, thấy nàng đem mái tóc đen búi cao, liền biết nàng đã làm theo người khác, vội vã sửa miệng gửi lời cảm ơn: “Không, cảm ơn đại tẩu.”

“Không cần khách khí, mời theo ta.” Hai người một trước một sau ra khỏi cầm đồ, lại hướng quảng trường trong trấn đến, còn chưa đến gần trung ương quảng trường, đã nghe thấy từng đợt tiếng vỗ tay, tiếng reo hò, cùng với tiếng cổ vũ cho tuyển thủ đỉnh tai nhức óc

Trung ương Quảng trường có xây một cái đài hình tròn, có treo một biểu ngữ đỏ thẫm thật to, trên đó viết “Cuộc thi ăn sạch cơm, ăn sạch thùng cơm ở Ô Long Trấn lần thứ sáu”, bốn phía phủ đầy hoa tươi hai bên còn có hai câu đối rất bắt mắt.

Về trên là “Thùng cơm ăn một lần, một lần ăn một thùng; Về dưới là Một con sông đầy nước, uống nước một con sông.

Nguyễn Chân Chân xa xa nhìn xung quanh, thiếu chút nữa cười ha hả, lại nhìn lên, trên đài dựa vào bên trái ngồi một loạt các đại nhân vật trong trấn có mặt có mũi, trừ bỏ Nguyên Dăng, còn có cô chủ khách sạn, trưởng quây quan tài phô, Khúc trưởng phòng.....

Bên kia, , phụ trách đảm nhiệm người chủ trì, Hoa đạo sĩ cùng Hoàng Phủ tiên sinh, đều tự tay cầm một cái loa giấy, trên cổ áo còn treo một đóa hoa loa kèn, đang ra sức tiến hành giải thích hiện trường.

“Các vị hương thân, các vị phụ lão! Trận đấu đã đến hồi kết thúc, mời mọi người mở to hai mắt, ngừng hô hấp, để chiêm ngưỡng quán quân của cuộc so tài “Ăn cơm thùng, ăn sạch thùng cơm” lập tức sẽ xuất hiện ngay!” Hoa đạo sĩ kêu to.

“Người cuối cùng có thể đoạt giải quán quân là tiểu Cù đã liên tục ba lần đoạt giải nhất, hay là nhân tài mới xuất hiện Mập Hồ đây? Mời mọi người mỗi mắt mong chờ!” Hoàng Phủ tiên sinh cũng đồng thời ra sức hét to.

Nguyễn Chân Chân mang theo nam nhân muốn tìm cô chủ khách sạn xâm nhập đám người, muốn đến gần đài thêm chút nữa, bất đắc dĩ người đến xem náo nhiệt rất nhiều, chen thế nào cũng chen không lọt.

“Trời ạ! Mời các hương thân chú ý, Mập Hồ đang đem cái bánh bao thứ hai đếm ngược nhét vào miệng..... Không tốt rồi! Bị nghẹn sao? Vì sao sắc mặt lại khó coi như thế? Hấn có thể nuốt được hay không? Có thể hay không, có thể hay không, có thể hay không?”

18. Chương 18

Lại nghe đến Hoa đạo sĩ khoa trương rống hống hét lên, “Mời lễ nghi tiểu thư nhanh đưa trà đến, thuận tiện cũng nói một tiếng, cuộc thi lần này người phụ trách nước trà là do “An Ký trà lâu” cung cấp, mời các hương thân nhớ quảng cáo giúp bọn họ, An Ký trà lâu, là nơi lý tưởng ngài muốn nghỉ ngơi tốt nhất.”

Lời nói chưa dứt, lúm đồng tiền muội cùng một nha đầu mập mạp khác động tác thần tốc xông lên đài, lập tức làm cho bánh bao đang nghẹn ở cổ họng Mập Hồ nuốt thông xuống, thành công cứu hấn một mạng.

“Mọi người hãy ! Mời chuyển sang hướng bên này, hạt giống tuyền thủ của trần chúng ta là Tiểu Cù đã đem cái bánh bao cuối cùng nuốt xuống, nếu hấn ăn xong mà Mập Hổ đang giả chết vẫn chưa tỉnh, như vậy Tiểu Cù sẽ là quán quân của cuộc so tài năm nay!”

Hoàng Phủ tiên sinh cũng không cam yếu thế, giọng lớn hơn nữa, “Tiếp theo chúng tôi muốn giới thiệu với các vị các nhà tài trợ lớn của trận đấu lần này, đó chính là Như Ý khách sạn tài trợ phòng hoàng gia ba ngày hai đêm bao ăn ở; hiệu quan tài Như Quy tài trợ giấy pháo hoa trúc chắc chắn; Minh phong Tú trang tài trợ lễ phục cho quán quân; Nguyên ký hiệu cầm đồ tài trợ một cái bát cơm bằng đồng, cùng với Khúc trưởng phòng tài trợ một phần sách “Bí quyết làm giàu ở Ô Long Trấn” tự chính mình sáng tác..... Ngoài ra còn có thể cùng Hoa đại sư đi du ngoạn một ngày ở quan đạo Tây sơn.....”

Ở hai người không ngừng quảng cáo, không khí càng lúc càng sôi động hơn.

“Tướng công.....” Nguyễn Chân Chân chạy về hướng Nguyên Dăng vừa lớn tiếng kêu vừa vẫy tay ra hiệu.

May mắn, Nguyên Dăng đang hết nhìn đông tới nhìn tây, dường như muốn tìm nàng trong đám người, đợi khi hấn ở rất xa nhìn đến nàng, lập tức lộ ra tươi cười vui mừng, giây tiếp theo, thoáng nhìn qua nam nhân đang đứng bên cạnh nàng, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Hấn giống như cau mày thật chặt, vẻ mặt luôn luôn thoải mái sáng sủa trở nên ngưng trọng, hấn hơi hơi nghiêng thân mình, ngồi chung ở vị trí bên cạnh hấn là cô chủ khách sạn thì thầm vài câu.

Cô chủ khách sạn nhướng mày tỏ vẻ kinh ngạc, tầm mắt cũng lập tức quét lại đây.

Theo sau, hai người tựa vào cùng nhau, thì thầm, tựa hồ đang nhỏ giọng thảo luận cái gì đó, bởi vì hiện trường tạp âm quá mức ồn ào, vì thế bọn họ đều càng dựa vào càng gần, càng dựa vào càng gần.....

Bộ dáng bọn họ..... Rất thân mật, Nguyễn Chân Chân ngơ ngác nhìn, trong lòng giống như có bình dấm chua đang nghiêng đổ, có chút xót xa, có chút nghi hoặc, bị tổn thương tâm cùng một chút ghen tị.....

Trong lúc nhất thời cay đắng chua mặn gì toàn bộ ào ào tuôn ra, trộn lẫn cùng nhau, cảm giác thật khó chịu.

Phía sau, nam nhân đi theo tìm đến Nguyên Dăng tựa hồ ở bên tai nàng lớn tiếng hỏi vài câu gì đó, nàng cũng hoàn toàn không nghe thấy.

Ngày đó trận đấu là bắt đầu thế nào, về sau lại là kết thúc thế nào, Nguyễn Chân Chân một chút cũng không nhớ rõ, bốn phía đều là người, ánh nắng chiều lại chói mắt đến như vậy tiếng kêu đình tai nhức óc, mỗi người đều đang chen lấn nhau dồn về phía trước. Nàng chỉ nhìn thấy Nguyên Dăng trên đài đang cùng một nữ nhân khác thì thầm, chỉ cảm thấy chói mắt.

Nàng lén lút đem chân chuyển về phía sau

Người thật sự là nhiều lắm, đều ở đây chen tới lấn lui, nàng suy yếu theo dòng người đưa đẩy, lại thành một chiếc thuyền gỗ không buồm, mất đi phương hướng, chỉ có thể nước chảy bèo trôi, nàng không thể biết được mình sẽ trôi giạt về hướng nào.

Nàng đột nhiên ý thức được Nguyên Dăng chính là phương hướng của nàng, chính là cánh buồm của nàng, mà nàng đối với Nguyên Dăng, có lẽ chỉ là một chiếc thuyền gỗ. Dù Nguyên Dăng đối đãi tốt với nàng như thế nào, nàng chẳng qua chỉ là một người thiếp, chung quy có một ngày, hấn sẽ cưới một chính thê vào cửa, làm thiếu phu nhân Nguyên gia xứng với tên thực.

Đến lúc đó, nàng phải làm sao bây giờ?

Trong trấn tin tức về công tử Nguyên ký hiệu cầm đồ cùng cô chủ khách sạn Như Ý, nghe đồn càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng rất thật. Tỷ như, có người tận mắt nhìn thấy Nguyên công tử ban đêm túc trực ở khách sạn Như Ý, có người không khéo gặp được cô chủ khách sạn không biết vì nguyên nhân gì chết sống túm kéo Nguyên công tử không buông tay, còn có người vô tình gặp gỡ Nguyên công tử cùng cô chủ khách sạn cùng nhau yêu rồi thôn trấn, hai ngày sau đêm khuya đồng về.

Tin đồn truyền đến cuối cùng, điều kỳ quái nhất là, nhìn thấy cô chủ khách sạn ôm một đứa bé khoảng một tuổi, liền lập tức có người sinh động như thật, nói rằng bộ dạng thật rất giống Nguyên công tử!

Ngay cả đứa nhỏ cũng có rồi? Quả thực là tin tức có tính chất chấn động nha! Toàn trong trấn, tất cả những ánh mắt ngoài việc chú ý đôi nam nữ làm chuyện xấu kia, mọi người càng chú ý hơn đó là ‘cầm phẩm’ mà Nguyên gia cưới vào cửa, Nguyễn Chân Chân.

“Ai, đáng thương a! Mới một năm, đã thành thiệp bị bỏ rơi rồi.....”

“Đúng vậy nha, bộ dạng xinh đẹp lại tuổi trẻ như vậy, cô chủ khách sạn thoát nhìn hình như so với Nguyên công tử giống như muốn lớn chút, không biết hấn nghĩ như thế nào!”

“Chuyện này người sẽ không biết a, nữ lớn hơn ba, ôm phải khối vàng mà, nói sau cũng đã một năm, trong bụng còn chưa có tin tức gì.....”

“Nữ nhân thì số khổ vậy đó, sinh không ra đứa nhỏ, chuyện khác thì không cần nói rồi.....”

Mỗi khi Nguyễn Chân Chân một mình đi ở trong trấn nàng sẽ nghe dạng lời ra tiếng vào như thế, lúc mới bắt đầu nàng còn có thể trấn tĩnh tự nhiên, thời gian dài, nàng lại càng không có tự tin.

Cho dù cô chủ khách sạn trong ngày thường thích trang điểm lòe loẹt, tuổi thoát nhìn tựa hồ lớn hơn Nguyên Dăng. Nhưng thế đạo hiện nay, nam tử cưới một nữ nhân lớn hơn tuổi mình cũng không phải chuyện có gì đáng ngại, huống chi nàng đã âm thầm vụng trộm quan sát cô chủ khách sạn cùng Nguyên Dăng, bị ai phát hiện, giữa hai người quả thật có một cảm giác thân mật khó có thể miêu tả, mỗi khi bọn họ cùng nhau, phần ăn ý lẫn nhau đó luôn làm người ngoài khó có thể xen vào.

Đồn đãi tất cả cũng không là tin đồn vô căn cứ, Nguyên Dăng quả thật cùng cô chủ khách sạn cùng nhau rời khỏi Ô Long Trấn hai ngày, bọn họ đem tất cả vàng bạc tài bảo trong hiệu cầm đồ Nguyên kí lên xe rời đi, nàng không hề hỏi Nguyên Dăng bọn họ đi đâu, hay làm gì, Nguyên Dăng cũng không hề nói, về sau nàng vụng trộm nghe phong phanh từ Hoa đạo sĩ, hình như là phải đến cứu tế dân chúng bị lũ lụt chạy nạn ở phía Nam.

Đây là chuyện thật tốt a, tướng công của nàng, không phải người thế tục bình thường đâu! Hấn cũng không xem tiền tài nặng nề quá như vậy, cũng không giống người ngoài nói hấn chỉ biết ích kỉ thu lợi, kỳ thực tâm thực của hấn, chính là từ bi hiền lành lương người khác không nhìn tới, thậm chí càng may mắn mình gặp được hấn, yêu thương hấn, lại dần dần phát hiện tính tốt của hấn.

Nàng vô lực phản bác lời đồn đãi này, bởi vì đến nay chưa mang thai cũng chính là khúc mắc lớn nhất trong lòng nàng.

Theo trình độ nông nân trên giường của Nguyên Dăng, nàng phi thường khó hiểu mình sao lại chậm chạp vô sinh, chẳng lẽ thật sự là thân thể của mình có vấn đề?

Tất cả mọi chuyện nghĩ mãi cũng không tìm được đáp án rõ ràng, hôm nay thừa dịp Nguyên Dăng xuất môn không ở nhà, nàng vội vàng lén lút chạy đến Nguyệt gia y quán tìm nữ đại phu.

Vừa vào cửa y quán, khác hẳn với ngày thường, một mùi máu tanh nồng đậm nghênh diện đánh tới, làm Nguyễn Chân Chân thiếu chút nữa khó chịu ói ra, nàng che mũi, cẩn thận hướng bên trong đi đến.

Y quán nhỏ nhỏ thực an tĩnh, những bệnh nhân thường đến nơi này để chẩn bệnh cũng không thấy bóng dáng một ai, ngay cả Nguyệt đại phu cũng không thấy tăm hơi.

Nguyễn Chân Chân hồ nghi chậm rãi đi vào trong, xuyên qua một mảnh rừng trúc, càng tới gần được lư của nữ đại phu, mùi máu tanh liền càng thêm đậm đặc, nàng đột nhiên ý thức được, có người bị thương! Hơn nữa bị thương rất nặng.

Đẩy ra cửa được lư, nàng sợ ngây người! Một phòng đầy máu, bên trong nằm vài người đang bị thương, nữ đại phu đang giúp một nam nhân cả người đầy máu cầm máu, đó là Kinh thợ săn, còn có nữ sư phụ phường rượu Bàn Cổ đang an ủi một cô nương bị thương chân khóc thút thít, mà trong lòng Nguyên Dăng là cô chủ khách sạn nằm hôn mê bất tỉnh.

Hắn không phải xuất môn sao? Làm sao có thể ở trong này? Vì sao cô chủ khách sạn lại bị thương? Nàng có phải không khéo gặp phải chuyện mà nàng không nên biết hay không?

Trong óc Nguyễn Chân Chân một mảnh hỗn loạn, nàng theo bản năng lui về phía sau hai bước, thiếu chút nữa đụng vào Tiêu Tàn Dạ giống như một trận cuồng phong đang ào đến, ngây ngô nhìn đồ tể một thân sát khí từ bên cạnh nàng xông vào nhà, đem thảo dược đã giã nát đưa cho nữ đại phu.

“Chân Chân?” Nguyên Dăng nghi hoặc thấy nàng, biểu cảm có chút kỳ quái, hai tròng mắt lại thập phần âm lãnh, “Về nhà đi!” Hắn bỗng nhiên lớn tiếng nói với nàng, khẩu khí là lãnh khốc cùng thận trọng nàng chưa bao giờ nhìn thấy qua.

“Vì sao?” Nếu hắn không nói câu này với nàng, nàng sẽ ngoan ngoãn về nhà, ngoan ngoãn lo liệu việc nhà, ngoan ngoãn chờ hắn trở về. Nhưng hắn ở trong này, trong lòng ôm một nữ nhân bị thương, lại lớn tiếng muốn nàng về nhà, nàng đột nhiên cảm thấy trường hợp này thực buồn cười.

“Nghe lời, về nhà đi, đừng tùy tiện xuất môn.” Lại là một câu mệnh lệnh, ngữ khí càng thêm ngưng trọng.

Nàng đột nhiên cảm thấy hắn như vậy, làm ỉnh cảm giác phi thường xa lạ.

“Vì sao chàng không trở về nhà?” Nàng giận dỗi hỏi, vì sao hắn luôn ra lệnh nàng?

“Về sau sẽ nói cho nàng biết.” Về sau? Lại là về sau? Hắn luôn đối đáp với nàng cho có lệ, nghi hoặc của nàng, chưa từng có một lần có thể nhận được câu trả lời thành thật, lần trước nam nhân xa lạ đến tìm hắn, bọn họ rõ ràng quen biết nhau, nhưng hắn vẫn là cái gì cũng không nói cho nàng.

“Vậy chàng nói cho ta biết trước, nàng ấy đối với chàng..... Rất quan trọng sao?” Nàng hít sâu một hơi, ngăn lại đầy ngập úy khuất, đôi mắt ngắn lệ hắc bạch phân minh nhìn chăm chú vào Nguyên Dăng.

Hắn không nói lời nào, chậm rãi khép mi, cũng nhìn thẳng nàng thật sâu.

“Nói cho ta được không?” Trầm mặc của hắn làm nàng càng khó chịu, nàng chưa từ bỏ ý định, nàng muốn hỏi một cái đáp án rõ ràng chính xác.

“Nếu nàng nhất định phải biết, ta đây nói cho nàng biết.” Hắn chăm chú nhìn nàng, đáy mắt có lo âu cùng bất an, nhưng ngữ khí lại thập phần xác định: “Nàng đối ta rất quan trọng.....”

“Không cần phải nói, ta hiểu được.” Nàng không đợi hắn nói xong, liền đánh gãy lời nói của hắn, lắp bắp nói một câu, xoay người nhanh chóng chạy khỏi Nguyệt gia y quán.

Phía sau, Nguyên Dăng có gọi nàng lại hay không, nàng đã không nghe thấy, mà nàng cũng không hề quay đầu liếc hắn một cái.

Đã đủ, nàng chỉ cảm thấy tự bản thân mình giờ phút này, mất mớ tai điếc, giống như cái xác không hồn trở lại đình viện của Nguyên gia, trở về phòng ngủ, nàng lẳng lặng ngồi ở bên cạnh giường, mới ý thức được nơi nào đó trong trái tim dường như bị lưỡi dao sắc bén khoét xuống, trống rỗng, nàng ngã nhào trên giường, đau lòng giống như bị đao cắt, khó có thể nhẫn nại.

19. Chương 19

Vì sao phải rời khỏi hắn? Bởi vì không tín nhiệm, hoài nghi hắn yêu thương người khác? Hắn đã tức giận lại sợ hãi, nghĩ đến nàng thiếu chút nữa đã thực sự rời khỏi hắn, hắn liền nổi trận lôi đình.

Không! Hắn không thể dễ dàng để cho loại chuyện như thế này xảy ra! Ai cũng không thể đem nàng từ bên người hắn mang đi, trừ phi, hắn chết!

Đã đến lúc rời đi! Nàng nghĩ, nhất định từ đầu đến cuối vẫn chỉ là một mình, cô cút cả đời, lẻ loi hiu quạnh, vận mệnh dĩ nhiên như thế, cũng không oán trời trách đất làm chi.

Nàng đứng lên, yên lặng đến rương tùy tiện thu thập hai bộ quần áo bỏ vào túi hành lý, lại mở hộp nữ trang ra, đem tất cả trang sức châu báu đều thả về, những thứ này đều cũng không thuộc về của nàng, tựa như Nguyên Dăng, chưa bao giờ thuộc về nàng.

Còn có..... Kim hoàn trên cổ tay này, nàng tháo xuống, đem nó đặt ở trong bàn tay, nhúu mày ngưng mắt nhìn.

Ánh chiều tàn của buổi hoàng hôn từ cửa sổ chiếu vào, chiếu rọi lên chiếc vòng tay vàng óng ánh, phát ra hào quang chói mắt.

Di? Trên Kim hoàn dường như có khắc chữ viết? Nàng đem kim hoàn đưa lên cao, nhìn thật kĩ những chữ hán khắc trên đó, bên trong xác thực mơ hồ có thể thấy được, có khắc một chữ Hán, Sài?

Sài? Là ý gì? Nguyễn Chân Chân vốn dĩ liên đới với chiếc vòng tay này có điểm hoài nghi.

Nàng ở Hầu phủ nhiều năm, từng gặp qua không ít kỳ trân dị bảo xuất từ hoàng thất, nàng càng hiểu rõ hơn ai hết thiên hạ ngoại trừ vật của hoàng thất, trên vật phẩm trang sức của dân gian bình thường tuyệt đối không có khả năng lấy hình long phượng điêu khắc lên trang sức, đó là đại bất kính, là tử tội.

Nhưng kim hoàn cổ xưa trân quý như thế này, bên trên nó có khắc phi long, bên trong còn có khắc một chữ “Sài”

Đưa mắt nhìn khắp thiên hạ hiện thời, hai phần ba lãnh thổ đều thuộc về Tống triều, trong hoàng thất trước kia, chỉ có quốc họ Đại Chu triều mới có họ “Sài”.

Chiếc vòng trước mắt này, rốt cuộc là vật sở hữu của Nguyên Dăng, hay chỉ là lễ vật mà người ta mang đến tặng? Nguyễn Chân Chân rối rắm đồng thời có một nỗi đau xé tâm nẩy lên trong lòng.

Nàng không biết Nguyên Dăng rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện gạt nàng? Không cho nàng biết, nàng đối với hắn mà nói, có lẽ chỉ là một người ngoài mà thôi! Bất quá từ nay về sau, tất cả đã không còn quan trọng nữa, cũng không còn gì liên can đến nàng nữa, không phải sao?

Đem kim hoàn cũng bỏ vào hộp trang sức, nàng mang theo gói đồ đơn giản, dự tính thừa dịp đêm tối rời khỏi Ô Long Trấn.

Hắn đã cho nàng đáp án, hắn không thừa nhận thích Nguyệt đại phu, lại chính miệng nói với nàng, bà chủ đó đối với hắn mà nói, rất quan trọng.

Chuyện đã như thế, còn có thể làm sao? Nàng không có khả năng cùng một nữ nhân khác thờ chung một chồng, nàng trước kia cho rằng mình có khả năng có thể thỏa hiệp bất cứ chuyện gì với Nguyên Dăng, hiện tại nàng mới hiểu được mình kỳ thực không thể.

Cảm tình nàng đối với Nguyên Dăng, đã thâm sâu, vượt xa hơn sự tưởng tượng của nàng nhiều lắm, cũng nặng nhiều lắm. Không có cái gọi là ai phụ ai, hắn chưa bao giờ đối với nàng hứa hẹn qua cái gì, từ đầu đến cuối, nàng chỉ là cảm phẩm của hắn. Không có chút oán, cũng không có lý do oán, ngược lại, nàng còn muốn cảm tạ hắn.

Hắn cứu nàng một mạng, cho nàng cuộc sống hoàn toàn mới, tuy rằng chỉ ngắn ngủn có một năm, tuy rằng nhớ tới liền cảm thấy không đủ, nhưng lại bởi vì nàng sống trong đoạn cuộc sống này rất hạnh phúc, rất tốt đẹp..... Đẹp đến mức làm cho nàng chỉ có cảm tạ cùng chúc phúc mà không có chút hận ý.

Trong lòng nếu còn có cái gì khác, đó là chỉ còn tiếc nuối, bọn họ quen biết quá muộn, bởi vậy nhất định có rất nhiều chuyện đều không thể thay đổi. Đã không thể thay đổi, như vậy không cần nói lời từ biệt. Không thể giúp nhau lúc hoạn nạn, vậy hãy nhìn nhau với giang hồ.

“Này! Đại muội muội này, trễ như vậy còn muốn đi ra ngoài lang thang sao?”

Vừa khóa kỹ đại môn, Nguyễn Chân Chân quay người lại, liền nhìn thấy Hoa đạo sĩ bày ra một tư thế hoạt bát dí dỏm, tựa vào cạnh tường hưởng chính mình chào hỏi.

“Đại muội muội à, cho dù Nguyên Dăng tên kia có mới nới cũ, tội ác tày trời, nhưng rõ ràng là hắn không đúng, sao là muội phải đi a? Phải đi cũng là đem hắn đuổi đi chứ.” Rõ ràng Hoa đại sư đối với hành vi trốn tránh như thế này của nàng thực không cho là đúng.

Nguyễn Chân Chân cúi đầu, cũng không cùng nàng ấy đối đáp, nhắc chân định rời đi.

“Ê, ê! Sao lại không để ý đến người ta như thế? Ta chính là ‘Hội bảo vệ thiếu phụ’ trong trấn đang xử lý công việc nha!” Hoa đạo sĩ đuổi theo phía sau nàng cứ mãi ồn ào: “Nữ nhân tuy rằng là kẻ yếu ớt, nhưng cũng không thể mặc người ta xâm lược, muội có ủy khuất gì cứ nói với ta, bản đại sư nhất định uội một đáp án hoàn mỹ lại vừa lòng!”

“Ta không có ủy khuất.” Nguyễn Chân Chân càng chạy càng nhanh, không muốn bởi vì nàng mà khiến cho phiền toái không cần thiết, “Người đừng đi theo ta.”

“Muội cứ như thế này, cũng đừng trách ta dùng sức mạnh!” Lời còn chưa dứt, Nguyễn Chân Chân liền cảm giác có một luồng gió đang hướng huyết vị đầu vai của mình đánh úp lại.

Nàng xoay người, linh mẫn tránh đi, lạnh lùng nhìn Hoa đạo sĩ đánh lên bất thành: “Người làm cái gì vậy?”

“Được rồi, ta thừa nhận ta đánh không lại muội, bất quá cũng sẽ không trơ mắt nhìn muội rời khỏi.” Hoa đạo sĩ xấu hổ cười gượng mấy tiếng, lại nửa thật nửa giả nghiêm mặt nói: “Chẳng qua, ta có thể tùy tiện kêu một tiếng, còn có người đến bắt muội đó, muội tin không?”

“Nhảm chán.” Nguyễn Chân Chân cho rằng nàng ta đang nói đùa, nhàn nhạt nói xong, xoay người muốn đi, không ngờ phía sau Hoa đạo sĩ huýt sáo một tiếng, trong bóng cây cách đó không xa nháy mắt lao tới một thân ảnh mạnh mẽ, đột nhiên hướng Nguyễn Chân Chân chưa từng lưu ý ra tay.

“Người.....” Nàng ta nói thật? Không phải nói đùa? Nguyễn Chân Chân trừng mắt Hoa đạo sĩ, lại nhìn người đã điểm huyết đạo của mình là nông phu Tiểu Cù! Sớm biết nơi này toàn là những cao thủ vô lâm ẩn thân như thế!

“Ai kêu muội rời nhà trốn đi cũng không chọn ngày tốt, lại chọn nhầm hôm nay là ngày hai chúng ta có hẹn, còn nhớ rõ không? Cuộc thi ăn thùng cơm đó, người đoạt giải quán quân sẽ cùng bản đại sư đến quan đạo Tây Sơn du ngoạn lãng mạn một ngày, hi hi, kéo dài mãi tới hôm nay mới có thể hoàn thành, muội lại đứng lúc đến nơi này!” Hoa đạo sĩ mừng rỡ cười khanh khách.

“Hoa đại sư, chúng ta đem Nguyên gia tẩu tử đưa về nhà sao?” Người thành thật, Tiểu Cù chờ đợi chỉ thị.

“Đưa về nhà làm cái gì?” Hoa đạo sĩ một mặt không cho là đúng: “Người đã quên họ nguyên ức hiếp chúng ta bao lâu, còn nợ bạc của hắn nữa! Đến mức này ta cũng không thêm phân biệt nữa, cho nên lần này như thế nào cũng phải làm cho hắn quýnh lên hai sấu ba trợn mắt, tốt nhất đem nợ chúng ta xóa sạch mới trả lão bà lại cho hắn.”

“Như vậy..... Không tốt lắm đâu?” Thành thật hàm hậu Tiểu Cù nghe thế cứ mãi trợn mắt, loại hành vi này không phải là bắt cóc sao?

“Nghe ta không sai đâu: Mau đưa nguyên tẩu tử khiêng lên, đi theo ta, để người khác nhìn thấy sẽ không tốt lắm.” Hoa đạo sĩ nói một không hai lập tức quyết định.

Kết quả, Nguyễn Chân Chân bị khiêng đến Tây sơn, an trí ở tại đạo quan nho nhỏ của Hoa đạo sĩ. Nói khó nghe một chút, nàng bị bắt cóc; Dễ nghe một chút thì chính là được đương nhiệm hội trưởng hội “Bảo vệ thiếu phụ Ô Long Trấn” cứu trợ đến địa bàn của người ta.

20. Chương 20

Đạo quan được xây dựng trên một sườn núi, cửa chính đề một bảng hiệu lớn “Thiên Tiên quan”, bên trong ngoại trừ có một bức họa vẽ Thái Ất chân nhân, trên bàn thờ lại không hề có cống phẩm cùng hoa quả, cùng lắm chỉ có một vài quả đại hái để lên lộn xộn, có vẻ thập phần quạnh quẽ keo kiệt.

Nhưng trong nội thất, vẻ đơn giản mộc mạc tự nhiên của đạo gia hoàn toàn không nhìn tới, sau tấm bình phong mạ vàng điểm ngọc phỉ thúy xanh mướt là chiếc giường nhỏ chạm trổ hoa văn, bên cạnh là chiếc bàn

dài bằng gỗ lê có bày chân nến chạm vàng khảm ngọc, bàn trang điểm bên cửa sổ bày rất nhiều son bột nước, trên chiếc bàn con cạnh đó đặt một chiếc lò hương quý báu, đang đốt đàn hương khói trắng lượn lờ.

Đây làm gì có vẻ ra dáng của một đạo quan chứ? Quả thực chính là khuê phòng của một thiên kim tiểu thư mà thôi! Nguyễn Chân Chân nhìn xem không hiểu.

“Mấy ngày nay ở tại đạo quan này đi?” Đang dùng cơm trưa Hoa đại sư thập phần khách khí hỏi, tươi cười niềm nở, rất có xu thế muốn gây rối.

“Hoa đại sư, người..... Người ngàn vạn lần đừng nói cho hần biết ta ở trong này.” Nàng càng nghĩ, càng cảm thấy không rời khỏi thôn trấn thì không ổn lắm, vạn nhất Nguyên Dãng tìm đến, vạn nhất hần nhắc lại nợ cũ, nàng lấy cái gì trả cho còn hần? Nhưng nhìn dự tính của Hoa đạo sĩ, hần là không dễ dàng để nàng rời đi như vậy.

“Biết mà, muội yên tâm đi, ta chính là thích nhìn tên bạc tình đó sốt ruột, càng sốt ruột càng thú vị, ha ha, rất thú vị a!” Hoa đạo sĩ hồi tưởng lại khi Nguyên Dãng phát hiện lão bà nhà mình không thấy, khuôn mặt kia xanh mét đến thảm thương thì rất vui vẻ.

Phải không? Hần sẽ sốt ruột vì nàng sao? Nguyễn Chân Chân cười khổ một chút, không dám vọng tưởng.

“Muội còn không hiểu được, gần đây thôn trấn xảy ra việc lạ, ban đêm có người lén tập kích, Tiểu Kinh cùng cô chủ khách sạn bọn họ đều bị thương, xem ra lúc này đối thủ không kém a!” Hoa đạo sĩ vừa ăn uống như lang thôn hổ yết món thịt gà rừng kho tàu do nương tử của Nguyên gia làm, một bên báo cáo tình hình chiến đấu mới nhất.

“Người nào lại muốn tới nơi này gây chuyện? Có thể là cừu gia của ai trước kia hay không?” Nguyên gia nương tử cũng buồn bực.

Thôn trấn này không ít võ lâm nhân sĩ thoái ẩn giang hồ, nhưng nơi này xa xôi vắng lặng lại ngăn cách, ai lại có kiên nhẫn lớn như vậy từ thật xa chạy tới náo loạn?

“Ta không biết, muội cũng biết mà, võ công ta rất dở, không chỉ không thể giúp còn thường thường giúp thành cang bận, cho nên không cần sử dụng đến.” Hoa đạo sĩ cầm chân gà mập mập vừa cắn vừa oán giận: “Cũng không biết tên bệnh thần kinh từ nơi nào đến, ăn no rảnh rồi đến gây sự, khiến cho gà bay chó sủa, làm hại ta cũng không dám xuống núi chơi, đáng giận Khúc trưởng phòng bọn họ vừa thấy đến ta liền thổi râu trừng mắt..... Hừ!”

“Vậy bọn họ không có việc gì chứ?” Nguyễn Chân Chân lo lắng hỏi.

“Sẽ không, có lão Tạ cùng họ Tiêu ở đó, trấn giữ. Muội cũng hiểu được, bọn họ, bãi hai vị lão nhân gia đó có sóng to gió lớn gì chưa thấy qua? Bất quá nói trở về, có lẽ chính là tên Tiêu đồ tể kia dẫn cừu gia của hần đến thôn trấn gây náo loạn đó.” Hoa đạo sĩ ăn xong một cái đùi gà, ném xương cốt xuống, lại không chút khách khí lấy một cái chân khác

“Đúng rồi, nói uội biết, ta vụng trộm xem qua ám khí làm cho Tiểu Kinh bị thương, ám khí đó thực đặc biệt, có hình dáng như cái mỏ chim ưng, dùng bạc trắng đúc thành, Trời ạ, là bạc đó! Nghe nói rất độc nha, phần đuôi hình như có dính lông chim gì đó.....”

Không đợi nàng nói cho hết lời, trong đầu Nguyễn Chân Chân oanh một tiếng, cả người thiếu chút nữa kinh hoàng nhảy dựng lên.

Là sư phụ, hần đến đây.....

Đứng đầu sát thủ “Bách Điều Các” Ngột Tự, hần tìm đến mình! Hần nhất định biết mình còn ở Ô Long Trấn, mới có thể nghĩ cách ép nàng đi ra.

Khó trách cô chủ khách sạn, bọn họ bị thương, sư phụ âm hiểm ác độc giết người như ma, thích nhất âm thầm đánh lén người khác, như thế này thì sẽ có bao nhiêu dân vô tội trong trấn này bởi vì thế bị liên lụy đây?

Độc dịch cốt tẩm trên người nàng đã giải, hoàn toàn không bị bắt luận kẻ nào quản chế nữa, việc cấp bách là phải nghĩ biện pháp nhanh chóng rời khỏi nơi này, chỉ cần nàng đi, sư phụ sẽ không còn lý do gì ở lại

trong trấn.

“Ta ăn no rồi!” Hoa đạo sĩ cảm thấy mỹ mãn vỗ vỗ bụng, thực trịnh trọng nhìn Nguyễn Chân Chân dặn dò: “Ta vẫn chưa thể yên tâm, hay lát nữa ta lên lên xuống đó xem thử tình hình, xem bọn hắc thể nào, khi về ta sẽ bắt gà rừng uội hầm ăn được không?”

“Được.” Nguyễn Chân Chân ra vẻ bình tĩnh gật đầu đáp ứng.

Vì thế Hoa đạo sĩ yên tâm đi xuống núi thăm dò xem tình hình chiến đấu, nào biết rằng nàng chân trước vừa vừa đi, lão bà Nguyên Dã bị nàng bắt cóc tống tiền sau lưng liền bỏ chạy.

Đợi đến khi nàng mang theo một con gà rừng vui vui về về trở về đạo quan, người sớm đã đi mất chỉ còn đạo quan trống không cùng mây trắng lượn lờ.....

Trong khe sâu lớn tách biệt giữa Ô Long Trấn có hình tam giác, một mặt tựa sơn, một mặt đối thủy, chỉ có phía đông mới có một con đường thông ra bên ngoài.

Khoảng nửa đêm, một thân ảnh xinh đẹp lén lút ở cánh rừng chân núi phía Tây hành tẩu, trên núi mọc đầy những cành cây như Chương tử tùng, vân sam, bạch dương, rất ít có người biết, nơi này kỳ thực có một con đường nhỏ thực ẩn mật có thể thông ra được bên ngoài trấn.

Bởi vì sợ sẽ có người trong thôn trấn thủ nơi cửa ra vào của thôn, nên Nguyễn Chân Chân lựa chọn đi hướng này, biết được con đường này cũng chỉ do ngẫu nhiên, mấy ngày trước đây, có một lần nàng nhìn thấy Hoa đạo sĩ nói muốn xuống núi, cũng không đi về hướng hạ sơn đi, ngược lại đi về hướng sau chân núi, nàng liền lén lút theo ở phía sau, nên đã phát hiện trong rừng cây um tùm này có một con đường nhỏ.

Không biết qua bao lâu, Nguyễn Chân Chân đã rất thuận lợi từ con đường nhỏ ra khỏi Ô Long Trấn, quay đầu nhìn lại cửa khẩu của thôn, quyết định đi về hướng tây.

Đứng trước Ô Long Trấn có hai thôn trấn để đi, , một cái là Tang từ trấn phía bắc, lộ trình khá xa; Một cái khác là Mã gia trấn phía nam đi năm mươi dặm. Nàng không có ngựa, trong nhất thời không thể đến trấn Tang Từ được.

Nàng không dám nghỉ ngơi, cự sợ có người ở Ô Long Trấn nhìn thấy nàng, lại sợ Ngột Tụ phát hiện của nàng bóng dáng.

Cho nên càng không ngừng chạy đi, đói bụng liền hái chút trái cây đại lót dạ, cho đến buổi trưa, nàng rốt cục thuận lợi đến Mã gia trấn.

So với Ô Long Trấn phong bế hẻo lánh, Mã gia trấn cùng từng biên giới Bắc Hán quốc giáp ranh có vẻ náo nhiệt rất nhiều, trà lâu tửu quán kín người hết chỗ, các gian hàng buôn bán thịnh vượng, thương nhân lẫn khách, đến từ các nơi, người buôn bán nhỏ, đầy tớ có nơi, có tiếp đón người mua, ở giữa có khi còn có thể nhìn thấy người dị quốc đến từ ngoại tộc mặc phục sức đủ loại kiểu dáng, ở trấn Mã gia nghỉ ngơi đi dạo.

Nguyễn Chân Chân lấy lụa trắng che mặt, theo một thương đội lạc đà đến từ Tây Vực vào Mã gia trấn, đang muốn tìm địa phương đặt chân, bỗng nhiên nghe được phía sau có người kêu nàng.

“Cô nương, xin dừng bước.”

Thanh âm có chút thô ráp làm Nguyễn Chân Chân trong lòng cả kinh, trên người lông tóc dựng đứng. Nàng xoay người vừa thấy, một nữ nhân trên mặt có che miếng sa mỏng màu đen, không thấy rõ dung mạo, nhưng tiếng nói thô ráp này thật sự rất giống như nam nhân.

Là một nữ nhân? Nguyễn Chân Chân hồ nghi đánh giá, cảm thấy vẫn cứ không yên bất an, thanh âm kia rất giống rất giống chủ nhân Tín Dương Hầu của nàng trước kia !

“Chuyện gì?” Nàng phòng bị hỏi.

“Cô nương là người Bắc Hán quốc?”

“Đúng thì sao, còn không phải thì thế nào?” Mã gia trấn này vốn cùng Bắc Hán quốc liền nhau, nơi này người Bắc Hán quốc rất nhiều, không nhiều khi thêm nàng một người, cũng không thiếu nàng một cái.

“Tướng mạo của cô nương rất giống một vị cố nhân của ta, bởi vậy hỏi một tiếng mà thôi.”

“Thật có lỗi, người nhận sai người.” Bởi vì chạy đi mỗi một, nàng cảnh giác không muốn cùng đối phương quá nhiều dây dưa, Nguyễn Chân Chân xoay người muốn chạy đi.

Mới vừa đi vài bước, phía sau phút chốc truyền đến một tiếng cười nham hiểm, nàng cả kinh, hấp một ngụm khí lạnh, hai chân như nhũn ra.

Tiếng cười. này..... Hoàn toàn chính là Cơ Dương! Nàng từ nhỏ lớn lên ở bên người hắn, tuyệt sẽ không nghe lầm. “Làm sao có thể đem người nhận sai chứ? Tiểu Tước Nhi, cho dù người hóa thành tro, ta cũng có thể nhận ra người.”

Nguyễn Chân Chân vội vã quay đầu, chưa từng nghĩ đến vừa đến nơi này liền gặp phải người không muốn gặp nhất, vận khí thật đúng là không phải xui xẻo bình thường!

“Tiểu Tước Nhi, ngay cả chủ nhân của mình cũng không nhận? Loại nô tài như người thật đúng là đáng chết!” Khóe môi tô son đỏ tươi nhếch lên ý cười âm trầm, nữ tử chậm rãi tháo hắc sa che mặt, một gương mặt trung tính nam không phải nam, nữ cũng không phải nữ ánh vào mi mắt Nguyễn Chân Chân.

Nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn..... Quái vật trước mắt này! Nữ tử yêu diễm này, đúng là Tín Dương Hầu Cơ Dương thế lực lớn nhất Bắc Hán quốc ngày đó! Người này bởi vì tu luyện ma công mà trở nên không khác gì nữ nhân, hiện tại thực sự đem chính mình trang điểm thành nữ nhân, không giống ngày xưa ở Tín Dương Hầu phủ, hắn chỉ gần như đem chính mình trở thành nữ nhân, ngoài việc giữ đao tự thiến còn yêu thương Ngột Tụ, hiện tại, vô luận là trang điểm hay giữ tay nhắc chân, hắn hoàn toàn không khác gì nữ nhân.

Sự xuất hiện của hắn, có biểu thị Ngột Tụ ở cách đây không xa hay không? Tay chân Nguyễn Chân Chân một trận lạnh như băng.

Chỉ một mình Cơ Dương, dùng hết sức, nàng có lẽ còn có khả năng thoát thân, nếu thêm Ngột Tụ chỉ sợ là có chấp cánh cũng không thể bay!

Ánh mắt khẽ liếc qua, phía sau lại xuất hiện thêm vài sát thủ “Bách Điều Các”, những người này sau khi Bắc Hán quốc diệt vong thế nhưng vẫn nguyện trung thành cho Cơ Dương, hay bị quản chế bởi “Dịch cốt tán” nên không thể không cúi đầu?

“Giải nàng ta đi.”

Cơ Dương đem mạng che mặt một lần nữa, kỳ quái ý bảo.

“Dạ, Hầu gia.”

“Đáng chết! Không cho phép gọi ta là Hầu gia!” Cơ Dương giận không thể át.

“Vâng, vâng, thuộc hạ đáng chết, phu nhân.....” Bị lửa giận của chủ nhân làm cho sợ tới mức giống như chim sợ cành cong, mặt thủ hạ trắng bệch, những người khác cũng đối mặt nhìn nhau, không dám lên tiếng.

Phu nhân? Đây là xưng hô mới sao? Nguyễn Chân Chân cười lạnh ngạo nghễ nói: “Ta tự đi!”

Rơi xuống trong tay bọn họ, sẽ nhận đến tra tấn cùng làm khó dễ như thế nào đã có thể nghĩ. Nàng lại cảm thấy rất thần nhiên, nếu như vậy có thể đem nguy cơ mang cách xa Ô Long Trấn, mang cách xa Nguyên Dã, cho dù nàng chết, cũng sẽ mỉm cười dưới cửu tuyền.

Nếu nàng chết, hắn có thể thỉnh thoảng nhớ tới nàng hay không? Bỗng nhiên, nàng rất muốn của biết đáp án Nguyên Dã.....

21. Chương 21

Cách Mã gia trấn không xa, trong một trạch viện bình thường nhìn qua không khác gì những ngôi nhà khác, phòng ốc không có gì đặc biệt, trong viện cây cối rậm rạp, những lối mòn thật sâu, nhưng quanh năm không thấy ánh mặt trời, ánh sáng âm u, không khí có vẻ quanh quẽ cùng một chút lo lắng không thể nói rõ.

Ai cũng sẽ không nghĩ đến, nơi này là chỗ ẩn thân của Tín Dương Hầu, hiện thời là Cơ phu nhân!

Tuy rằng Bắc Hán vương triều đã bị Tổng quân tiêu diệt, nhưng người muốn giết vị Tín Dương Hầu này giống như cá dưới sông, có truyền thuyết đồn rằng trong khi hẩn đào vong mang theo rất nhiều kỳ trân dị bảo; cũng có nguyên do là bởi vì hẩn vốn tu luyện “Diệu pháp thiên ma tâm kinh”; Càng nhiều hơn chính là muốn tìm hẩn báo thù huyết hận.

Nguyễn Chân Chân nghĩ, có lẽ đúng là bởi vì chút nguyên nhân này, Cơ Dương mới có thể cam nguyện chạy đến trấn nhỏ xa xôi này để tránh né, lại thuận tay bắt đến nàng.

Nàng bị giam giữ trong một gian phòng nhỏ nhỏ trong trạch viện, ngoài việc có hạ nhân mang nước đến cho nàng, Cơ Dương vẫn chưa từng xuất hiện. Nàng thực kinh ngạc vì sao hẩn không đến giáo huấn mình, về sau ngẫm lại, đại khái là hẩn đang đợi Ngột Tụ trở về thu thập nàng!

Quả nhiên ngày thứ hai, Ngột Tụ liền xuất hiện tại trong trạch viện.

Vẫn như cũ là vẻ mặt khát máu, hai mắt không có hảo ý, cùng với một thân khí thế cuồng vọng tôn đại.

“Tiểu Tước Nhi?” Hẩn lạnh lùng lên tiếng, híp mắt đánh giá đồ đệ hơn một năm không thấy, càng trở nên trở mã xinh đẹp kiều diễm.

“Sư phụ.” Nguyễn Chân Chân lãnh đạm gọi, thập phần chán ghét dục vọng không thềm che giấu trong mắt hẩn.

Bọn họ trên danh nghĩa là thầy trò, hẩn cũng từng dạy nàng võ công, trên thực tế lại không hề có một chút Từ nhỏ đến lớn, hẩn coi nàng như là thùng xả giận, khi uất ức khi bị chủ nhân tính tình không tốt trút giận, hẩn sẽ trút hết toàn bộ trên đầu nàng; Lớn lên một chút, ánh mắt hẩn nhìn nàng bắt đầu thay đổi, còn không kịp nhúng chàm, đã bị Cơ Dương xem thấu ý đồ của hẩn.

Tức giận đến ghen ghét dữ dội, Cơ Dương thiếu chút nữa đã lấy mạng của nàng, nàng cũng cho rằng mình nhất định không sống được, nhưng là ngoài dự đoán mọi người là, Cơ Dương không chỉ không giết nàng, ngược lại đem nàng mang theo trên người một tác cũng không rời, hầu hạ hẩn.

Về sau nàng dần dần lĩnh ngộ được mục đích của hẩn, đơn giản là muốn nhục nhã nàng, tra tấn nàng, đồng thời làm cho Ngột Tụ nhìn được nhưng ăn không được, tức tối. Những ngày này cứ kéo dài mãi đến khi Cơ Dương phạm phải tội danh, thần bí mất tích, Ngột Tụ rất nhanh chóng phái thủ hạ mang đến lời nhắn cho nàng, ra lệnh cho nàng đến Ô Long Trấn trước, hẩn nói sẽ cho nàng giải được, không tiếp tục cuộc sống bị người khác quản chế nữa.

Hấp dẫn này thật sự quá lớn, làm cho nàng không có lý do gì cự tuyệt, mới có thể ngàn dặm xa xôi đơn thân độc mã đến Ô Long Trấn, mới có thể kết bạn đám người cổ quái lại thú vị kia, mới có thể yêu thương tiểu tử đem nàng cầm thành thiếp.....

Giống như đã rơi vào một giấc mộng thật đẹp, đáng tiếc mộng có đẹp đến đâu cũng sẽ tỉnh, một khi tỉnh, nàng lại phải đối mặt với tất cả những thứ mà nàng ghét cay ghét đắng.

“Xem ra ngươi sống không tồi nhỉ?” Hẩn âm trầm trầm mắt nhìn nàng, Nguyễn Chân Chân trầm mặc không muốn đáp lời.

“Hừ! Ta thật sự đã coi thường ngươi, ngay cả hoàng tôn Đại Chu triều, cũng sẽ vì ngươi tìm tới Hầu gia, còn có năng lực giúp ngươi giải độc dịch cốt tẩn, vị hoàng tôn điện này hạ thật đúng là không phải tầm thường a!” Lúc này chỉ có hai người ở trong phòng, Ngột Tụ rõ ràng cùng nàng đi thẳng vào vấn đề.

“Ngươi nói cái gì?” Nguyễn Chân Chân nhíu nhíu đầu mày: “Hoàng tôn Đại Chu triều gì?”

Nàng khi nào thì quen biết với loại hoàng thân quốc thích thân phận cao quý này? Trừ bỏ hồi nhỏ đi theo Cơ Dương đi qua Đại Chu triều, ở trong hoàng cung đợi mấy ngày, quen được một tiểu thái giám nhỏ tuổi hơn mình, nàng đâu quen biết thêm người nào khác đâu?

Ngẫm lại, tiểu thái giám kia đối với nàng rất tốt, xem nàng làm bằng hữu, thường thường ở bên hồ sen cùng nàng nói chuyện phiếm, bất quá bình thường đều là hẩn chiêm chiếp khanh khách cười nói không để yên, mà nàng chỉ im lặng lắng nghe. Nàng nghĩ rằng, có lẽ hẩn chính là cần một người lắng nghe hẩn nói.

Hiện thời, Đại Chu triều cũng vong quốc, bên trong thâm cung cấm viện kia dù sau cũng đã là người vật đổi nơi? Tiểu thái giám năm đó giờ đã phiêu bạt ở nơi nào? Có còn sống hay không? Nàng cảm thấy muốn thở dài đến lạ lùng.

“Còn giả ngu?” Ngột Tụ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta căn bản không phải người đưa lời nhảm cho người đến Ô Long Trấn gì cả, tất cả đều là Hầu gia giả mạo danh nghĩa của ta làm! Vị hoàng tôn điện hạ kia là vì người mới cùng hần đạt thành hiệp định, chỉ cần có thể cho người đến Ô Long Trấn, hần sẽ cứu Hầu gia một mạng. Lúc ấy Bắc Hán quốc nguy cơ tứ phía, lấy tình cảnh của Hầu gia lúc đó còn ước gì ai đó có thể trợ hần lập tức đào tẩu. Người còn nghĩ không thông sao? Hầu gia sau khi bị bắt, vì sao lập tức liền mất tích thần bí? Tất cả những chuyện này đều là do tên hoàng tôn Đại Chu triều kia giở trò quỷ!”

“Nhưng ta hoàn toàn không biết hoàng tôn gì, hần muốn ta đến Ô Long Trấn để làm gì?” Nguyễn Chân Chân không hiểu ra sao cúi đầu lẩm bẩm.

“Làm gì?” Ngột Tụ mắt thấy con sơn dương được chính mình nuôi lớn, thiếu chút đến miệng, lại để cho người khác ăn trước, ngữ khí trở nên ganh tị ghen ghét đến cực điểm, cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại: “Nghe nói hần không phải cưới người sao?”

Một trận ngạc nhiên, Nguyễn Chân Chân ghen hòng nhìn trân trối Ngột Tụ.

Ý của hần chính là hoàng tôn Đại Chu triều kia cưới nàng, nhưng cưới nàng không phải Nguyên Dã sao? Hay nói cách khác Nguyên Dã chính là hoàng tôn điện hạ Đại Chu triều?

Không có khả năng, không có khả năng! Nguyên Dã chỉ là Nguyên Dã, cùng Đại Chu triều không quan hệ, nàng không tin! Nguyễn Chân Chân cảm giác mình giống như bị rơi vào một mê cung, nơi nơi đều là ngõ cụt, không ai giúp nàng, không thể tìm không được lối ra.

“Cho nên Hầu gia mới trên đường người bị lưu đày, phái người đến nhảm tin tức giả cho người, bảo người lập tức đến Ô Long Trấn, hần thật là một hòn đá muốn ném hai chim.”

Hần đã sớm nhìn ra Cơ Dương đối với chính mình càng ngày càng nặng lòng nghi ngờ, biết mình sẽ không dễ dàng đem Tiểu Tước Nhi buông tha như vậy. Cơ Dương ra hạ sách này, thứ nhất có thể đưa hần lừa chẳng biết gì, thứ hai có thể làm cho Tiểu Tước Nhi cách hần thật xa làm cho hần không tìm ra được, cho dù hần tìm, dịch cốt tán độc phát, Tiểu Tước Nhi cũng không thể sống được.

Nếu không phải có một ngày kia, một thủ hạ làm việc bởi vì dịch cốt phát độc, giống như phát điên hồ ngôn loạn ngữ làm lộ tin tức, hần mới biết được Tiểu Tước Nhi lại ở một trấn nhỏ hẻo lánh.

Hần đuổi tới Ô Long Trấn, phát hiện Tiểu Tước Nhi còn sống. Lại cố kỵ cư dân ở trấn nhỏ này, ở mặt ngoài chất phác vô hại, trên thực tế lại không phải tầm thường. Hần kiên nhẫn đợi mấy ngày, thủy chung không thể một mình cùng Tiểu Tước Nhi đối mặt, đành phải ở ban đêm đánh lén dân chúng trong trấn, muốn ép chính nàng chủ động tìm đến hần, sao biết vẫn cứ đã muộn một bước, để cho Cơ Dương tìm được nàng trước.

Nhớ tới Cơ Dương giả nữ nhân kia, hần liền một trận phiền chán buồn nôn, gã nam nhân nhân đó hần sớm đã chơi đến chán, so với tiểu nữ nhân hàng thật giá thật trước mắt này làm hần thèm nhỏ dãi ba thước, một thiên đường một là địa ngục, hần làm sao có thể không công lãng phí chứ?

“Người thành thành thật thật đứng ở nơi này, chờ ta giải quyết tên giả nữ nhân kia, sẽ đến mang người xa chạy cao bay! Ha ha……” Ngột Tụ cười điên cuồng rời đi.

Chỉ còn lại một mình Nguyễn Chân Chân như là vừa mới nghe xong một câu chuyện quái lạ động trời, rất lâu vẫn chưa hồi hồn lại.

Nguyên Dã lại là hoàng tôn triều Đại Chu! Hần vì nàng mới ra tay cứu Cơ Dương, lừa nàng đến Ô Long Trấn, giúp nàng giải độc, cuối cùng còn cưới nàng!

Hần không phải đã đối xử quá tốt với nàng sao? Tốt đến mức không thể tưởng tượng? Tốt đến mức làm cho người ta khó có thể tin.

Nàng cũng không phải là giai nhân khuynh quốc khuynh thành, cũng không phải tài nữ đầy bụng thi văn, chẳng qua chỉ là một bé gái mồ côi tay từng dính đầy máu không nhà để về, đáng giá hần giống trông khu

chiêng, hao hết tâm tư làm thành như vậy sao? Nàng nghĩ mãi vẫn không hiểu.

22. Chương 22

Hơi hơi mở mắt ra, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng tú lệ kia thật sâu.

Qua bao thăng trầm, cuối cùng nàng cũng đã quay về trong lòng hắn, ngủ say ngoan ngoãn như một chú mèo con

Vậy, nàng có phải cũng yêu hắn hay không? Lấy sinh mệnh, dùng hết toàn bộ sức lực, toàn tâm toàn ý, liều mạng yêu!

Nàng dường như nghe được nghi vấn của hắn, ở trong mộng khẽ ngẫm một tiếng, càng thêm không muốn xa rời, co rút vào trong lòng hắn, cùng da thịt hắn chạm nhau, chân quần quýt lấy nhau, hắn nhướn mày cười nhẹ, đây là câu trả lời của nàng!

Tại gian biệt viện không thấy ánh mặt trời này, cảm thấy nghi hoặc không chỉ riêng mình Nguyễn Chân Chân, còn có Ngột Tự đối diện Cơ Dương đang hỏi cho rõ ngọn nguồn.

“Người có biết gã hoàng tôn kia vì sao cứu Tiểu Tước Nhi không?” Ngột Tự đầy bụng nghi vấn.

“Ta làm sao biết!” Cơ Dương cười lạnh mấy tiếng, chua chát nói: “Đại khái tiểu đồ đệ người rất lẳng lơ phóng đảng, không biết câu dẫn linh hồn nhỏ bé của người ta lúc nào mà thôi!”

“Một khi đã như vậy, ngày mai ta liền mang Tiểu Tước Nhi khởi hành đến Xiêm La quốc, giúp người chuẩn bị mọi chuyện, sau đó sẽ đến đón người.” Ngột Tự dần lòng giúp hắn chu toàn.

“Phải không?” Cơ Dương hừ nhẹ một tiếng, vẫn cứ lạnh lùng nói: “Trong lòng người không phải nghĩ như vật đâu! Chỉ sợ mang Tiểu Tước Nhi đi là thật, tới đón ta là giả.”

“Người đã không tin ta, vậy rốt cuộc muốn như thế nào?” Ngột Tự chán ghét trừng mắt nhìn giả nữ nhân đang đối diện gương đồng trang điểm tỉ mỉ, thấy người đó không vội không chậm khẽ nhướn mày, từ hộp son lấy ra màu son đỏ chói thoa lên môi.

“Rất đơn giản, ta muốn người tự tay giết tiểu tiện nhân kia, chúng ta cùng đi Xiêm La.” Cơ Dương cũng không giận, âm độc lại quyền rũ nhìn hắn từ trong gương, chắc như đinh đóng cột nói: “Bằng không, chúng ta ôm nhau chết chung.”

Hiện thời hắn cái gì đều không có! Quyền thế, địa vị, danh dự, tiền tài, toàn bộ đều tan thành mây khói, bên người cũng chỉ còn lại nam nhân này, đáng tiếc còn có mang dị tâm, bất cứ lúc nào cũng muốn thoát khỏi mình.

“Ta là sư phụ của nàng ấy!” Ngột Tự mới không nỡ xuống tay giết Nguyễn Chân Chân bây giờ.

“Thôi đi, đừng nói người không hạ thủ được, trong lòng người đang nghĩ gì chẳng lẽ cho ta không biết sao?” Cơ Dương đứng bật dậy, đem hộp son trong tay ném mạnh trên mặt đất.

Ngột Tự đang muốn trở mặt, lúc này ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng đánh nhau.

“Hầu..... Không, phu, phu nhân, không tốt, bên ngoài có mấy hắc y nhân đằng đằng sát khí, đang cùng bọn thuộc hạ giao thủ.” Có thủ hạ ở bên ngoài lo lắng bẩm báo.

Ngột Tự hung tợn trừng mắt nhìn Cơ Dương trừng trừng, xoay người xông ra ngoài, vẫn là chờ giải quyết chuyện bên ngoài rồi mới tiếp tục tính sổ giả nữ nhân này!

Ngoài phòng, trong viện, đang đánh nhau đến náo nhiệt, bốn hắc y nhân, trong đó có hai người đang cùng các sát thủ Bách Diệu Các giao thủ, hai người khác đang ứng ở một bên phát cờ hò reo cổ lên trợ uy.

“Dừng tay!” Ngột Tựu liếc mắt một cái nhìn ra tất cả những thủ hạ không có ai là đối thủ của hai người kia, bởi vì người tuy rất đông nhưng đều đã bắt đầu chống đỡ không được.

“A, tên lợi hại cuối cùng cũng đã ra, cứ mãi phái đám lính tôm tướng của thật sự là lãng phí thời gian của chúng ta mà!” Hắc y nhân bâng quan thứ nhất mở miệng, thanh âm nũng nịu, vòng eo nhỏ nhắn quần quanh một cây roi bằng vàng xem ra là một nữ nhân.

“Không phải còn có một tên giả nữ nhân sao? Sao lại không thấy đi ra? Một lần giải quyết cho xong, đỡ phải phiền chết người.” Hắc y nhân thân hình khôi ngô tục tằng một quyền đánh bay hai gã sát thủ, người này ra tay ngoan độc, chiêu chiêu bị mất mạng, tính tình hiển nhiên không tốt lắm.

“.....” Một vị nam tử cao lớn khác cũng không thềm nói một tiếng, trở lại vung một chân xoáy gió đem mấy sát thủ đá học máu, chưởng pháp vững vàng, mười phần khí thế.

Đó không phải là do nhóm sát thủ dưới trướng của “Bách Điều Các” võ công quá yếu, mà là hai người kia chính là cao thủ hiếm thấy. Xem xét Ngột Tựu thủ hạ bởi vì bị đánh ặt xám mày tro mà giận không thể át, nữ hắc y nhân không khỏi vui vẻ thầm nghĩ, nếu hắn biết được một trong hai người là giết khắp thiên hạ không địch thủ “Thiên hạ đệ nhất sát thủ của hôm qua”, người còn lại là ‘Đại tướng quân tiền triều xx’, trên mặt sẽ xuất hiện loại biểu cảm nào?

“Dừng tay!” Ngột Tựu thét to một tiếng, một mặt âm thầm đoán lai lịch đối phương, một mặt coi như khách khí hỏi: “Không biết chư vị đến đây, có gì phải làm sao?”

“Lôi thôi dài dòng quá!” Đứng ở một bên đang xem cuộc chiến một hắc y nhân khác lại không chút khách khí, khẩu khí còn lớn hơn đòi mạng lớn tiếng la hét: “Gia chủ của người chết đâu rồi? Gọi hắn lăn ra đây gặp ta!”

Tầm mắt quét về phía hắn, chỉ cần liếc mắt một cái, Ngột Tựu đã biết trên người người này không hề có nửa điểm võ công đáng nói, cổ tình còn dám ở trong một đồng cao thủ lớn giọng như thế, có thể thấy được thân phận người này thật sự không bình thường.

“Các hạ là ai? Có phải có chút hiểm lăm gì với Hầu gia nhà ta hay không.....” Hắn lời còn chưa dứt đã bị tiểu tử hắc y nổi trận lôi đình đánh gãy.

“Làm cái đầu mẹ ngươi, hắn bắt lão bà yêu dấu của ta, ngươi còn dám trợn mắt nói nói dối? Hiếu lăm? Ta khinh!”

“Người rút cuộc là ai?” Đối phương miệng nói lời ngông cuồng, chưa từng chịu qua khuất nhục như thế này, mặt Ngột Tựu vẩn xoắn, không tiếp tục giả vờ khách sáo nữa.

“Ta là ông nội của ngươi, Nguyên Dăng đại gia, kêu tên giả nữ nhân chết tiết đó mau mau lăn ra đây nhận lấy cái chết!” Trên gương mặt luôn thích cười hiểm khi xuất hiện vẻ lạnh lẽo, trên đời này đại khái không có chuyện gì có thể làm cho hắn xuất hiện vẻ mặt khủng bố như vậy.

Chỉ có thể là, vì nữ nhân của hắn.

Hiện tại..... Là cái tình huống gì?

Nguyễn Chân Chân trừng mắt, một đôi mắt to, ngây ngốc nhìn mấy người đang đứng ở đối diện, lòng tràn đầy kinh sợ cùng khó có thể tin.

Tuy rằng khoảng cách giữa bọn họ có chút xa, nhưng nàng vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra bọn họ, Tạ chương quây, Tiêu đồ tể, cô chủ khách sạn, còn có..... Nguyên Dăng.

Nước mắt nói đến là đến, tràn đầy đôi mắt long lanh. Nàng cho rằng, sẽ không bao giờ nhìn thấy hắn nữa.....

Nguyên Dăng không thể chịu nổi khi thấy lão bà thân yêu của mình rơi lệ, gấp đến độ muốn giơ chân, bắt đắc dĩ lão bà lúc này còn bị người ta kiềm kẹp, không thể để cho hắn ôm vào trong ngực rồi lại đổ, thực mẹ nó tồi tệ!

“Chân Chân! Bọn họ có phải khi dễ nàng hay không? Nàng đừng khóc mà, ta ở đây, ở đây mà, đừng khóc được không? Nàng đừng sợ, chờ ta tới cứu nàng, nếu bọn họ đánh nàng một cái tát, ta liền chặt tay bọn họ; Bọn họ đá nàng một cước, ta liền phế gốc rễ của bọn họ. Nguyên Dãng ta nói được thì làm được, ai không sợ thì cứ lăn ra đây cho Lão Tử xem!” Hắc kiều ngạo phách lối lớn tiếng uy hiếp.

Nghe vậy, vừa bị Tiêu Tàn Dạ cùng Tạ chương quầy sừa chữa một chút, lúc này đang nằm loạn thất bát tao ngã nghiêng trong viện, đám sát thủ “Bách Điều Các” cảm thấy phát lạnh. Quý công tử thoát nhìn như được nuông chiều từ bé, tâm địa lại ác như vậy, khẩu khí lại lớn như vậy? Còn muốn phế đi gốc rễ của bọn họ!

Nhưng nhìn hai người hắc mang đến, võ công sâu không lường được, thân thủ đối phó với bọn họ nhiều người như vậy đều dư dả thoải mái thật sự, không biết vị Nguyên công tử này trên người có mang kì nghệ gì hay không? Thế ngoại cao thủ thuộc loại khó gặp ở trong chốn giang hồ?

Chỉ có Nguyễn Chân Chân biết, hắc mới không phải là cao thủ gì cả, hắc chỉ là một người ở một địa phương kỳ quái tên là “Ồ Long Trấn”, mở ra một hiệu cầm đồ kỳ quái, luôn lấy thái độ ngông nghênh nhưng chân thành làm chút chuyện ngu xuẩn quái dị làm người ta cười sặc sụa.

Nàng biết nam nhân kì quái này, cho dù không có ai làm chỗ dựa cho hắc, không có ai hỗ trợ, một khi hắc hạ quyết tâm làm việc gì, cho dù người đang ở hiểm cảnh, vứt bỏ tính mạng, hắc cũng phải đi mạo hiểm thử một lần.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy hắc chính là như vậy, rõ ràng không phải là đối thủ của nàng, vẫn to gan lớn mật, mặt dày mày dạn trêu chọc nàng, thẳng đến khi đem nàng chọc giận đến mức ra tay đem hắc đánh chết khiếp.....

“Chàng làm sao có thể đến.....” Nàng ghen ngào, không hề chớp mắt cứ mãi nhìn thẳng hắc, sợ giây tiếp theo hắc sẽ biến mất không thấy. Thật lâu sau, nàng lại thì thào hỏi chính mình cũng như hỏi hắc: “Làm sao có thể?”

Hắc làm sao có thể tới cứu nàng? Còn đến cùng với cô chủ khách sạn? Chuyện này không khỏi cũng quá kỳ quái nha?

“Nàng nói cái gì? Ta nghe không rõ nha!” Nguyên Dãng từ xa xa nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của nàng mấp máy lại nghe không rõ nàng đang nói cái gì, càng phát ra lo lắng.

23. Chương 23

Hơi hơi mở mắt ra, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng tú lệ kia thật sâu.

Qua bao thăng trầm, cuối cùng nàng cũng đã quay về trong lòng hắc, ngủ say ngoan ngoãn như một chú mèo con

Vậy, nàng có phải cũng yêu hắc hay không? Lấy sinh mệnh, dùng hết toàn bộ sức lực, toàn tâm toàn ý, liều mạng yêu!

Nàng dường như nghe được nghi vấn của hắc, ở trong mộng khẽ ngẫm một tiếng, càng thêm không muốn xa rời, co rút vào trong lòng hắc, cùng da thịt hắc chạm nhau, chân quần quýt lấy nhau, hắc nhướn mày cười nhẹ, đây là câu trả lời của nàng!

Tại gian biệt viện không thấy ánh mặt trời này, cảm thấy nghi hoặc không chỉ riêng mình Nguyễn Chân Chân, còn có Ngột Tự đối diện Cơ Dương đang hỏi cho rõ ngọn nguồn.

“Người có biết gã hoàng tôn kia vì sao cứu Tiểu Tước Nhi không?” Ngột Tự đầy bụng nghi vấn.

“Ta làm sao biết!” Cơ Dương cười lạnh mấy tiếng, chua chát nói: “Đại khái tiểu đồ đệ người rất lẳng lơ phóng đảng, không biết câu dẫn linh hồn nhỏ bé của người ta lúc nào mà thôi!”

“Một khi đã như vậy, ngày mai ta liền mang Tiểu Tước Nhi khởi hành đến Xiêm La quốc, giúp người chuẩn bị mọi chuyện, sau đó sẽ đến đón người.” Ngột Tụ dần lòng giúp hẳn chu toàn.

“Phải không?” Cơ Dương hừ nhẹ một tiếng, vẫn cứ lạnh lùng nói: “Trong lòng người không phải nghĩ như vật đâu! Chỉ sợ mang Tiểu Tước Nhi đi là thật, tới đón ta là giả.”

“Người đã không tin ta, vậy rốt cuộc muốn như thế nào?” Ngột Tụ chán ghét trừng mắt nhìn giả nữ nhân đang đối diện gương đồng trang điểm tỉ mỉ, thấy người đó không vội không chậm khẽ nhướng mày, từ hộp son lấy ra màu son đỏ chói thoa lên môi.

“Rất đơn giản, ta muốn người tự tay giết tiểu tiện nhân kia, chúng ta cùng đi Xiêm La.” Cơ Dương cũng không giận, âm độc lại quyến rũ nhìn hẳn từ trong gương, chắc như đinh đóng cột nói: “Bằng không, chúng ta ôm nhau chết chung.”

Hiện thời hẳn cái gì đều không có! Quyền thế, địa vị, danh dự, tiền tài, toàn bộ đều tan thành mây khói, bên người cũng chỉ còn lại nam nhân này, đáng tiếc còn có mang dị tâm, bất cứ lúc nào cũng muốn thoát khỏi mình.

“Ta là sư phụ của nàng ấy!” Ngột Tụ mới không nỡ xuống tay giết Nguyễn Chân Chân bây giờ.

“Thôi đi, đừng nói người không hạ thủ được, trong lòng người đang nghĩ gì chẳng lẽ cho ta không biết sao?” Cơ Dương đứng bật dậy, đem hộp son trong tay ném mạnh trên mặt đất.

Ngột Tụ đang muốn trở mặt, lúc này ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng đánh nhau.

“Hầu..... Không, phu, phu nhân, không tốt, bên ngoài có mấy hắc y nhân đằng đằng sát khí, đang cùng bọn thuộc hạ giao thủ.” Có thủ hạ ở bên ngoài lo lắng bẩm báo.

Ngột Tụ hung tợn trừng mắt nhìn Cơ Dương trừng trừng, xoay người xông ra ngoài, vẫn là chờ giải quyết chuyện bên ngoài rồi mới tiếp tục tính sổ giả nữ nhân này!

Ngoài phòng, trong viện, đang đánh nhau đến náo nhiệt, bốn hắc y nhân, trong đó có hai người đang cùng các sát thủ Bách Điều Các giao thủ, hai người khác đang ứng ở một bên phát cờ hò reo cổ lên trợ uy.

“Dừng tay!” Ngột Tụ liếc mắt một cái nhìn ra tất cả những thủ hạ không có ai là đối thủ của hai người kia, bởi vì người tuy rất đông nhưng đều đã bắt đầu chống đỡ không được.

“A, tên lợi hại cuối cùng cũng đã ra, cứ mãi phái đám lính tôm tướng của thật sự là lãng phí thời gian của chúng ta mà!” Hắc y nhân bang quan thứ nhất mở miệng, thanh âm nùng nịu, vòng eo nhỏ nhắn quần quanh một cây roi bằng vàng xem ra là một nữ nhân.

“Không phải còn có một tên giả nữ nhân sao? Sao lại không thấy đi ra? Một lần giải quyết cho xong, đỡ phải phiền chết người.” Hắc y nhân thân hình khôi ngô tục tằng một quyền đánh bay hai gã sát thủ, người này ra tay ngoan độc, chiêu chiêu bị mất mạng, tính tình hiển nhiên không tốt lắm.

“.....” Một vị nam tử cao lớn khác cũng không thèm nói một tiếng, trở lại vung một chân xoáy gió đem mấy sát thủ đá học máu, chưởng pháp vững vàng, mười phần khí thế.

Đó không phải là do nhóm sát thủ dưới trướng của “Bách Điều Các” võ công quá yếu, mà là hai người kia chính là cao thủ hiếm thấy. Xem xét Ngột Tụ thủ hạ bởi vì bị đánh ặt xám mày tro mà giận không thể át, nữ hắc y nhân không khỏi vui vẻ thâm nghĩ, nếu hẳn biết được một trong hai người là giết khắp thiên hạ không địch thủ “Thiên hạ đệ nhất sát thủ của hôm qua”, người còn lại là ‘Đại tướng quân tiền triều xx’, trên mặt sẽ xuất hiện loại biểu cảm nào?

“Dừng tay!” Ngột Tụ hét to một tiếng, một mặt âm thầm đoán lai lịch đối phương, một mặt coi như khách khí hỏi: “Không biết chư vị đến đây, có gì phải làm sao?”

“Lôi thôi dài dòng quá!” Đứng ở một bên đang xem cuộc chiến một hắc y nhân khác lại không chút khách khí, khẩu khí còn lớn hơn đòi mạng lớn tiếng la hét: “Gia chủ của người chết đâu rồi? Gọi hẳn lần ra đây gặp ta!”

Tầm mắt quét về phía hấn, chỉ cần liếc mắt một cái, Ngột Tự đã biết trên người người này không hề có nửa điểm võ công đáng nói, cổ tình còn dám ở trong một đồng cao thủ lớn giọng như thế, có thể thấy được thân phận người này thật sự không bình thường.

“Các hạ là ai? Có phải có chút hiềm lằm gì với Hầu gia nhà ta hay không.....” Hấn lời còn chưa dứt đã bị tiểu tử hắc y nổi trận lôi đình đánh gãy.

“Làm cái đầu mẹ ngươi, hấn bắt lão bà yêu dấu của ta, ngươi còn dám trợn mắt nói nói dối? Hiểu lằm? Ta khinh!”

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Đối phương miệng nói lời ngông cuồng, chưa từng chịu qua khuất nhục như thế này, mặt Ngột Tự vằn xoắn, không tiếp tục giả vờ khách sáo nữa.

“Ta là ông nội của ngươi, Nguyên Dã đại gia, kêu tên giả nữ nhân chết tiệt đó mau mau lăn ra đây nhận lấy cái chết!” Trên gương mặt luôn thích cười hiềm khi xuất hiện vẻ lạnh lẽo, trên đời này đại khái không có chuyện gì có thể làm cho hấn xuất hiện vẻ mặt khủng bố như vậy.

Chỉ có thể là, vì nữ nhân của hấn.

Hiện tại..... Là cái tình huống gì?

Nguyễn Chân Chân trừng mắt, một đôi mắt to, ngây ngốc nhìn mấy người đang đứng ở đối diện, lòng tràn đầy kinh sợ cùng khó có thể tin.

Tuy rằng khoảng cách giữa bọn họ có chút xa, nhưng nàng vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra bọn họ, Tạ chưởng quầy, Tiêu đồ tể, cô chủ khách sạn, còn có..... Nguyên Dã.

Nước mắt nói đến là đến, tràn đầy đôi mắt long lanh. Nàng cho rằng, sẽ không bao giờ nhìn thấy hấn nữa.....

Nguyên Dã không thể chịu nổi khi thấy lão bà thân yêu của mình rơi lệ, gấp đến độ muốn giơ chân, bắt đấm dẫm lão bà lúc này còn bị người ta kiềm kẹp, không thể để cho hấn ôm vào trong ngực rồi lại dẫm, thực mẹ nó tồi tệ!

“Chân Chân! Bọn họ có phải khi dễ nàng hay không? Nàng đừng khóc mà, ta ở đây, ở đây mà, đừng khóc được không? Nàng đừng sợ, chờ ta tới cứu nàng, nếu bọn họ đánh nàng một cái tát, ta liền chặt tay bọn họ; Bọn họ đá nàng một cước, ta liền phế gốc rễ của bọn họ. Nguyên Dã ta nói được thì làm được, ai không sợ thì cứ lăn ra đây cho Lão Tử xem!” Hấn kiêu ngạo phách lối lớn tiếng uy hiếp.

Nghe vậy, vừa bị Tiêu Tàn Dạ cùng Tạ chưởng quầy sửa chữa một chút, lúc này đang nằm loạn thất bát tao ngã nghiêng trong viện, đâm sầm thủ “Bách Điều Các” cảm thấy phát lạnh. Quý công tử thoát nhìn như được nuông chiều từ bé, tâm địa lại ác như vậy, khẩu khí lại lớn như vậy? Còn muốn phế đi gốc rễ của bọn họ!

Nhưng nhìn hai người hấn mang đến, võ công sâu không lường được, thân thủ đối phó với bọn họ nhiều người như vậy đều dư dả thoải mái thật sự, không biết vị Nguyên công tử này trên người có mang kì nghệ gì hay không? Thế ngoại cao thủ thuộc loại khó gặp ở trong chốn giang hồ?

Chỉ có Nguyễn Chân Chân biết, hấn mới không phải là cao thủ gì cả, hấn chỉ là một người ở một địa phương kỳ quái tên là “Ồ Long Trấn”, mở ra một hiệu cầm đồ kỳ quái, luôn lấy thái độ ngông nghênh nhưng chân thành làm chút chuyện ngu xuẩn quái dị làm người ta cười sặc sụa.

Nàng biết nam nhân kì quái này, cho dù không có ai làm chỗ dựa cho hấn, không có ai hỗ trợ, một khi hấn hạ quyết tâm làm việc gì, cho dù người đang ở hiểm cảnh, vứt bỏ tính mạng, hấn cũng phải đi mạo hiểm thử một lần.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy hấn chính là như vậy, rõ ràng không phải là đối thủ của nàng, vẫn to gan lớn mật, mặt dày mày dạn trên cột nàng, thẳng đến khi đem nàng chọc giận đến mức ra tay đem hấn đánh chết khiếp.....

“Chàng làm sao có thể đến.....” Nàng nghẹn ngào, không hề chớp mắt cứ mãi nhìn thẳng hấn, sợ giây tiếp theo hấn sẽ biến mất không thấy. Thật lâu sau, nàng lại thì thào hỏi chính mình cũng như hỏi hấn: “Làm sao có thể?”

Hấn làm sao có thể tới cứu nàng? Còn đến cùng với cô chủ khách sạn? Chuyện này không khỏi cũng quá kỳ quái nha?

“Nàng nói cái gì? Ta nghe không rõ nha!” Nguyên Dăng từ xa xa nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của nàng mấp máy lại nghe không rõ nàng đang nói cái gì, càng phát ra lo lắng.

24. Chương 24

Mọi người nhất thời không nói gì.

Chủ nhân đám sát thủ “Bách Điều Các” Ngột Tự lại chết trong tay một tiểu tử quý tộc không hề có võ công, cho dù lúc trước thân đã trúng độc, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là chết dưới danh nghĩa của hấn, vấn đề là người ta chết vẫn không thể nhắm mắt, thế nhưng còn bị tiểu tử này mắng thành là vì không phục đang trừng hấn!

“Tướng công!” Nguyễn Chân Chân bị tất cả tình cảnh trước mắt này biến thành hoảng sợ, vô lực ngồi sững trên đất.

“Lão bà ngoan ngoan! Đừng khóc nga, tiếp tục khóc sẽ không đẹp!” Nguyên Dăng thấy thế, ném bình hoa đi, nhanh chóng chạy xông lên đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, một trái tim tràn đầy tình mật ý cuối cùng cũng có chỗ phát huy.

“Tướng công, thực xin lỗi, ta hiểu lầm chàng, chàng đừng trách ta, ta cho rằng..... Chàng không cần ta.” Nguyễn Chân Chân vừa hối hận lại vừa khổ sở, ôm Nguyên Dăng nước mắt.

“Không trách nàng, không trách nàng đâu! Nhưng không được có lần sau a! Tướng công ta không chịu nổi loại kinh hách này, thật sự là rất kích thích.”

Ai, người không có võ công như hấn nếu không phải vì lão bà, ai lại kiên trì đi ra ngoài hành tẩu giang hồ?

“Ta sẽ không nữa, tướng công.....” Nguyên gia nương tử tiếp tục khóc.

“Thực sự? Nàng nói phải giữ lời nha.”

Cô dâu mới khóc lóc nước mắt, lời tâm tình triền miên.

Đám sư nghiệt còn lại của “Bách Điều Các” gặp đại thế đã mất, cũng ào ào chạy trốn chết đi, còn lại cô chủ khách sạn vây quanh thì thể Cơ Dương bắt đầu nghiên cứu.

“Truyền thuyết hấn không phải luyện ma công sao? Sao lại bị một chiêu của Ngột Tự đánh chết?” Tiêu Tàn Dạ hỏi.

“Luyện thành ma công lợi hại thì có tác dụng gì? Sống không thể yêu, không bằng chết ở trong tay người mình âu yếm còn tốt hơn.” Cô chủ khách sạn thở dài: “Tuy rằng hấn không phải người tốt gì, bắt quá chết kiểu này, cũng coi như thâm thiết.”

“Ừm, hấn lúc trước đã uống thuốc độc vào.” Tạ chương quỳ hiềm khi lên tiếng.

“Khó trách, hiển nhiên ngay từ đầu đã dự tính đồng quy vu tận.” Tiêu Tàn Dạ gật đầu tán thành.

“Ta đi nhanh đi, Tiểu Kinh bọn họ còn ở giữa đường chờ đó.” Cô chủ khách sạn nhắc nhở mọi người.

Bởi vì sợ thôn trấn có việc, không thể đến toàn bộ, liền để lại Khúc trưởng phòng cùng Hoa đạo sĩ bọn họ canh giữ ở trấn, Tiểu Kinh cùng Tiểu Cù thì ở nửa đường tiếp ứng.

“Chân Chân, chúng ta về nhà!” Nguyên Dăng mặt mày hớn hờ ôm lão bà không buông tay.

“Vâng, về nhà.” Nguyễn Chân Chân cũng ôm tướng công không chịu buông tay.

Ai, thật sự là có xa nhau mới biết tình yêu quý trọng đến bao nhiêu mà! Một màn cảm động lòng người trước mắt, Tiêu Tàn Dạ nhìn thấy đều chặc chặc thành tiếng, ai ngờ.....

“Trước không thể về nhà!” Thanh âm sát phong cảnh chợt vang lên.

“Vì sao?” Ánh mắt nhìn về phía cô chủ khách sạn, chẳng lẽ vị trưởng bối này muốn chia rẽ uyên ương?

“Vừa nhận được tin Tiểu Kinh dùng bồ câu đưa tới, Quách Đại tiết độ sứ đối với hoàng gia gia người trung thành và tận tâm sẽ sống chết đền đáp, đang lãnh binh đến trước Ô Long Trấn chúng ta tìm người.” Cô chủ khách sạn tay trái dương dương tự đắc phát phát tờ giấy trong tay, tay phải buông lỏng, một con bồ câu “Hồn hển” vỗ vỗ cánh bay đi.

“Không lầm chứ! Ngày đó Võ Thiên Tướng không phải bị bà bà đuổi đi sao? Hắn chẳng lẽ không tin tưởng bản công tử thân đã mang hoạn bệnh hiểm nghèo không thể sống lâu trên thế gian sao?” Nguyên Dăng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sớm biết thế, chúng ta diễn trò đưa tâng cho hắn thấy, miễn cho bọn họ chưa từ bỏ ý định, mỗi ngày ba lần tới tìm ta phiền toái!”

“Tướng công.....” Nguyễn Chân Chân lo lắng xem xét hắn, tay nhỏ bé gắt gao tóm lấy tay hắn.

“Ta không sao, nàng đừng lo lắng.” Nguyên Dăng biết được nàng lo lắng, bàn tay to nắm giữ tay của nàng trấn an nói: “Nếu không thể về nhà, chúng ta đi bỏ mạng ở thiên nhai, ta cũng không cần đi đoạt thiên hạ gì cả!”

“Không sống lâu trên nhân thế sao?” Cô chủ khách sạn mày liễu giương lên, một đôi mắt hạnh cười túm túm, “Đây là biện pháp tốt, không cần phải người bỏ mạng thiên nhai, chỉ là không biết cháu dâu nhỏ của ta có chỗ nào cấm kỵ gì không?”

“Cháu dâu nhỏ của người? Ai nha?” Tiêu Tàn Dạ hừ một tiếng hỏi, sau đó nga thanh, nhìn về phía thê tử của Nguyễn gia.

Nguyễn Chân Chân nhất thời phản ứng không kịp, thấy mọi người nhìn về phía chính mình, mới đột nhiên ý thức được cô chủ khách sạn nói người kia chính là nàng.

“Ta..... Ta, ta không có ý kiến.” Mặt nàng đỏ lên, ngữ khí lại dị thường kiên định. Chỉ cần có thể làm cho Nguyên Dăng không phiền não nữa, vui vui vẻ vẻ qua ngày giống như bình thường, muốn nàng thế nào đều được.

“Vậy không thể tốt hơn rồi!” Cô chủ khách sạn cười hì hì, vỗ tay ba cái: “Tiêu đồ tể, người nhanh đi tìm hai chiếc xe ngựa; Lão Tạ, xuất ra bản lĩnh giữ nhà của người, tìm người giúp đỡ trang điểm cho cháu dâu ta.”

“Vâng.” Tiêu Tàn Dạ xoay người bước đi, đi về phía sau viện tìm xe ngựa.

Tạ chường quỳ gật gật đầu, đi vào phòng ở, không biết đang vội tìm cái gì. Thời gian khoảng nửa nén hương, hắn từ trong phòng đi ra, cầm trong tay một bao gì đó.

“Tiểu tử lại đây, ăn này.” Cô chủ khách sạn lấy ra một viên thuốc màu đỏ, nhìn Nguyên Dăng ngoan ngoãn ăn vào, sau đó lại bảo Nguyễn Chân Chân: “Ta nói, cháu dâu à, đem kiện quần áo lão Tạ làm mặc vào đi.”

Nguyễn Chân Chân nhìn về hướng Tạ chường quỳ, thấy tay hắn run lên, lấy ra một bộ áo tang màu trắng.

Nàng phút chốc mở to hai mắt.....

Sông dài mặt trời lặn, mặt trời chiều ngã về tây.

Cảnh sắc như vậy luôn làm lòng người buồn bã, hơn nữa lại thêm một vị vong nhân, hai chiếc xe ngựa, ba cỗ thi thể, trường hợp kia càng làm người ta đau lòng.

“Đây..... Đây là?” Quách Kính Trung tiết độ sứ Đại Chu tiền triều kinh hãi nhìn cô chủ khách sạn mang theo một nàng dâu trẻ tuổi để tang, ngồi ở trong một chiếc xe ngựa, do Tạ chường quỳ vén màn xe.

“Ai, tuổi còn trẻ, đã thủ tiết, thật sự là..... Mệnh khổ oa.....” Cô chủ khách sạn đau lòng muốn chết, khóc lóc nức nở, Nguyễn Chân Chân bên cạnh cũng nhanh chóng che mặt khóc thảm theo, hai người kẻ xương người hoạ, tiếng khóc ai oán làm người ta đau lòng.

“Hoàng tôn..... Hoàng tôn bệ hạ, ngài ấy.....” Quách Kính Trung quá sợ hãi, khó có thể tin xoay người, bước chân lảo đảo hướng một chiếc xe ngựa khác chạy đi.

Đánh xe Tiêu Tàn Dạ xóc màn che trên, lộ ra ba cổ thi thể, trong đó một khối đúng là Nguyên Dăng.

Quách Kính Trung chưa từ bỏ ý định, đưa tay thăm dò hơi thở của hắn, gặp đã mất hơi thở, mới giận tím mặt rít gào nói: “Là ai dám can đảm đối với hoàng tôn bệ hạ Đại Chu ta bất lợi? Lão phu thề với trời! Nhất định phải tìm ra hung thủ này, đưa hắn thiên đao vạn quả, đưa cả nhà hắn xử trảm, diệt cửu tộc của hắn!”

“Không cần tìm nữa, hung thủ chính là hai tên nắm khác trong xe!” Tiêu Tàn Dạ nhanh chóng thuyết minh: “Bắc Hán vương triều Tín Dương Hầu cùng Bách Điều Các Ngột Tật.”

“Thì ra là bọn họ!” Hai người này tội ác chồng chất, là việc thiên hạ đều biết, Quách Kính Trung cũng có nghe thấy.

“Hoàng tôn bệ hạ đã đi như vậy..... Lão thiên gia, ông thật không có mắt a, chân chính làm cho Đại Chu ta không người nổi nghiệp mà!” Quách Kính Trung bị thương trong lòng, không chịu được lão lệ tung hoành.

“Đại nhân mời nên bị thương!” Vô Thiên Tướng cùng một vài cấp dưới chạy nhanh tiến lên nâng dậy khuyên giải an ủi: “Nghe nói Dự Vương tam thế tử lưu lạc ở dân gian vùng Hán Xuyên, đại nhân, chúng ta phải đến đó tìm ngay, vô luận thiên tân vạn khổ cũng nhất định phải tìm được thế tử, đây cũng là hậu nhân Đại Chu triều ta !”

“Đúng vậy, các người nói rất đúng, chúng ta phải đi Hán Xuyên ngay, lão phu nhất định phải tìm được thế tử bệ hạ, trọng chấn cơ nghiệp Đại Chu.” Quách Kính Trung dường như lại tìm được đường đi tới cùng sức mạnh, ông nhanh chóng lau khô nước mắt, dẫn dắt mọi người đối với “Thi thể” Nguyên Dăng ba quỳ chín lạy, sau đó cáo biệt mọi người, dẫn dắt nhân mã chạy nhanh về hướng Hán Xuyên.

“Ai, ta nói cháu dâu à, kỹ thuật diễn của hai chúng ta xem ra cũng không tệ a, cứ như vậy cũng có thể qua mặt được người ta, ngày mai chúng ta ở trong trấn thành lập một cái gánh hát, nói không chừng có thể gặp may nga!” Cô chủ khách sạn đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, vừa cảm thán vừa ngắm nhìn đại đội nhân mã đi xa.

“Tướng công thực sự không có việc gì chứ?” Nguyễn Chân Chân một lòng muốn nhảy xuống xe ngựa đi xem tướng công nhà mình, tuy rằng cô chủ khách sạn nói rằng viên thuốc mà Nguyên Dăng uống vào là có thể làm cho người ta ngất đi, tuy rằng Nguyệt đại phu y thuật tinh, nhưng nàng vẫn không yên lòng.

“Đừng lo mà, trở về tìm Nguyệt đại phu lấy giải được uống vào sẽ tỉnh, bất quá nếu để cho Nguyên tiểu tử cùng hai ác nhân đồng nằm ở trên một chiếc xe ngựa, nếu hắn biết được, lại khóc lóc om sòm!” Cô chủ khách sạn một phen giữ chặt nàg, kêu Tiêu Tàn Dạ đem Nguyên Dăng khiêng lại đây, sau đó mấy người cùng nhau đào hố, đem Cơ Dương cùng Ngột Tật mai táng ngay tại chỗ.

“Tốt lắm, chúng ta đối với hai người này đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, đại công cáo thành, chúng ta về nhà đi!” Cô chủ khách sạn vỗ vỗ tay lên đất, gọn gàng nhảy lên xe ngựa.

“Giá!” Tiêu Tàn Dạ hét lớn một tiếng, dùng sức nhất kéo dây cương, xe ngựa nhanh chóng chạy về phía trước.

Bọn họ phải về nhà! Nguyễn tướng công Chân Chân ôm ấp Nguyên Dăng không hề hay biết, của nàg, phu quân của nàg, trong lòng âm thầm dặt.

Từng cho rằng hạnh phúc không thuộc về nàg, từng cho rằng ông trời chưa từng chiếu cố nàg, kỳ thực nàg sai lầm rồi!

Có hắn, nàg còn có một cái nhà ấm áp mà có tình yêu của hắn, hạnh phúc đâu có xa?

25. Chương 25

Thở dốc chưa định, hai thân hình trần trụi thân mật khăng khít vẫn cứ lưu luyến quấn quít lấy nhau.

“Chàng thật sự là hoàng tôn Đại Chu triều sao?” Nàng ghé vào trong ngực của hắn, vẫn cứ cảm thấy không thể hiểu nổi.

“Sao vẫn còn không tin? Ta họ Sài, Sài Nguyên Dăng, khi thành thân không phải đã đem vòng tay kim long của tổ tiên truyền lại cho nàng sao? Nàng còn dám lấy xuống, thứ này không thể rời khỏi người, biết không?” Bàn tay to vội vàng sờ soạng ở dưới gối, lấy ra kim vòng kia giúp nàng mang vào tay, tuyệt không thẹn thùng nói cho nàng, lúc hắn gấp gấp trở về lại phát hiện nàng đi rồi, ngay cả vòng tay cũng không cần, vừa tức vừa vội, thiếu chút đã chảy xuống nam nhi lệ.

“Ta không phải..... Đã gặp chàng ở nơi nào rồi chứ?” Nàng nhăn lại đôi mi thanh tú, đưa mắt nhìn hắn chăm chú, nghi hoặc nhỏ giọng hỏi: “Có phải trong hoàng cung..... Chu triều hay không?”

“Cuối cùng nàng đã nhớ ra?” Hắn vui mừng quá đổi ôm lấy nàng, vô cùng thân thiết kêu một tiếng: “Lỗi tai nhỏ!”

Nàng khiếp sợ, đột nhiên nghĩ đến, hắn là, là..... Tiểu thái giám mang vàng mặc bạc kia?

“Thật hư nè, luôn gạt người ta.” Nàng bĩu môi giả vờ tức giận. Thì ra trên đời này còn có một người, luôn luôn nhớ đến nàng, nghĩ về nàng, còn lén lút tìm kiếm nàng. Mỗi khi nhớ tới chuyện này, cả người nàng thật giống như sắp hòa tan mất.

“Thực xin lỗi, nể tình ta yêu nàng như vậy, hãy tha thứ cho ta đi!” Hắn ôm lấy nàng làm nũng xin khoan dung. “Ta cũng không còn cách nào khác nha, vì có thể lừa nàng đến Ô Long Trấn, ta tốn thật nhiều công phu. Đêm hôm trước khi nàng đến trấn, ta mới chạy về thôn trấn. Ta lại không có võ công, một đường đi chịu rất nhiều khổ sở nha.”

Hắn dưới sự hộ vệ của Bất Tam, Bất Tứ, tự mình đến Bắc Hán quốc, dẫn thông tất cả những thứ liên quan, bao gồm việc cùng giao tiếp với Tín Dương Hầu bị hắn ghét nhất, tất cả mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong, âm thầm theo sau nàng dẫn nàng đến Ô Long Trấn, trở về trấn trước nàng một ngày, cho nên lần đầu tiên khi nàng nhìn đến hắn, hắn vẫn còn đang ngủ bù.

“Vậy về sau không cho chàng lại gạt ta.” Hắn nói như vậy, làm cho nàng không nhận được hoài nghi hành tung của mình có phải luôn luôn nằm trong lòng bàn tay hắn hay không, nhưng nàng không hỏi, rất hào phóng tha thứ hắn.

Đối với hắn, nàng luôn luôn dễ dàng tha thứ, câu nói lúc trước kia “Sớm hay muộn có một ngày, nếu người nằm trong tay ta.....” lời thề đã sớm ném lên đến chín tầng mây.

“Được, được, được, vi phu về sau tất cả đều nghe nương tử!” Yêu nàng, đó không phải mù quáng. Loại nữ nhân có tấm lòng trong sáng lại không hề có chút mưu ma chước quỷ nào như thế này, lỡ mất nàng, bảo hắn đến đâu để tìm về đây?

“Ha ha.” Nàng cảm thấy rất mỹ mãn cười, “Cô chủ khách sạn làm sao có thể là tiểu cô nãi nãi của chàng chứ? Tuổi nàng ấy so với chàng cũng không lớn hơn được bao nhiêu nha!”

“Đúng vậy, nàng là Tĩnh An công chúa Nam Đường, là muội muội nhỏ nhất của hoàng gia gia ta, tuổi không lớn cũng không còn cách nào khác, người ta vai vế lớn mà!” Chuyện này cũng từng làm hắn khi còn bé phi thường quấy nhiễu, không hiểu sao hoàng gia gia đã già đến mức sắp vào quan tài rồi, tiểu bà bà lại có tuổi tác gần bằng hắn, xem ra quan hệ luân lý hoàng thất này không phải người bình thường có thể lý giải.

“Vậy Nhậm thúc bọn họ đâu?” Theo lý bọn họ cũng không phải dân chúng bình thường nhỉ?

“Bất Tam là đại nội thị vệ trưởng, Bất Tứ là nữ nương của mẫu phi năm đó là bọn họ không để ý nguy hiểm hộ tống ta rời khỏi hoàng cung, về sau lại cùng ta đi đến nơi này, thẳng đến khi nàng đến đây, bọn họ quan sát thật lâu, cảm thấy nàng có năng lực chiếu cố ta, mới an tâm rời đi, đi tìm thân nhân của mình..... Ân tình ta nợ bọn họ, thật sự nhiều lắm.” Nhắc tới hai vị lão bộc trung thành và tận tâm, Nguyên Dăng cảm kích tự đáy lòng.

Thì ra một đôi lão nhân gia trung thành tận tâm đều không phải đem nàng trở thành cầm phẩm, mà là đang yên lặng khảo nghiệm nàng, nàng hiện tại đã biết rõ, về sau nàng phải dùng hết toàn lực bảo hộ tiểu chủ nhân mà bọn họ từng tận tâm tận lực bảo vệ, vì bọn họ, cũng vì chính mình.

“Lúc trước vì sao chàng phải rời khỏi hoàng cung?” Làm hoàng tôn không tốt sao? Ít nhất không phải ai ai cũng có thể làm.

“Mẫu phi ta tuy là Nam Đường công chúa, hòa thân đến Đại Chu, lại ở bên trong cung tranh đấu bị người ta hại chết. Phụ vương ta thân là hoàng thái tử, lại ngay cả nữ nhân âu yếm cũng không bảo hộ được, không bao lâu cũng buông tay rời khỏi nhân gian. Chỉ còn lại một mình ta, ở trong hoàng cung kia. Ta không có bằng hữu, không có ai có thể nói lời thật lòng. Trước khi gặp nàng, ta gần như buồn muốn nổi điên. Người trong đó cho dù là huynh đệ ruột thịt, ai ai cũng dạ khó lường, bọn họ chỉ quan tâm hoàng gia gia khi nào thì sẽ chết, ai sẽ ngồi trên long ỷ, mà không ai có thể không mang mục đích gì khi đến bên cạnh ta, nói chuyện với ta.”

Nguyên Dạng nghiêm túc chăm chú nhìn Nguyễn Chân Chân, mỉm cười nói: “Trừ nàng ra.”

Nàng khẽ gọi một tiếng, ở trong lòng hần càng ôm chặt hần, vì thơ ấu hần gặp bất hạnh mà khổ sở. Thân là hoàng tôn, tình cảnh lại cũng thảm giống như nàng, bên ngoài nhìn vào sang trọng chói lọi như thế, có ai biết được trừ bỏ không bị đánh bị mắng thì ra đều giống nhau khổ sở không nơi nương tựa.

“Về sau khi nàng đi rồi, ta mới phát hiện nàng đã đem tâm trộm của ta đi.” Hần hôn lên trán nàng, “Vì thế ta hạ quyết tâm phải tìm cho được nàng.”

“Sao chàng khẳng định ta nhất định sẽ nguyện ý sống cùng với chàng?” Nàng không hiểu hỏi.

Đối với hần, nàng cũng không phải nhất kiến chung tình, thậm chí khi bắt đầu đã mười phần chán ghét. Yêu thương hần, là chậm rãi về sau nảy sinh ra tình cảm.

“Ta cũng sợ nha!” Hần cười hì hì: “Cho nên mới muốn những người trong trấn này, hung dữ xấu xa với nàng thêm một chút, để cho nàng không có biện pháp, cùng đường, chỉ có thể lựa chọn đi theo ta, ai ngờ nàng cũng không xem trọng ta.”

“A?” Nàng ghen hòng nhìn hần trân trối, làm nửa ngày hết thấy đều là hần giả trò quỷ!

“Ta rất sợ, sợ nàng không yêu ta, sợ nàng chán ghét ta, nhưng ngoài việc dây dưa nàng ta lại không thể nghĩ ra biện pháp gì. Ta từng nói với bản thân, nếu đến sau này nàng vẫn không yêu ta, ta sẽ không tiếp tục miễn cưỡng nàng, tùy nàng muốn đi hay ở, về sau, phát hiện ra nàng có vẻ có một chút thích ta, ta lập tức nói chuyện với tiểu bà bà muốn lập tức cưới nàng vào cửa, miễn cho nàng lại chạy mất!”

“Chàng cũng đã ngủ với người ta, người ta ngoài việc đi theo chàng, còn có thể gả ai a?” Tuy rằng trong lòng cảm động, nàng vẫn giả bộ không vừa ý nói thầm.

“Nàng luôn nằm thấy ác mộng mà, lại ngủ không được ngon, ta nhìn thấy thể vô cùng đau lòng, mới ra lệnh cho nàng lên giường ta ngủ, nàng thấy khi nàng ở trong lòng ta, chưa bao giờ thấy ác mộng có phải không?” Hần kiên nhẫn nhìn về phía nàng giải thích.

Nàng nghe xong, không nhịn được rơi lệ, cũng là nước mắt vui sướng.

“Đúng rồi, hỏi nàng một chuyện.” Hần nâng mặt nàng lên, hôn lên lệ của nàng, nghiêm mặt nói: “Nàng có muốn làm hoàng hậu không?”

“A?” Nàng không hiểu, ngơ ngác nhìn hần.

“Vị Quách lão tiết độ sứ kia không phải muốn tìm ta sao? Tuy rằng Đại Chu bị Tổng quân diệt, nhưng những người còn lại muốn theo Triệu Khuông Dẫn bình bần, muốn lập hoàng tôn như ta lên.” Hần vui cười bàn về chuyện thiên hạ hiện thời loạn làm một đoàn, khẩu khí lại giống như bàn về thời tiết ngày mai mưa hay nắng

“Nếu nàng muốn làm hoàng hậu, ta sẽ lại tái xuất giang hồ, cùng bọn họ nói ta là chỉ giả vờ chết.....”

“Không cần!” Nàng hét lên một tiếng, gắt gao đem đầu rút vào trong lòng hần, ôm chặt hần, năn nỉ nói: “Chúng ta ở tại chỗ này thì tốt rồi, được không? Ta mới không cần chàng đi đoạt thiên hạ gì cả, ngoài kia

rất nguy hiểm, chàng lại không biết võ công.....” Bên ngoài rất rối loạn! Người muốn hại hắn nhiều như vậy, hắn lại không thể bảo hộ chính mình, hành tẩu giang hồ là chuyện rất nguy hiểm, hắn tuyệt không thích hợp!

“Ha, ta cũng nghĩ như vậy!” Nguyên Dăng mừng đến phát điên: “Đoạt thiên hạ vừa mệt lại vừa nhàm chán, tranh đến tranh đi, không hay ho vẫn là dân chúng, có ý nghĩa gì chứ? Vẫn là theo lỗ tai nhỏ của ta ở trên giường lăn qua lăn lại, sinh thật nhiều em bé mập mạp chẳng phải là càng thú vị hơn sao?”

“Nhưng..... Ta..... Ta sợ ta không sinh được.....” Nhắc tới đến sinh em bé, nàng liền uể oải cứ mãi thở dài, ngón tay xoắn chặt vào nhau mặt buồn rầu.

“Nàng vẫn chưa biết sao, Nguyệt đại phu nói dư độc của dịch cốt tán trong cơ thể nàng chưa hết hẳn, muốn nàng phải uống thuốc cả năm mới có thể thụ thai, được nước kia có thuốc ngừa mang thai, cho nên nàng mới chưa mang tiểu bảo bảo, tính lại hình như đã hơn một năm, nói không chừng trong bụng nàng sớm đã có hài tử của ta a!” Hắn nhanh chóng giải thích cho nàng hiểu, miễn cho nàng phiền não.

“Thực sự?” Nàng kinh ngạc hỏi, có chút khó có thể tiêu hóa nội dung trong lời nói của hắn.

“Không tin?” Hắn nhíu mày, bàn tay to thuận thế xoa da thịt non mịn vùng bụng bằng phẳng: “Vây thử xem nha! Để cho ta xem bụng nào.....”

“Vạn nhất, ta thực không sinh được thì sao?” Nàng vẫn cứ mặt co mày cau, sợ đến lúc đó hắn sẽ hừ nàng đi cưới một nữ nhân có thể sinh oa nhi vào cửa.

“Vây thì có sao đâu?” Hắn chăm chú nhìn nàng, bên môi phút chốc gợi lên độ cong đẹp mắt: “Ta có nàng làm bạn, thì tốt rồi.”

“Tướng công.....” Nàng trước khi bị lời nói của hắn làm bật khóc, khẽ gọi một tiếng, chủ động hôn môi của hắn.

“Ha, lỗ tai nhỏ, nàng thăm rồi, câu dẫn ta như vậy.....” Nam nhân bị động chuyển sang chủ động, không chút khách khí lại đem nữ nhân hoàn toàn đặt ở dưới thân, rèm che màu hồng không che được tiếng nỉ non cùng thở dốc làm người ta mặt đỏ tim đập, hai người yêu say đắm quần quýt triển miên, luôn có vẻ nóng bỏng cùng ngọt ngào đặc biệt.

“Ta yêu nàng, đừng rời khỏi ta.” Hắn vừa nói, vừa mượn ánh trăng đang soi vào cửa sổ, thâm tình chân thành nhìn chăm chú vào nàng.

“Ta cũng yêu chàng, sẽ không rời khỏi chàng.” Nàng ngẩng đầu, lại chủ động hôn lên mặt hắn.

“Ngoan như vậy?” Hắn nhíu mày cười.

“Chàng đã quên? Ta là cầm phẩm của chàng nha! Hơn nữa chàng đã nói không cho chuộc.” Nàng cũng cười, hai má hồng hồng, cực kỳ động lòng người.

“Đương nhiên, tam sinh tam thế, cũng không cho chuộc nga!” Tâm vừa động, thân hình ẩm ướt mồ hôi không có hảo ý hướng thân thể mềm mại dán càng gần.

“A? Rất bá đạo mà? Phải tam sinh tam thế lâu như vậy nha?” Nàng thét chói tai tránh né môi của hắn.

“Thế nào? Không muốn? Vây lại đến một lần đi!” Môi mỏng nhanh chóng bịt lại đôi môi của nàng, chiếc lưỡi trơn trượt như điện lưu chui vào môi anh đào, tách hàm răng nàng ra, nhanh chóng công chiếm môi của nàng, đem sung sướng cùng thanh âm cuồng dã găm nhẹ trong yết hầu ẩn vào trong miệng nàng

“A..... Sao chàng lại.....” Thân thể mềm mại theo hắn pháp phòng, tất cả những lời nói hóa thành thở dốc, hắn làm cho nàng rất cuộc nói không nên ra một chữ.

Bao nhiêu cực khổ, bao nhiêu cô tịch, lại bởi vì gặp hắn, yêu thương hắn, lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nàng là cầm phẩm của hắn, cam nguyện cả đời, không, tam sinh tam thế đều là cầm phẩm của hắn, thương hắn, làm bạn với hắn, chăm sóc cho hắn, vĩnh viễn vĩnh viễn không chia lìa.....

Lúc này ngoài cửa sổ, trăng thật tròn, hoa thật thơm, giống như đôi tình nhân trong phòng kia, kể hết nỗi tương tư, cùng nhau hưởng trọn đêm xuân.

[Toàn thư hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-cam-do-cua-ac-hoang-tu>